Harry Potter

I

KAMEŇ MÚDROSTI

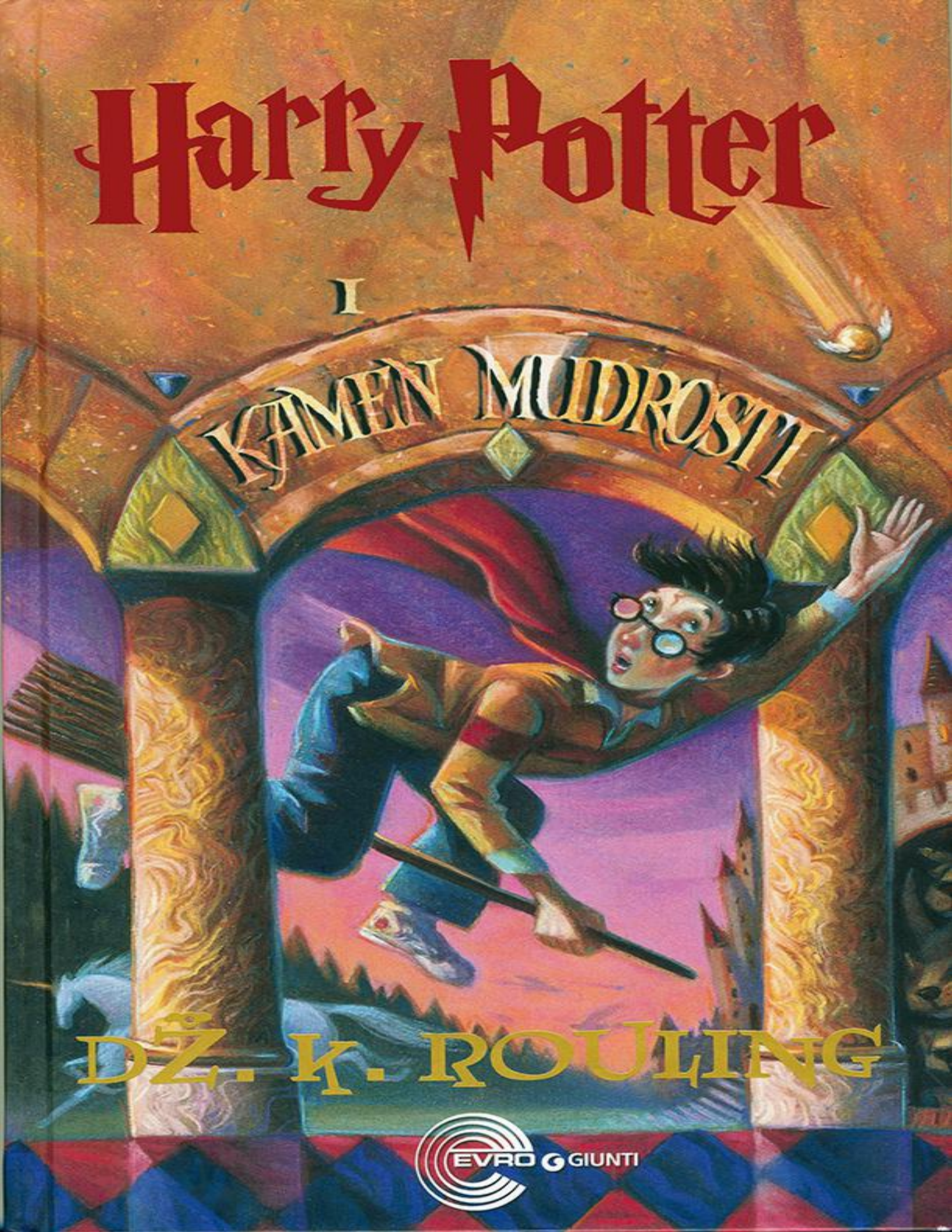

DŽ. K. ROULING

EVRO GIUNTI

Dž. K. Rouling

Harry Potter

i Kamen mudrosti

Ilustracije
Meri Grandpre

Naslov originala
Harry Potter & The Philosopher's Stone
1997

S engleskog preveli
Vesna Roganović i Draško Roganović

Posvećeno Džesiki, koja voli priče,
En, koja ih je volela,
i Di, koja je ovu priču prva čula

1. Dečak koji je preživeo

Gospodin i gospođa Darsli iz Šimširove ulice broj četiri s ponosom su isticali kako su oni sasvim normalni, moliću lepo. Od njih biste najmanje očekivali da budu umešani u nešto čudno ili tajanstveno, jer uopšte nisu trpeli takve gluposti.

Gospodin Darsli je bio direktor firme *Granings,* koja izrađuje bušilice. Bio je to krupan, dežmekast čovek koji gotovo da nije imao vrat, ali je zato imao izuzetno velike brkove. Gospođa Darsli bila je mršava plavuša, a vrat joj je bio dvostruko duži od uobičajenog, što joj je bilo od velike koristi budući da je dosta vremena provodila izvijajući glavu preko baštenskih ograda, i špijunirajući susede. Darslijevi su imali malog sina po imenu Dadli i, po njihovom mišljenju, na svetu nije bilo boljeg dečaka od njega.

Darslijevi su imali sve što im treba, ali su imali i jednu tajnu, a njihov najveći strah bio je da će je neko kad-tad otkriti. Ne bi mogli podneti da neko sazna za Poterove. Gospođa Poter bila je sestra gospođe Darsli, ali nisu se videle već godinama; zapravo, gospođa Darsli se pretvarala da uopšte nema sestru, zato što su njena sestra i sestrin muž, protuva, bili nedarslijevski u najvećoj mogućoj meri.

Darslijevi bi zadrhtali na pomisao šta bi susedi rekli ukoliko bi Poterovi došli u njihovu ulicu. Darslijevi su znali da i Poterovi imaju malog sina, ali nikada ga nisu videli. Taj dečak je bio razlog više da Poterove drže što dalje od sebe; nisu želeli da se Dadli druži s takvim detetom.

Tog dosadnog i tmurnog utorka kad su se gospodin i gospođa Darsli probudili, na oblačnom nebu nije bilo ničega što bi nagoveštavalo da će uskoro širom zemlje početi da se dešavaju neobične i tajanstvene stvari. Dok je izvlačio svoju najdosadniju kravatu za posao, gospodin Darsli je pevušio, a gospođa Darsli je zlurado tračarila dok je rasplakanog Dadlija na silu ubacivala u njegovu visoku stolicu.

Niko od njih nije primetio veliku žućkastoriđu sovu koja je proletela pored prozora.

U pola devet je gospodin Darsli pokupio svoju aktovku, cmoknuo gospođu Darsli u obraz i pokušao da poljubi Dadlija za rastanak, ali bezuspešno, pošto je Dadli upravo pravio rusvaj i bacao svoje kukuruzne pahuljice o zid. – Mali vragolan – zakikota se gospodin Darsli dok je izlazio iz kuće. Ušao je u kola i izvezao ih iz dvorišta broja četiri na ulicu.

Na prvom ćošku primetio je nešto čudno – mačku koja proučava mapu. U prvom trenutku gospodin Darsli nije shvatio šta je video – a onda je okrenuo glavu da bolje osmotri. Na uglu Šimširove ulice stajala je obična šarena mačka, ali nigde nije bilo mape. Ma šta mu je to palo na pamet? Mora da je u pitanju svetlosna varka. Gospodin Darsli trepnu i zapilji se u mačku. Mačka mu uzvrati pogled. Dok je skretao kolima za ugao, pa niz put, gospodin Darsli je nastavio da posmatra mačku u retrovizoru. Ona je upravo čitala tablu na kojoj je pisalo *Šimširova ulica* – ne, *gledala je* u tablu s natpisom imena ulice; mačke ne mogu da čitaju *ni* mape *ni* oznake. Gospodin Darsli se malo strese i skrenu misli s mačke. Dok se vozio ka gradu nije mislio ni na šta drugo sem na veliku porudžbinu bušilica za koju se nadao da će tog dana stići.

Ali na rubu grada, nešto drugo mu izbi bušilice iz glave. Dok se probijao kroz uobičajenu jutarnju saobraćajnu gužvu, nije mogao da ne primeti kako se po ulicama vrzma mnoštvo čudno odevenih ljudi. Ljudi u ogrtačima. Gospodin Darsli nije podnosio ljude koji se smešno oblače – šta sve ti mladi neće obući! Pretpostavio je da je i ovo neka nova glupa moda. Lupkao je prstima po volanu i pogled mu pade na gomilu tih čudaka koji su stajali u neposrednoj blizini. Nešto su se uzbuđeno došaptavali. Gospodin Darsli se rasrdio kad je video da neki od njih uopšte nisu mladi; zaboga, onaj čovek mora da je stariji od njega samog, a nosi taj smaragdnozeleni ogrtač! Kakva drskost! A onda gospodinu Darsliju prolete kroz glavu da to mora da je neka smešna smicalica – ti ljudi očito skupljaju neke priloge... da, verovatno je to posredi. Vozila krenuše i nekoliko minuta kasnije gospodin Darsli stiže na parking svoje firme, usredsredivši se ponovo na bušilice.

U svojoj kancelariji na devetom spratu gospodin Darsli je uvek sedeo leđima okrenut prozoru. U protivnom, ovoga jutra ne bi mogao predano da se posveti

bušilicama. *On* nije video sove kako lete tamo-amo usred bela dana, za razliku od ljudi dole na ulici; pokazivali su prstom i buljili otvorenih usta dok su im sove jedna za drugom preletale iznad glava. Većina nikada ranije nije ni videla sovu, čak ni noću. Gospodin Darsli je pak proveo sasvim mirno jutro, bez sova. Izvikao se na petoro različitih ljudi. Obavio je nekoliko važnih telefonskih razgovora, a zatim još malo vikao. Bio je lepo raspoložen sve do ručka, kada je pomislio da bi mogao malo da protegne noge i skokne da kupi zemičku u pekari preko puta.

Već je bio potpuno zaboravio na ljude u ogrtačima kad nalete na jednu takvu grupu baš pored pekare. Besno ih je odmeravao dok je prolazio pored njih. Nije znao zašto, ali osećao je nelagodu u njihovoj blizini. I ta grupica se uzbuđeno došaptavala, a on nije video nikakvo čanče za skupljanje para. Tek kada je u povratku prošao pored njih, stežući veliku krofnu u kesi, uspeo je da uhvati poneku reč iz njihovog razgovora.

– Poterovi, tako je, to sam i ja čuo...

– ... da, njihov sin Hari...

Gospodin Darsli se ukopa u mestu. Obuze ga strah. Osvrnuo se ka šaptačima, kao da hoće nešto da im kaže, ali se zatim predomisli.

Žurno pređe ulicu i pohita ka svojoj kancelariji, obrecnu se usput na sekretaricu naredivši joj da ga niko ne uznemirava, zgrabi telefon i okrenu skoro sve cifre svog kućnog broja, ali se odjednom predomisli. Spusti slušalicu i poče da gladi brkove, razmišljajući... Ne, glupo se ponaša. Poter i nije tako neuobičajeno prezime. Bio je ubeđen da ima mnogo ljudi koji se prezivaju Poter a koji imaju sina Harija. Kad malo bolje razmisli, nije siguran da li se njegov nećak uopšte *zove* Hari. Nikada nije ni video tog dečaka. Možda se zvao Harvi. Ili Harold. Nije bilo potrebe da zabrinjava gospođu Darsli, ona bi se uznemirila na sam pomen svoje sestre. Nije joj zamerao – uostalom, da *on* ima takvu sestru... Ali, ipak, svi ti ljudi u ogrtačima...

Tokom popodneva bivalo mu je sve teže da se usredsredi na bušilice, i kada je u pet sati napustio zgradu bio je tako zabrinut da se zaleteo u nekoga ispred ulaza.

– Izvinite – promrmljao je kad se mršavi starac zateturao i skoro pao. Gospodinu Darsliju je trebalo nekoliko sekundi da shvati da taj čovek na sebi ima ljubičast ogrtač. I da nije nimalo uzbuđen što ga umalo nisu oborili na trotoar. Naprotiv, lice mu se namah razvuče u širok osmeh i on kreštavim glasom, zbog kojeg se prolaznici osvrnuše, reče: – Ne izvinjavajte se, dragi moj gospodine, jer danas me ništa ne može oneraspoložiti! Radujte se, jer Znate-Već-Ko je napokon nestao! Čak i Normalci poput vas trebalo bi da slave ovaj radostan, radostan dan!

Starac zatim zagrli gospodina Darslija oko struka, i odšeta dalje.

Gospodin Darsli ostade prikovan u mestu. Zagrlio ga je potpuni neznanac. A pride mu se učinilo da ga je još nazvao Normalcem, ma šta to značilo. Bio je rastrojen. Požurio je do svojih kola i krenuo kući, nadajući se da je počeo da umišlja stvari, čemu se nikada dosad nije nadao jer nije odobravao maštanje.

Kada se dovezao pred broj četiri, prvo što je ugledao – a što mu nimalo nije

popravilo raspoloženje – bila je prugasta mačka koju je već spazio toga jutra. Sada jesedela na njegovom baštenskom zidu. Bio je siguran da je to ta mačka; imala je iste šare oko očiju.

– Šic! – povika gospodin Darsli.

Mačka se ne pomeri. Samo ga prekorno pogleda. Da li je to normalno mačje ponašanje, pitao se gospodin Darsli. Ušao je u kuću, pokušavajući da se pribere. I dalje je bio čvrsto rešen da ništa ne pominje svojoj ženi.

Gospođa Darsli je provela lep, normalan dan. Za večerom mu je ispričala sve o problemima gospođe od-preko-puta s njenom ćerkom i o tome kako je Dadli naučio novu reč („Nećem!"). Gospodin Darsli se trudio da se ponaša normalno. Kada su Dadlija stavili u krevet otišao je u dnevnu sobu, taman na vreme da čuje poslednji izveštaj u večernjim vestima:

– I najzad, posmatrači ptica nam sa svih strana javljaju da su se sove širom naše zemlje danas ponašale vrlo neobično. Mada sove obično love noću i danju se gotovo ne mogu videti, danas su stotine ovih ptica primećene kako lete u svim pravcima, još od izlaska sunca. Stručnjaci nisu u stanju da objasne zašto su sove iznenada promenile svoj ritam spavanja. – Spiker se tu nasmeši. – Zbilja čudno. A sada, čujmo Džima Makgafina i vremensku prognozu. Hoće li biti još pljuskova sova tokom noći, Džime?

– Pa, Tede – uzvrati prognozer – to ne znam, ali nisu se samo sove čudno ponašale danas. Očevici koji su mi se javljali telefonom čak iz Kenta, Jorkšira i Dendija kažu da su umesto kiše koju sam juče najavio nebom prštale zvezde padalice! Možda su ljudi malo ranije počeli da proslavljaju Noć lomače – strpite se do iduće nedelje, narode! Ali, mogu vam obećati da je pred nama jedna vlažna noć!

Gospodin Darsli se sledi u fotelji u kojoj je sedeo. Zvezde padalice širom Britanije? Tajanstveni ljudi u ogrtačima svuda naokolo? I ono šaputanje o Poterovima...

Gospođa Darsli uđe u sobu noseći dve šoljice čaja. Ne vredi. Moraće nešto da joj kaže. On nervozno pročisti grlo.

– Ovaj... Petunija, draga... nisi se skoro čula sa svojom sestrom, zar ne?

Kao što je i očekivao, gospođa Darsli je izgledala iznenađeno i ljutito. Uostalom, oni su se obično pretvarali da ona i nema sestru.

– Ne – reče ona odsečno. – Zašto?

– Sve te čudne stvari u vestima – promrmlja gospodin Darsli. – Sove... zvezde padalice... a danas je bilo i mnogo smešno odevenih ljudi u gradu...

– *Pa?* – obrecnu se gospođa Darsli.

– Ovaj, samo sam mislio da to... možda... ima neke veze sa... znaš već... *s njenom sortom.*

Gospođa Darsli srknu čaj kroz stisnute usne. Gospodin Darsli se pitao sme li da joj kaže da je čuo kako ljudi pominju prezime Poter. Ipak se nije usuđivao. Umesto toga reče, tobože slučajno: – Onaj njihov sin... on je valjda Dadlijev vršnjak, zar ne?

– Valjda – reče gospođa Darsli kruto.

– Kako se ono zvaše? Hauard, je l' da?

– Hari. Grozno, obično ime, ako mene pitaš.

– O, da – reče gospodin Darsli, osećajući kako mu srce prestravljeno trne. – Da, sasvim se slažem.

Nije više progovorio ni reč o tome dok su se peli uza stepenice prema spavaćoj sobi. Dok je gospođa Darsli bila u kupatilu, gospodin Darsli se došunjao do prozora spavaće sobe i provirio dole u pravcu bašte. Mačka je još bila tamo. Zurila je niz Šimširovu ulicu, kao da nešto čeka.

Da li mu se pričinjavalo? Imaju li sve te stvari neke veze s Poterovima? Ako imaju... ako se pročuje da su oni u srodstvu sa... ne, on to ne bi mogao da podnese.

Darslijevi su legli u krevet. Gospođa Darsli je ubrzo zaspala, ali je gospodin Darsli ležao budan, preispitujući sve to u glavi. Njegova poslednja, utešna misao pre nego što će zaspati bila je da, ako su i *umešani* u svu tu zavrzlamu, Poterovi nemaju razloga da privire ni blizu njega i gospođe Darsli. Poterovi vrlo dobro znaju šta on i Petunija misle o njima i njima sličnima... Šta god se to zbivalo, nije video na koji način bi on i Petunija mogli biti umešani u to. Zevnuo je i okrenuo se. To ne može nikako da utiče na *njih*...

Kako se samo grdno varao.

Gospodin Darsli je možda tonuo u nemiran san, ali mačka na zidiću ispred kuće nije pokazivala ni trunku pospanosti. I dalje je sedela mirno poput kipa, očiju netremice uprtih ka udaljenom ćošku Šimširove ulice. Nije ni mrdnula kad su se zalupila vrata na kolima u susednoj ulici, ni kada su joj dve sove proletele iznad glave. Zapravo, bila je skoro ponoć kad se mačka najzad pomerila.

Na uglu koji je mačka motrila pojavi se čovek, tako iznenada i tiho kao da je iznikao iz zemlje. Mačka mahnu repom, a oči joj se suziše.

Takvog čoveka Šimširova uličica još nije videla. Bio je visok, mršav i vrlo star, sudeći po srebrnoj kosi i bradi, dovoljno dugim da je mogao da ih zadene za pojas. Nosio je dugu odoru, ljubičasti ogrtač koji se vukao po zemlji i čizme s kopčama i visokim petama. Njegove svetloplave oči treperile su i blistale iza naočara u obliku polumeseca, a nos mu je bio veoma dugačak i povijen, kao da je bar dvaput bio slomljen. Čovek se zvao Albus Dambldor.

Albus Dambldor je izgleda bio nesvestan toga da je upravo stigao u ulicu u kojoj je sve njegovo bilo nepoželjno, od imena do čizama. Bio je i suviše zauzet preturanjem po svom ogrtaču, u potrazi za nečim. Ali činilo se da je shvatio da ga neko posmatra jer je naglo podigao pogled ka mački, koja ga je i dalje merkala s drugog kraja ulice. Iz nekog razloga, sâm prizor mačke kao da ga je zabavio. Zakikotao se i promrmljao: – Trebalo je da znam.

Našao je ono što je tražio u svom unutrašnjem džepu. Ličilo je na srebrni upaljač. Otvorio ga je, podigao u vazduh i pritisnuo dugme. Najbliža ulična svetiljka ugasila se

uz jedva čujno *pop*. Pritisnuo je ponovo – sledeća svetiljka nestala je u tami. Dvanaest puta je pritisnuo Ugasivač, sve dok u ulici nisu ostale samo dve sićušne tačkice u daljini, oči mačke koja ga je posmatrala. Da je iko tada pogledao kroz prozor, ne bi mogao da vidi šta se dešava na trotoaru, čak ni oštrooka gospođa Darsli. Dambldor vrati Ugasivač u ogrtač i krenu niz ulicu prema broju četiri, gde sede na zidić pored mačke. Nije je ni pogledao, ali joj se za koji trenutak obrati.

– Ko bi rekao da ćemo se ovde sresti, profesorka Mek Gonagal.

Okrenuo se da se osmehne mački, ali ona je već nestala. Umesto nje smešio se ženi strogog izgleda s četvrtastim naočarima, čiji je okvir bio identičan šarama oko mačkinih očiju. I ona je nosila ogrtač, smaragdnozelen. Crna kosa joj je bila skupljena u čvrstu punđu. Delovala je izuzetno uzrujano.

– Kako ste znali da sam to ja? – upita ga ona.

– Draga moja profesorka, nikada nisam video mačku koja sedi tako kruto.

– I vi biste bili ukrućeni da ste ceo dan sedeli na zidu od cigli – reče profesorka Mek Gonagal.

– Ceo dan? Iako ste umesto toga mogli da slavite? Prošao sam kraj barem desetak gozbi i zabava na putu dovde.

Profesorka Mek Gonagal ljutito frknu.

– O da, svi slave – reče ona nestrpljivo. – Čovek bi pomislio da će sada biti malo pažljiviji, ali ne – čak su i Normalci primetili da se nešto zbiva. Bilo je na njihovim vestima. – Ona pokaza glavom ka prozoru zamračene dnevne sobe Darslijevih. – Sve sam čula. Jata sova... zvezde padalice... Pa nisu ni oni potpuno glupi. Morali su nešto da primete. Zvezde padalice u Kentu... kladim se da je to bio Dedalus Digl. Oduvek je bio nerazuman.

– Ne možeš im zameriti – reče Dambldor nežno. – Poslednjih jedanaest godina gotovo da nismo imali razloga za slavlje.

– Znam – odgovori profesorka Mek Gonagal razdražljivo. – Ali to nije razlog da gubimo glavu. Naši ljudi su krajnje neoprezni, šetaju se ulicama u po bela dana, razmenjuju abrove, nisu čak ni obučeni u normalsku odeću...

Na to ona oštro iskosa pogleda u Dambldora, nadajući se da ima nešto da joj kaže, ali pošto nije imao nastavi: – Baš bi bilo lepo da na dan kada je nestao Znate-Već-Ko Normalci otkriju naše postojanje. Mislite li da je *zauvek* otišao, Dambldore?

– Tako se bar čini – reče Dambldor. – Trebalo bi da budemo zahvalni, zbog mnogo čega. Da li si za šumeću limun-bombonicu?

– Za *šta?*

– Šumeću limun-bombonicu. Normalski slatkiš koji mi je baš prirastao za srce.

– Ne, hvala – reče profesorka Mek Gonagal hladno, kao da šumeće limun-bombonice smatra neprikladnim za ovaj trenutak. – Kao što rekoh, čak i da je Znate-Već-Ko *zbilja* iščezao...

– Draga moja profesorka, valjda tako razumna osoba kao što ste vi može da ga

nazove po imenu? Sve te gluposti o „Znate-Već-Kome”... već čitavih jedanaest godina pokušavam da ubedim ljude da ga zovu njegovim pravim imenom: *Voldemor*. – Profesorka Mek Gonagal se trgnu, ali Dambldor, koji je pokušavao da razdvoji dve slepljene limun-bombonice, nije na to obratio pažnju. – Nastaće velika zbrka ako nastavimo da ga nazivamo „Znaš-Već-Ko”. Nikada nisam video razlog zašto bih se plašio da izgovorim Voldemorovo ime.

– Znam da niste – reče profesorka Mek Gonagal, napola ogorčeno napola zadivljeno. – Ali vi ste drugačiji. Svi znaju da ste vi jedini koga se Znate-Već... dobro, u redu, *Voldemor* – bojao.

– Laskaš mi – mirno odvrati Dambldor. – Voldemor je posedovao moći kakve ja nikada neću imati.

– Samo zato što ste i suviše – pa – i suviše *plemeniti* da biste ih koristili.

– Sreća što je mrak. Nisam ovako pocrveneo još otkako mi je Madam Pomfri rekla da joj se sviđaju moji novi grejači za uši.

Profesorka Mek Gonagal oštro pogleda Dambldora i reče: – Te sove nisu ništa u poređenju s *glasinama* koje lete na sve strane. Znate li šta svi govore? O tome zašto je nestao? O tome šta ga je konačno zaustavilo?

Činilo se da je profesorka Mek Gonagal stigla do teme o kojoj je najviše želela da raspravlja, do stvarnog razloga zbog kojeg je čitavog dana čekala na hladnom, tvrdom zidu, jer još nikada, ni kao mačka ni kao žena, nije tako prodorno fiksirala pogledom Dambldora kao sada. Bilo je jasno da, bez obzira na to što „svi” govore, ona neće u to poverovati sve dok joj Dambldor ne potvrdi da je to istina. Dambldor je pak birao koju će sledeću limun-bombonicu da uzme, i nije joj odgovarao.

– *Govore* – navaljivala je ona – da je prošle noći Voldemor svratio u Godrikovu dolinu. Otišao je da potraži Poterove. Kruže priče da su Lili i Džejms Poter... da su... da su – *mrtvi!*

Dambldor pognu glavu. Profesorka Mek Gonagal preneraženo prošapta:

– Lili i Džejms... Ne mogu da verujem... Nisam htela da poverujem... Oh, Albuse...

Dambldor ispruži ruku i potapša je po ramenu. – Znam... znam... – prozbori s mukom.

Glas profesorke Mek Gonagal drhtao je kad je nastavila. – To nije sve. Kažu da je pokušao da ubije Poterovog sina, Harija. Ali... nije mogao. Nije mogao da ubije tog dečačića. Niko ne zna zašto ni kako, ali priča se da je u tom trenutku njegova moć iščilela. I da je zato nestao.

Dambldor sumorno klimnu glavom.

– To je... to je *istina?* – zamuckivala je profesorka. – Posle svega što je učinio... svih ljudi koje je pobio... nije mogao da ubije jednog malog dečaka? Zapanjujuće... od svih stvari da ga to zaustavi... ali kako je, nebesa mu, Hari preživeo?

– Možemo samo da nagađamo – reče Dambldor. – Možda nikada i ne saznamo.

Profesorka Mek Gonagal izvadi čipkanu maramicu i njome obrisa oči ispod

naočara. Dambldor duboko šmrknu dok je vadio zlatan sat iz džepa i osmatrao ga. Bio je to veoma čudan sat. Imao je dvanaest kazaljki, ali bez brojeva; umesto njih, duž ivice su se okretale male planete. Ipak, Dambldor je to očigledno mogao da razume, pošto, čim ga je vratio u džep, reče: – Hagrid kasni. Uzgred, pretpostavljam da ti je on rekao da ću biti ovde?

– Da – reče profesorka Mek Gonagal. – I verovatno mi nećete reći ni *zašto* ste došli ovamo, od svih mogućih mesta?

– Došao sam da dovedem Harija njegovoj tetki i teči. Oni su mu sada jedini rod.

– Ne mislite valjda – *nemoguće* je da mislite na ljude koji žive *ovde?* – uzviknu profesorka Mek Gonagal, skočivši na noge i prstom upirući u broj četiri. – Dambldore – ne možete! Ceo dan ih posmatram. Ne postoji dvoje ljudi na svetu koji se više razlikuju od nas nego oni. A imaju i onog sina – videla sam ga kako šutira majku duž cele ulice i urla tražeći slatkiše. I Hari Poter treba da dođe da živi tu?

– To je najbolje mesto za njega – reče Dambldor odlučno. – Njegova tetka i teča moći će sve da mu objasne kad malo odraste. Napisao sam im pismo.

– Pismo? – ponovi tiho profesorka Mek Gonagal, ponovo sedajući na zid. – Zbilja, Dambldore, misliš li da možeš sve ovo da objasniš u pismu? Ovi ljudi ga nikada neće razumeti! On će postati slavan... legenda... ne bi me iznenadilo ako bi današnji dan ubuduće bio proglašen Danom Harija Potera... o Hariju će se pisati knjige – svako dete u našem svetu znaće njegovo ime!

– Tačno tako – odgovori Dambldor, ozbiljno pogledavši poviše svojih polumesečastih naočara. – Sasvim dovoljno da svakom momku zavrti mozak. Slavan pre nego što je progovorio i prohodao! Slavan zbog nečega čega se neće ni sećati! Zar ne vidiš koliko je bolje da raste daleko od sve te fame pre nego što bude spreman da se nosi s njom?

Profesorka Mek Gonagal zausti da nešto kaže, ali se predomisli pa samo reče:

– Da, da, u pravu si, ali kako će dečak stići dovde, Dambldore?

Ona zagleda njegov ogrtač, kao da misli kako bi Hari mogao biti skriven ispod njega.

– Hagrid ga donosi.

– Misliš li da je – *mudro* – poveriti Hagridu jednu tako važnu stvar?

– Poverio bih Hagridu i sopstveni život – odgovori Dambldor.

– Ne kažem da mu srce nije na pravom mestu – progunđa profesorka Mek Gonagal – ali nemoj mi reći da nije neodgovoran. I često ima običaj da... šta to bi?

Dubok, brundav zvuk naruši tišinu oko njih. Postajao je sve jači dok su oni gledali niz ulicu čekajući da se pojavi svetlost fara; brektanje se pretvori u grmljavinu u trenutku kad oboje pogledaše ka nebu – i ogroman motocikl stušti se iz vazduha i slete na drum ispred njih.

Ako je motocikl bio ogroman, to nije bilo ništa u odnosu na čoveka koji je postrance sedeo na njemu. Bio je gotovo dvaput viši od normalnog čoveka i barem pet

puta širi. Izgledao je toliko velik da se činilo nemogućim da takvo šta zbilja postoji, i tako *divlje* – dugi pramenovi umršene crne kose i brade skrivali su mu najveći deo lica, šake su mu bile veličine poklopaca kanti za smeće, a stopala u kožnim čizmama bila su poput beba delfina. U svom prostranom, mišićavom naručju držao je smotuljak u ćebencetu.

– Hagride – reče Dambldor s prizvukom olakšanja. – Najzad. A odakle ti taj motocikl?

– Pozajmio sam ga, gos'n profesore Dambldor – reče div, pažljivo silazeći s motocikla. – Mladi Sirijus Blek mi ga j' pozajmio. Doneo sam ga, gospod'ne.

– Nije bilo problema?

– Ne, gospod'ne – kuća je skoro uništena, ali sam ga izn'o pre no š'o su Normalci počeli da se motaju naokolo. Zasp'o je dok smo leteli iznad Bristola.

Dambldor i profesorka Meg Gonagal nagnuše se povrh ćebenceta. Unutra ugledaše bebu dečkića kako čvrsto spava. Ispod žbuna zift-crne kose, na čelu su mogli videti rasekotinu neobičnog oblika, nalik munji.

– Da li ga je tu...? – prošaputa profesorka Mek Gonagal.

– Da – odgovori Dambldor. – Taj ožiljak će mu ostati zauvek.

– Zar ne bi mogao da učiniš nešto povodom toga, Dambldore?

– Čak i kad bih mogao, ne bih. Ožiljci mogu biti veoma korisni. I ja imam jedan iznad levog kolena, koji je savršena mapa londonske podzemne železnice. Dobro... daj ga ovamo, Hagride... bolje da što pre završimo s tim.

Dambldor uze Harija u naručje i krenu prema kući Darslijevih.

– Da l'... Da l' bi mog'o da se pozdravim sa njime, gospod'ne? – upita Hagrid.

On nadvi svoju ogromnu kosmatu glavu iznad Harija i spusti na njegov obraz veoma grebuckav i kosmat poljubac. A zatim, iznenada, zacvile kao ranjen pas.

– Pssst! – prosikta profesorka Mek Gonagal. – Probudićeš Normalce!

– I-i-izvin'te – jecao je Hagrid, vadeći veliku maramicu na tufne u koju zagnjuri lice. – Al' n-n-ne mogu da izdržim... Lili i Džejms mrtvi... a siroti mali Hari će da živi sas ti Normalci...

– Da, da, to je vrlo tužno, ali obuzdaj se, Hagride, ili će nas otkriti – prošaputa profesorka Mek Gonagal, nežno ga potapšavši po ruci dok je Dambldor preskakao nizak baštenski zidić, na putu ka ulaznim vratima. Pažljivo je spustio Harija na prag, izvadio pismo iz svog ogrtača, uvukao ga ispod Harijevog ćebenceta, a zatim se vratio do njih dvoje. Čitav minut su stajali i posmatrali mali zamotuljak; Hagridova ramena su podrhtavala, profesorka Mek Gonagal je mahnito treptala, a Dambldorov uobičajeni sjaj u očima je nestao.

– Pa – reče najzad Dambldor – to je to. Nema potrebe da dalje stojimo ovde. Možemo da pođemo i priključimo se slavlju.

– Jakako – reče Hagrid muklim glasom. – 'Će da sklonim ovaj motor. 'Ku noć, profesorko Mek Gonagal... zbogom, gos'n profesore Dambldor.

Brišući suzne oči rukavom kaputa, Hagrid se okrenu, skoči na motor i pokrenu mašinu; ona brekćući uzlete i nestade u noći.

– Vidimo se uskoro, nadam se, profesorka Mek Gonagal – reče Dambldor, uz naklon. Profesorka izduva nos u maramicu umesto odgovora.

Dambldor se okrenu i odšeta niz ulicu. Iza ugla zastade i izvadi srebrni Ugasivač. Pritisnu ga jedanput, i dvanaest svetlećih lopti pohita nazad u svoje uличne svetiljke, tako da Šimširova ulica iznenada zasja narandžastom svetlošću, pod kojom on spazi prugastu mačku kako zalazi za ugao na drugom kraju ulice. Zamotuljak u ćebetu na stepenicama ispred broja četiri jedva se mogao razaznati.

– Nek ti je sa srećom, Hari – promrmlja on. Okrenu se na peti i, uz jedan zamah ogrtačem – nestade.

Povetarac uskomeša uredno potkresane živice Šimširove ulice, koja se mirno prostirala ispod mastiljavoplavog neba; bilo je to poslednje mesto gde biste očekivali da se dogode neke čudnovate stvari. Hari Poter se prevrtao u ćebencetu, ne budeći se. Njegova ručica pade na pismo pokraj njega i on nastavi da spava, pojma nemajući da je poseban, ne sluteći da je slavan, i ne znajući da će ga kroz nekoliko sati probuditi vrisak gospođe Darsli, kad bude otvorila vrata da ostavi boce za mleko, niti da će ga narednih nekoliko nedelja njegov rođak Dadli stalno bockati i štipkati. Nije mogao znati da se baš u tom trenutku ljudi širom zemlje tajno sastaju i, dižući čaše, prigušenim glasovima nazdravljaju: – Za Harija Potera – dečaka koji je preživeo!

2. Staklo koje nestaje

Prošlo je skoro deset godina od onog jutra kad su Darslijevi, probudivši se, zatekli svog nećaka pred ulaznim vratima, ali Šimširova ulica se gotovo nimalo nije promenila. Sunce je, rađajući se, obasjavalo iste one lepo uređene bašte ispred kuća i mesingani broj četiri na ulaznim vratima Darslijevih; ušunjalo bi se u njihovu dnevnu sobu, koja je bila gotovo ista kao one noći kada je Darsli gledao taj sudbonosni TV izveštaj o sovama. Samo se po fotografijama na ploči iznad kamina videlo koliko je vremena prošlo. Pre deset godina tu su stajale fotografije nečega što je ličilo na veliku ružičastu loptu za plažu s raznobojnim vunenim kapama s kićankama – ali Dadli Darsli nije više bio beba, i sada su slike pokazivale krupnog plavokosog dečaka kako vozi svoj prvi bicikl, kako se vrti na ringišpilu, kako igra kompjutersku igricu sa svojim ocem, kako ga majka grli i ljubi... U sobi nije bilo ničega što bi ukazivalo da u kući živi još jedan dečak.

Pa ipak, Hari Poter je i dalje bio tu, trenutno usnuo, ali ne zadugo. Njegova tetka Petunija već je bila budna, i njen piskav glas bio je prvi zvuk koji će on čuti toga dana:

– Hajde! Ustaj! Smesta!

Hari se naglo prenu iz sna. Njegova tetka ponovo zalupa na vrata.

– Diži se! – kreštala je.

Hari ju je čuo kako korača prema kuhinji, a zatim začu zvuk tiganja koji se spušta na šporet. Prevrnuo se na leđa i pokušao da se seti onoga što je upravo sanjao. Bio je to dobar san. U njemu se pojavio čak i leteći motocikl. Imao je čudan osećaj da je i ranije sanjao sličan san.

Tetka je ponovo bila pred vratima.

– Jesi li već jednom ustao? – oštro je upitala.

– Evo, odmah – reče Hari.

– Hajde, mrdni, hoću da pripaziš na slaninu. I nemoj da ti pregori. Hoću da sve bude u savršenom redu za Dadlišin rođendan.

Hari zastenja.

– Šta si to rekao? – obrecnu se njegova tetka kroz vrata.

– Ništa, ništa...

Dadlijev rođendan – kako je uopšte mogao to da zaboravi? Hari polako ustade iz kreveta i poče da traži čarape. Pronađe par ispod kreveta i, pošto otrese pauka s jedne, stade da ih obuva. Hari se već navikao na paukove, pošto ih je bilo mnogo u ostavi ispod stepenica, gde je on spavao.

Kada se obukao, pođe hodnikom do kuhinje. Ceo sto bio je prekriven Dadlijevim rođendanskim poklonima. Izgleda da je Dadli konačno dobio novi kompjuter koji je želeo, da ne pominjemo drugi televizor i trkački bicikl. Zašto je Dadli tražio trkački bicikl Hari nije mogao da shvati, jer je Dadli bio vrlo debeo i mrzeo je da vežba – osim ako je ta vežba podrazumevala da treba nekoga gurnuti ili udariti. Hari je bio Dadlijeva omiljena vreća za udaranje, mada nije baš često uspevao da ga uhvati. Iako možda nije delovao tako, Hari je bio veoma brz.

To što je Hari oduvek bio sitan i mršav za svoj uzrast možda je imalo neke veze s činjenicom da je živeo u tamnoj ostavi. A izgledao je još manji i tanji nego što je zbilja bio jer je morao da nosi Dadlijevu staru odeću, a Dadli je bio četiri puta veći od njega. Hari je imao mršavo lice, kvrgava kolena, crnu kosu i jarkozelene oči. Nosio je okrugle naočare učvršćene s mnogo selotejpa, što je bila uspomena na brojne prilike kada bi ga Dadli tresnuo po nosu. Jedina stvar koja se Hariju dopadala na njemu samom bio je tanak ožiljak preko čela u obliku munje. Imao ga je otkad zna za sebe, i sećao se da je prvo pitanje koje je postavio tetki Petuniji bilo kako je dobio taj ožiljak.

– U automobilskoj nesreći u kojoj su ti roditelji poginuli – odgovorila mu je. – I ne zapitkuj mnogo.

Ne zapitkuj mnogo – to je bilo prvo pravilo spokojnog života s Darslijevima.

Teča Vernon uđe u kuhinju baš kad je Hari prevrtao slaninu.

– Očešljaj se! – zareža umesto jutarnjeg pozdrava.

Jednom nedeljno teča Vernon bi digao pogled s novina i dreknuo da Hari treba da se šiša. Hari se verovatno šišao češće od svih dečaka iz njegovog razreda zajedno ali to nije ništa menjalo, njegova kosa je prosto tako rasla – u svim pravcima.

Hari je već pržio jaja kad je Dadli ušao u kuhinju s majkom. Dadli je izuzetno ličio na teču Vernona. Imao je veliko ružičasto lice, kratak vrat, sitne, vodnjikavoplave oči i gustu plavu kosu koja je ravno padala oko okruglaste, ugojene glave. Tetka Petunija je obično govorila da Dadli liči na malog anđela – a Hari je

obično govorio da Dadli liči na prase s perikom.

Hari poče da servira tanjire s jajima i slaninom po stolu, što nije bilo lako, jer na njemu više nije bilo prostora. Dadli je u međuvremenu brojao poklone. Odjednom preblede.

– Trideset šest – reče, podigavši pogled ka ocu i majci. – Dva manje nego prošle godine.

– Dušo, nisi ubrojao poklon tetke Mardž, evo, tu je, ispod ovog velikog od mamice i tatice.

– U redu, trideset sedam onda – reče Dadli, pomodrevši u licu. Hari, koji je mogao da oseti oluju koju Dadli sprema, poče da proždire svoju slaninu što je brže mogao, za slučaj da Dadli prevrne sto.

I tetka Petunija je očigledno predosetila opasnost, jer brzo reče:

– A mi ćemo ti kupiti još *dva* poklona danas kad izađemo. Šta kažeš na to, slatki moj mali? Još *dva* poklona. Je li to u redu?

Dadli je razmišljao nekoliko trenutaka. Bio je to težak napor. Najzad reče, lagano: – Znači, imaću trideset... trideset...

– Trideset devet, šećeru – brže-bolje će tetka Petunija.

– Aha. – Dadli s mukom sede i zgrabi najbliži paketić. – Onda u redu.

– Mali mangup zna koliko vredi, i samo hoće ono što mu pripada, baš kao njegov otac. Pravi si tatin sin, Dadli! – On razbaruši Dadlijevu kosu.

U tom trenutku zazvoni telefon, i tetka Petunija pođe da se javi, dok su Hari i teča Vernon posmatrali kako Dadli otpakuje trkački bicikl, kameru, avion na daljinsko upravljanje, šesnaest novih kompjuterskih igara i video rikorder. Upravo je odmotavao papir sa zlatnog ručnog sata kad se tetka Petunija vratila, ljutita i zabrinuta u isti mah.

– Loše vesti, Vernone – reče. – Gospođa Fig je slomila nogu. Ne može da ga uzme. – Ona mahnu glavom prema Hariju.

Dadli užasnuto zinu, a Hariju srce zaigra. Svake godine za Dadlijev rođendan roditelji bi izveli Dadlija i jednog njegovog prijatelja na ceo dan u zabavni park, na hamburgere, ili u bioskop. Svake godine Harija bi pazila gospođa Fig, izlapela stara gospođa koja je živela dve ulice dalje. Hari je mrzeo to mesto. Cela kuća je zaudarala na kupus, a gospođa Fig ga je terala da gleda fotografije svih mačaka koje je ikad posedovala.

– Šta sada? – upita tetka Petunija, besno gledajući u Harija, kao da je on to isplanirao. Hari je znao da treba da mu bude žao što je gospođa Fig slomila nogu, ali to nije bilo lako jer se setio da će proći čitava godina pre nego što će imati prilike da se ponovo divi Bubiliju, Snešku, Gos'n Šapici i Ćubici.

– Mogli bismo da telefoniramo Mardž – predloži teča Vernon.

– Ne budi smešan, Vernone, ona ne podnosi dečaka.

Darslijevi su često razgovarali o Hariju na taj način, kao da nije u prostoriji – ili

pre kao da je on nešto vrlo gnusno što ne može da ih razume, puž na primer.

– Šta je s onom tvojom kako-se-zvaše prijateljicom... Ivonom?

– Na odmoru je na Majorki – obrecnu se tetka Petunija.

– Mogli biste da me ostavite samog ovde – ubaci se Hari pun nade (mogao bi da gleda šta god mu se svidi na televiziji, za promenu, a možda bi čak mogao da pokuša i da se igra na Dadlijevom kompjuteru).

Tetka Petunija je izgledala kao da je upravo progutala limun.

– Pa da srušiš kuću dok se vratimo? – zakevta ona.

– Neću da dignem kuću u vazduh – reče Hari, ali više ga nisu slušali.

– Možda bismo mogli da ga povedemo do zoološkog vrta – reče tetka Petunija polako – ... pa da ga ostavimo u kolima...

– To su nova kola, ne može da sedi sâm u njima...

Dadli poče glasno da cmizdri. U stvari, nije stvarno plakao, prošle su godine od kada je zbilja plakao, ali je dobro znao da će, ako izobliči lice i zajeca, dobiti od majke sve što poželi.

– Dadlence-magarence, ne plači. Mama neće dozvoliti da ti on pokvari tvoj poseban dan – uzviknu ona i obgrli ga rukama.

– Ne-neću... da on... ide sa n-n-nama! – urlao je Dadli između dugih kobajagi jecaja. – Uvek sve p-pokvari! – On se zlurado iskezi Hariju iz majčinog zagrljaja.

Baš tada, oglasi se zvonce na ulaznim vratima.

– Oh, Bože, stigli su! – reče tetka Petunija izbezumljeno, i već sledećeg trenutka Dadlijev najbolji prijatelj, Pirs Polkis, ušeta u sobu sa svojom majkom. Pirs je bio žgoljav dečkić s licem pacova. On je bio taj koji je obično drugima držao ruke iza leđa dok bi ih Dadli udarao. Dadli istog trenutka prestade da se pretvara da plače.

Pola sata kasnije, Hari, koji još nije mogao da poveruje kakva ga je sreća zadesila, sedeo je na zadnjem sedištu kola Darslijevih s Pirsom i Dadlijem, prvi put u životu na putu u zoološki vrt. Teča i tetka nisu mogli ništa pametnije da smisle osim da ga povedu, ali ga je uoči samog polaska teča Vernon pozvao u stranu.

– Opominjem te – reče mu tada, unoseći mu u lice svoju veliku modru facu. – Opominjem te sada, dečače – napraviš li bilo kakvu smicalicu, bilo kakvu – ostaćeš sve do Božića zatvoren u ostavi.

– Neću ništa da uradim – reče Hari – časna reč...

Ali teča Vernon mu nije poverovao. Niko mu nikad nije verovao.

Problem je bio u tome što su se oko Harija često dešavale čudne stvari, i nije imalo smisla objašnjavati Darslijevima da on s tim nema nikakve veze.

Jednom je tetka Petunija, kad joj se već smučilo da gleda kako Hari dolazi od brice a i dalje izgleda kao da mu nisu ni pipnuli kosu, uzela kuhinjske makaze i ošišala ga gotovo do kože, izuzev na čelu, gde je ostavila šiške „da sakriju taj užasni ožiljak“. Dadli se grohotom smejao Hariju, koji je proveo besanu noć razmišljajući o sutrašnjem odlasku u školu, u kojoj su mu se već podsmevali zbog vrećaste odeće i

naočara oblepljenih selotejpom. Međutim, kad se probudio sledećeg jutra, primetio je da mu je kosa ponovo iste dužine kao pre nego što ga je tetka Petunija ostrigala. Zbog toga je kažnjen s nedelju dana boravka u ostavi, iako je pokušao da im objasni da *ne može* da objasni kako mu je kosa tako brzo izrasla.

Drugom prilikom je tetka Petunija htela da ga ugura u Dadlijev odvratan stari džemper (braon s narandžastim tufnama). Što je više pokušavala da mu ga navuče preko glave, džemper se sve više smanjivao, dok se najzad nije smanjio na veličinu koja bi pristajala lutki koja se navlači na šaku, ali svakako ne Hariju. Tetka Petunija je zaključila da se verovatno skupio prilikom pranja tako da, na svoje veliko olakšanje, Hari toga puta nije bio kažnjen.

S druge strane, zapao je u grdne nevolje kad su ga pronašli na krovu školske kuhinje. Jednom kad ga je Dadlijevo društvo po običaju čikalo i izazivalo, on se, na vlastito i opšte zaprepašćenje, odjednom stvorio na dimnjaku. Darslijevi su primili jedno vrlo ljutito pismo od Harijeve razredne u kojem im je ona objašnjavala kako se Hari penje po školskim zgradama. Dok je on samo hteo (kako je naglas ubeđivao teču Vernona kroz zaključana vrata ostave) da preskoči gomilu kutija naslaganih ispred kuhinjskih vrata. Hari je pretpostavljao da ga je vetar poneo usred tog skoka.

Ali danas ništa nije moglo da krene naopako. Čak je vredelo biti u društvu Dadlija i Pirsa ako to znači da će provesti dan negde gde nema ni škole, ni ostave, ni dnevne sobe gospođe Fig koja bazdi po kupusu.

Dok je vozio, teča Vernon se žalio tetka-Petuniji. On je inače voleo da se žali na raznorazne stvari: na ljude na poslu, na Harija, na gradsko veće, na Harija, na banku, pa opet na Harija... To su bile samo neke od njegovih omiljenih žalopojki. Ovog jutra žalio se na motocikle.

– ... brundaju naokolo kao manijaci, te mlade propalice – govorio je dok ih je jedan motor preticao.

– Ja sam sanjao motocikl – iznenada se seti Hari. – I to leteći.

Teča Vernon zamalo udari u kola ispred njih. Okrenu se i dreknu na Harija, lica nalik na ogromnu cveklu s brkovima: – MOTOCIKLI NE LETE!

Dadli i Pirs su se smejuljili.

– Znam da ne lete – reče Hari. – Bio je to samo san.

Ali pokajao se što je išta rekao. Više od njegovih pitanja, Darslijeve su nervirale Harijeve priče o nečemu što se dešava onako kako ne bi trebalo, bilo da je reč o snu ili čak crtanom filmu – kao da su se bojali da bi mu mogle pasti na pamet neke opasne ideje.

Bio je vrlo sunčan subotnji dan, i zoološki vrt je bio pun porodica s decom. Darslijevi su na ulazu kupili Dadliju i Pirsu ogromne čokoladne sladolede, a zatim, kada je nasmejana gospođa za kolicima sa slatkišima, pre nego što su uspeli da umaknu, upitala Harija šta želi, kupili i njemu jeftin sladoled na štapiću s ukusom limuna. „Nije ni loš“, mislio je Hari, ližući ga, dok su posmatrali gorilu kako se češka

po glavi, neverovatno nalik Dadliju, samo što nije imao plavu kosu.

Hari odavno nije proveo tako lepo jutro. Pazio je da u šetnji drži izvesno odstojanje od Darslijevih, kako se Dadli i Pirs, kojima su još pre vremena za ručak životinje počele da bivaju dosadne, ne bi vratili svom omiljenom hobiju i počeli da ga ćuškaju. Ručali su u restoranu zoo vrta, i kad je Dadli počeo da besni i urla što njegov voćni kup nije dovoljno velik, teča Vernon mu kupi drugi, a Hariju dozvoliše da smaže prvi.

Hari će tek kasnije shvatiti da je trebalo da zna kako je sve krenulo i suviše lepo da bi potrajalo.

Posle ručka pošli su u kućicu s gmizavcima. Unutra je bilo hladno i mračno, a duž zidova su bila osvetljena staklena okna. Iza njih su puzale najrazličitije vrste guštera i zmija i uvijale se preko komada drveta i kamenja. Dadli i Pirs su hteli da vide ogromne otrovne kobre i debele kostolomne pitone. Dadli je brzo pronašao najveću zmiju na tom mestu. Mogla bi dvaput da se obmota oko teča Vernonovih kola i zdrobi ih kao limenku – ali u tom trenutku nije delovala naročito raspoložena za tako nešto. Zapravo, čvrsto je spavala.

Dadli pribi nos uz staklo, zureći u njene svetlucave smeđe namotaje.

– Nek se mrdne – kmečao je svom ocu. Teča Vernon poče da kucka po staklu, ali zmija se ne pomeri.

– Probaj ponovo – naredi Dadli. Teča Vernon nastavi oštro da udara po staklu zglobovima prstiju, ali zmija nastavi da drema.

– Ovo je dosadno – tiho zakuka Dadli, i odgega se dalje.

Hari priđe terarijumu sa zmijom, i stade pomno da je odmerava. Ne bi se iznenadio da je uginula od dosade – nije imala nikakvog društva osim glupih ljudi koji su je po čitav dan uznemiravali lupkajući prstima po staklu. To je bilo još gore nego imati spavaću sobu u ostavi, u kojoj je jedini posetilac bila tetka Petunija koja ga je budila lupajući po vratima – tamo je bar mogao da se muva po ostalim delovima kuće.

Zmija iznenada otvori svoje prodorne oči. Lagano, vrlo lagano, podizala je glavu dok joj se oči nisu našle u istoj ravni s Harijevim.

Ona mu namignu.

Hari je blenuo u nju. Onda se brzo osvrnu da vidi da li je iko išta primetio. Nije. Ponovo se okrenu ka zmiji i uzvrati joj mig.

Zmija izvi glavu u pravcu teče Vernona i Dadlija a zatim prevrnu očima ka plafonu. Taj pogled je jasno govorio Hariju: *Meni je tako stalno.*

– Znam – promrmlja Hari kroz staklo, mada nije bio siguran da li ga zmija čuje. – Mora da te to strašno nervira.

Zmija žustro klimnu glavom.

– Odakle si uopšte? – upita Hari.

Zmija pokaza repom na malu tablu uz staklo. Hari radoznalo pogleda u nju.

Boa Constrictor (Udav), Brazil.

– Je l’ ti tamo bilo lepo?

Boa još jednom pokaza repom na tablu, i Hari pročita nastavak: *Ovaj primerak je uzgojen u zoološkom vrtu.* – A tako... znači, nikada nisi bila u Brazilu?

Dok je zmija odmahivala glavom, gromoglasan vrisak iza Harijevih leđa natera ih oboje da poskoče:

– DADLI! GOSPODINE DARSLI! DOĐITE DA VIDITE OVU ZMIJU! NEĆETE *POVEROVATI* SVOJIM OČIMA!

Dadli se dogega do njih što je brže mogao.

– Sklanjaj mi se s puta – reče, munuvši Harija u rebra. Zatečen nespreman, Hari se pruži po betonskom podu. Ono što se potom dogodilo zbilo se tako brzo da niko nije ni video kako se to desilo – jednog trenutka Pirs i Dadli su se naginjali ka staklu, a već sledećeg su poskočili unazad vrišteći od straha.

Hari se pridiže i ispusti krik iznenađenja; staklo terarijuma s udavom je iščezlo. Velika zmija se brzo odmotavala, spuštajući se na pod – dok su ljudi oko zmijske kućice vrištali i bežali ka izlazu.

U trenutku kad je zmija brzo skliznula pored njega, Hari je mogao da se zakune da je čuo tih siktav glas kako kaže: – Brazilu, eto me, ssstižem... Hvala, amigo.

Čuvar kuće s gmizavcima bio je u šoku.

– Ali staklo... – neprekidno je ponavljao – gde li je samo nestalo?

Direktor zoo vrta je lično skuvao tetka-Petuniji šolju jakog, zaslađenog čaja, neprestano se izvinjavajući. Pirs i Dadli su samo mogli da procede nepovezane besmislice. Koliko je Hari mogao da vidi, zmija je samo razigrano razjapila i zatvorila čeljust kraj njihovih peta dok je prolazila, ali kad su se kasnije našli u teča-Vernonovim kolima, Dadli je pričao kako samo što mu nije pregrizla nogu, dok se Pirs kleo da je pokušala da ga nasmrt zadavi. I što je najgore, bar što se tiče Harija, Pirs se napokon dovoljno smirio i rekao: – Hari je razgovarao s njom, zar ne, Hari?

Teča Vernon je sačekao da Pirs izađe iz kuće pre nego što se okomio na Harija. Bio je toliko ljut da nije mogao ni da govori. Jedva je uspeo da izusti:

– Idi... ostava... ostani... nema jela... – pre nego što se sručio u stolicu, te je tetka Petunija morala da odjuri i donese mu veliku čašu brendija.

* * *

Mnogo kasnije, dok je ležao u mračnoj ostavi, Hari je žalio što nema sat. Nije znao koliko je sati, pa nije bio siguran da li su Darslijevi konačno zaspali. Tek onda bi mogao da rizikuje da se odšunja do kuhinje i nešto prezalogaji.

Živeo je s Darslijevima već skoro deset godina, deset nesrećnih godina, otkad zna za sebe, od vremena kad je bio beba i izgubio roditelje u saobraćajnom udesu. Nije mogao da se seti da li je bio s roditeljima u kolima kad su poginuli. Ponekad, kada bi prebirao po sećanju tokom dugih sati koje je provodio u ostavi, sinula bi mu pred

očima neobična vizija: zaslepljujuć blesak zelenog svetla i bol, koji ga žeže u predelu čela. To je, pretpostavljao je, bilo sećanje na sudar, mada nije mogao da shvati otkud sva ta zelena svetlost. Uopšte nije mogao da se seti svojih roditelja. Tetka i teča nisu nikada govorili o njima, a njemu je, razume se, bilo zabranjeno da pita. U kući nije bilo nijedne njihove fotografije.

Kad je bio mlađi, Hari je sanjario o kakvom nepoznatom rođaku koji bi došao da ga odvede nekud daleko, ali se to nikada nije dogodilo; njegov jedini rod bili su Darslijevi. Ipak, ponekad mu se činilo (ili se, možda, tome nadao) da ga nepoznati ljudi na ulici dobro poznaju. Pri tom su to bili vrlo neobični stranci. Jednom, dok je bio u kupovini s tetkom Petunijom i Dadlijem, jedan mršav čovek s ljubičastim cilindrom mu se naklonio. Pošto ga je besno upitala poznaje li tog čoveka, tetka Petunija ih je navrat-nanos izvela iz prodavnice, ne kupivši ništa. Jednom mu je starica divljačnog izgleda, odevena skroz u zeleno, veselo mahnula u autobusu. Ćelavko u dugom purpurnom ogrtaču snažno se rukovao s njim na ulici i odšetao dalje bez ijedne reči. Najčudnije od svega bilo je to što su svi ti ljudi naglo nestajali čim bi Hari pokušao da ih pažljivije osmotri.

U školi Hari nije imao nikoga. Svi su znali da Dadlijeva družina mrzi tog čudnog Harija Potera u dronjavoj odeći i s polomljenim naočarima, a niko nije hteo da se zamera Dadlijevoj bandi.

3. Pisma niotkoga

Bekstvo brazilskog udava donelo je Hariju najdužu kaznu koju je ikad dobio. Kad su mu konačno dozvolili da izađe iz ostave, letnji raspust bio je u punom jeku, a Dadli je već stigao da razbije svoju novu kameru, slupa avion s daljincem i, čim je prvi put uzjahao svoj trkački bicikl, obori staru gospođu Fig dok je prelazila Šimširovu ulicu na svojim štakama.

Hari se radovao što je došao školski raspust, ali nije bilo načina da pobegne od Dadlijeve bande, koja je svakodnevno boravila u kući. Pirs, Denis, Malkolm i Gordon bili su koliko veliki toliko glupi, ali je Dadli, kao najveći i najgluplji od svih, bio vođa. Svi drugi su jedva čekali da mu se pridruže u njegovom omiljenom sportu zvanom „lov na Harija".

Zbog toga je Hari izbivao iz kuće što je više mogao, tumarao je naokolo razmišljajući kada će kraj raspusta, jer mu je to ulivalo makar tračak nade. Kad dođe septembar, poći će u srednju školu i prvi put u životu neće morati da bude s Dadlijem. Dadliju je bilo obezbeđeno mesto u staroj školi teče Vernona, Smeltingsu. I Pirs Polkis se spremao da tamo ide. Hari je pak trebalo da krene u Stounvol, mesnu gimnaziju. Dadliju je to bilo vrlo smešno.

– Svakome ko dođe u Stounvol već prvog dana zagnjure glavu u toalet – rekao je Hariju. – Hoćeš da dođeš gore da malo vežbamo?

– Ne, hvala – reče Hari – taj jadni klozet nikad nije video ništa strašnije od tvoje glave u sebi... mogao bi da se razboli od muke. – Zatim pobeže, pre nego što je Dadli ukapirao šta mu je rekao.

Jednog julskog dana tetka Petunija je povela Dadlija u London da mu kupi uniformu za Smeltings, a Harija je ostavila kod gospođe Fig. Gospođa Fig ovoga puta i nije bila tako loša kakva je umela da bude. Ispostavilo se da je slomila nogu spotakavši se na jednu od svojih mačaka, i više nije bila tako luda za njima kao nekada. Dozvolila je Hariju da gleda televiziju i dala mu komadić čokoladnog kolača, po čijem ukusu bi se reklo da ga ima već nekoliko godina.

Te večeri Dadli je paradirao pred familijom u dnevnoj sobi u svojoj novoj uniformi. Dečaci u Smeltingsu nosili su kestenjaste žakete, narandžaste bermude do kolena i ravne slamene šešire, zvane „čamdžijski". Takođe su nosili štapove s drškom, koji su im služili da se međusobno udaraju kad profesori ne vide. To je trebalo da im bude dobra priprema za budući život.

Dok je posmatrao Dadlija u novim kratkim pantalonama, teča Vernon hrapavim glasom izusti da mu je to najsrećniji dan u životu. Tetka Petunija briznu u plač i reče da ne može da veruje da je to njen Kiki Dadliki; izgleda tako privlačno, kao da je odrastao. Hari se nije usudio ništa da kaže. Imao je utisak da su mu dva rebra već naprsla od silnog napora da se ne nasmeje.

Idućeg jutra, kada je sišao na doručak, u kuhinji je nešto užasno smrdelo. Činilo se da taj miris dolazi iz velikog metalnog čabra u sudoperi. Pošao je da pogleda o čemu se radi. Čabar je bio pun nečeg nalik prljavim krpama koje su plivale u sivoj vodi.

– Šta je to? – upita on tetka-Petuniju.

Usne joj se skupiše kao i uvek kad bi se usudio da postavi neko pitanje.

– Tvoja nova školska uniforma – reče ona.

Hari ponovo pogleda u sudoperu.

– O – reče. – Nisam shvatio da treba da bude tako mokra.

– Ne budi smešan – obrecnu se tetka Petunija. – Bojim neke stare Dadlijeve stvari u sivo za tebe. Izgledaće kao uniforme ostale dece kada ih iskuvam.

Hari je sumnjao u to, ali je smatrao najboljim da ništa ne prigovara. Seo je za sto i pokušao da ne misli na to kako će izgledati prvog dana u Stounvolu – kao da na sebi ima dronjke od stare slonovske kože, verovatno.

Dadli i teča Vernon uđoše, obojica začepljenih noseva zbog neprijatnog mirisa Harijeve nove školske uniforme. Teča Vernon, po običaju, otvori novine, a Dadli poče da lupka po stolu štapom od kojeg se sada uopšte nije odvajao.

U tom trenutku začuše kako se podiže poklopac na poštanskom sandučetu i šuštanje pisama ispred kućnih vrata.

– Uzmi poštu, Dadli – reče teča Vernon podigavši pogled s novina.

– Reci Hariju da uzme.

– Pokupi poštu, Hari.

– Neka to Dadli uradi.

– Bocni ga svojim štapom, Dadli.

Hari izbegne njegov smeltings-štap i ode da uzme poštu. Na otiraču su ležale tri stvari: razglednica od teča-Vernonove sestre Mardž, koja je provodila odmor na ostrvu Vajt, smeđ koverat koji je ličio na račun i – *pismo za Harija.*

Hari ga podiže i zapilji se u njega, dok mu se srce trzalo kao džinovski lastiš. Njemu niko nikada u životu nije pisao. A i ko bi mogao? Nije imao prijatelje, niti rođake – a nije bio ni član biblioteke, tako da nikada nije dobijao grube opomene u kojima se traži da vrati knjigu koju je pozajmio. A ipak, pismo je bilo tu, tako jednostavno adresirano da je svaka greška bila isključena:

Gdin H. Poter
Ostava ispod stepeništa
Šimširova ulica br. 4
Malo Kukumavčilište
Sari

Koverat je bio debeo i težak, od žućkastog pergamenta, a adresa je bila ispisana smaragdnozelenim mastilom. Nije bilo poštanske marke.

Dok je drhtavom rukom prevrtao koverat, Hari zapazi crveni pečatni vosak sa simboličnim grbom; lav, orao, jazavac i zmija okruživali su veliko slovo „H”.

– Požuri, dečko! – dobaci mu teča Vernon iz kuhinje. – Šta radiš, proveravaš da nije pismo-bomba? – i on stade da se smejulji vlastitoj šali.

Hari se vrati u kuhinju, još uvek zureći u svoje pismo. Dao je teči Vernonu račun i razglednicu, seo i počeo lagano da otvara žuti koverat.

Teča Vernon je otvorio račun, zgađeno frknuo i prevrnuo razglednicu.

– Mardži je bolesna – obavestio je Petuniju. – Prejela se nekih čudnih školjkica...

– Tata! – iznenada povika Dadli. – Tatice, Hari je nešto dobio!

Hari se upravo spremao da rastvori pismo, napisano na istom teškom pergamentu poput onog od kojeg je napravljena koverta, kad mu ga teča Vernon grubo istrže iz ruke.

– To je *moje!* – reče Hari, pokušavajući da ga otme.

– Ko bi tebi pisao? – iskezi se teča Vernon, protresavši pismo da bi se otvorilo i baci pogled na njega. Lice mu, brže od semafora, promeni boju od crvene do zelene. Ali, nije se na tome zaustavilo. Posle nekoliko sekundi bilo je sivkastobelo, kao bajata kaša.

– P-P-Petunija! – prodahta on.

Dadli pokuša da zgrabi pismo i pročita ga, ali ga teča Vernon podiže izvan Dadlijevog domašaja. Tetka Petunija ga radoznalo uze i pročita prvi red. Za trenutak se činilo da će se onesvestiti. Uhvati se za grlo, kao da se guši.

– Vernone! Oh, gospode... Vernone!

Zurili su jedno u drugo, kao da su zaboravili da su Hari i Dadli još u sobi. Dadli nije trpeo da ga zapostavljaju, te čuknu oca po glavi svojim smeltings-štapom.

– Hoću da pročitam to pismo – reče glasno.

– *Ja* hoću da ga pročitam – dodade Hari besno – pošto je pismo *moje*.

– Napolje, obojica – zahropta teča Vernon, naguravši pismo natrag u koverat.

Hari se ne pomeri.

– HOĆU MOJE PISMO! – urlao je.

– Daj *meni* da vidim! – zahtevao je Dadli.

– NAPOLJE! – zagrme teča Vernon, uhvati Harija i Dadlija za vratove i izbaci ih u hodnik, zalupivši im kuhinjska vrata pred nosom. Hari i Dadli se istog trenutka nečujno uhvatiše u koštac oko toga ko će prisluškivati kroz ključaonicu; Dadli je pobedio, tako da je Hari, kojem su naočari spale i visile s jednog uva, legao na pod i pružio se na stomak kako bi kroz pukotinu između vrata i poda mogao da čuje šta se zbiva.

– Vernone – govorila je tetka Petunija drhtavim glasom – pogledaj adresu... kako uopšte znaju gde on spava? Da ne drže možda kuću pod prismotrom?

– Posmatraju... špijuniraju... možda nas i prate – mahnito je mrmljao teča Vernon.

– Pa šta da radimo, Vernone? Da im odgovorimo? Da im kažemo da ne želimo...

Hari je mogao da vidi teča-Vernonove uglancane crne cipele kako špartaju po kuhinji.

– Ne – reče on najzad. – Ne, ignorisaćemo to. Ako ne dobiju odgovor... da, tako je najbolje... nećemo učiniti ništa...

– Ali...

– Neću takvog u kući, Petunija! Zar se nismo zakleli, kad smo ga primili da bude kod nas, da ćemo mu izbrisati iz glave te opasne budalaštine?

Te večeri kada se vratio s posla, teča Vernon je učinio nešto što nikada ranije nije radio; posetio je Harija u njegovoj ostavi.

– Gde je moje pismo? – upita Hari, čim se teča Vernon pojavio na vratima. – Ko mi to piše?

– Niko. Bilo je greškom adresirano na tebe – reče teča Vernon kratko. – Spalio sam ga.

– *Nije* bila greška – reče Hari ljutito. – Bilo je adresirano na moju ostavu.

– TIŠINA! – zaurla teča Vernon, a par paukova pade s tavanice. Zatim nekoliko puta duboko udahnu, pa se silom nasmeši, tako da je to ličilo na bolnu grimasu.

– Ovaj... da, Hari... što se tiče ostave. Tvoja tetka i ja smo mislili... stvarno postaješ malo prevelik za nju... mislimo da bi bilo lepo da se preseliš u Dadlijevu drugu spavaću sobu.

– Zašto? – upita Hari.

– Ne zapitkuj! – obrecnu se teča. – Odnesi svoje stvari gore, smesta.

Kuća Darslijevih imala je četiri spavaće sobe: jednu za teču Vernona i tetku Petuniju, jednu za goste (najčešće teča Vernonovu sestru Mardž), jednu u kojoj je Dadli spavao i jednu u kojoj je Dadli držao sve igračke i stvari koje nisu mogle da stanu u njegovu prvu spavaću sobu. Hariju je bilo dovoljno da iz jednog puta prebaci sve svoje stvari iz ostave u tu sobu. Seo je na krevet i piljio oko sebe. Maltene sve unutra bilo je porazbijano. Mesec dana stara filmska kamera ležala je na vrhu malog pokretnog tenka kojim je Dadli jednom pregazio susedovog psa. U uglu je bio Dadlijev najstariji televizor, koji je probio nogom kada su ukinuli njegov omiljeni program. Bio je tu i veliki kavez u kojem su nekada držali papagaja, onog kojeg je Dadli zamenio u školi za pravu vazdušnu pušku, koja je sada stajala na polici, skroz iskrivljene cevi, pošto je Dadli jednom prilikom seo na nju. Ostale police bile su pune knjiga. To su bile jedine stvari u sobi koje, reklo bi se, nikad nisu ni pipnute.

Iz prizemlja se čulo kako Dadli vrišti na majku: – *Neću* da on bude tu... *Treba* mi ta soba... izbaci ga...

Hari uzdahnu i pruži se na krevetu. Još juče bi dao sve da bude tu gore. Danas bi više voleo da bude ponovo u svojoj ostavi s onim pismom, nego ovde gore bez njega.

Sledećeg jutra za doručkom svi su bili prilično tihi. Dadli je bio u šoku. Urlao je, udarao oca svojim smeltings-štapom, namerno bio gadan, šutirao majku i bacio svoju kornjačicu kroz krov staklenika, pa ipak nije uspeo da povrati svoju sobu. Hari se sećao jučerašnjih događaja i gorko žalio što nije pismo otvorio u hodniku. Teča Vernon i tetka Petunija smrknuto su se gledali.

Kada je stigla jutarnja pošta, teča Vernon, koji se izgleda trudio da bude ljubazan prema Hariju, natera Dadlija da je pokupi. Čuli su ga kako svojim štapom lupa po stvarima duž hodnika. Zatim on povika: – Evo još jednog! *Gdin. H. Poter, Najmanja spavaća soba, Šimširova ulica broj 4...*

Hropćući, teča Vernon poskoči sa stolice i stušti se u hodnik, dok ga je Hari pratio u stopu. Teča Vernon je morao da sruši Dadlija na pod kako bi mu oteo pismo, što nije bilo lako s obzirom na to da je Hari otpozadi ščepao teču Vernona za vrat. Posle kratkotrajnog koškanja, u kojem je svako dobio bubotke smeltings-štapom, teča Vernon se uspravi, boreći se za vazduh, i stežući u ruci pismo za Harija.

– Marš u svoju ostavu... ovaj, sobu – dahćući se obrati Hariju. – Dadli... idi... samo idi.

Hari je šetao uzduž i popreko po svojoj novoj sobi. Neko je znao da se preselio iz ostave, a izgleda da je znao i da Hari nije primio njegovo prvo pismo. Znači li to da će ponovo pokušati da ga pošalje? Ovoga puta Hari će se potruditi da ga se dočepa. Smislio je plan.

* * *

Sledećeg jutra, popravljeni stari budilnik zazvonio je u šest sati. Hari ga je brzo

isključio i nečujno se obukao. Nije smeo da probudi Darslijeve. Iskrao se niz stepenice ne paleći nijedno svetlo.

Išao je da sačeka poštara na uglu Šimširove ulice, da pre svih pokupi poštu za broj četiri. Srce mu je snažno kucalo dok se iskradao kroz mračni hodnik ka ulaznim vratima...

– AAAAAAAAAH!

Hari poskoči uvis – nagazio je na nešto veliko i gnjecavo na kućnom pragu – nešto *živo!*

Gore se upališe svetla i, na svoj užas, Hari shvati da je to veliko gnjecavo zapravo lice njegovog teče. Teča Vernon je ležao ispred vrata u vreći za spavanje, da bi bio siguran da Hari neće uspeti da uradi ono što je naumio. Izdirao se na Harija sledećih pola sata, a onda mu naredi da ode i da mu spremi šolju čaja. Hari se očajavajući ušunja u kuhinju i, pre nego što se vratio, pošta je već bila stigla, pravo u tečine ruke. Hari je mogao da vidi tri pisma adresirana zelenim mastilom.

– Hoću... – pokuša on da kaže, ali teča Vernon pred njegovim očima iscepa pisma u komadiće.

Toga dana teča Vernon nije otišao na posao. Ostao je kod kuće i zakucao poštanski prorez na vratima.

– Vidiš – objašnjavao je tetki Petuniji ustiju punih eksera – ako ne budu mogli da ih *uruče,* odustaće.

– Nisam sigurna da će ti to upaliti, Vernone.

– Oh, ti ljudi razmišljaju na čudan način, Petunija. Oni nisu kao ti i ja – dodade teča Vernon, pokušavajući da zakuca ekser uz pomoć kriške voćnog kolača koji mu je tetka Petunija upravo donela.

* * *

U petak je za Harija stiglo najmanje dvanaest pisama. Pošto nisu mogla da prođu kroz prorez za pisma, ubačena su ispod vrata, sa strane, a nekoliko je čak ubačeno kroz mali prozor toaleta u prizemlju.

Teča Vernon je ponovo ostao kod kuće. Pošto je spalio sva pisma, uzeo je čekić, eksere i letve, i zakucao sve pukotine preko ulaznih i sporednih vrata, tako da niko ne može da izađe. Dok je to radio pevušio je „Navrh brda vrba mrda" i trzao se na svaki šum.

* * *

U subotu su stvari počele da izmiču kontroli. Dvadeset četiri pisma za Harija probilo se u kuću, svako ponaosob uvijeno i skriveno u jednom od dva tuceta jaja koja je njihov zbunjeni mlekadžija doturio tetka-Petuniji kroz prozor dnevne sobe. Dok je

teča Vernon besno telefonirao pošti i mlekari, pokušavajući da nađe nekoga kome će da se žali, tetka Petunija je samlela pisma u mikseru.

– Ko, za ime sveta, toliko želi da razgovara s *tobom?* – upita Dadli Harija zapanjeno.

* * *

U nedelju ujutro, za vreme doručka, teča Vernon je sedeo za stolom izgleda umornog i pomalo bolešljivog, ali ushićen.

– Nedeljom nema pošte – radosno ih je podsetio dok je mazao marmeladu po svojim novinama – danas nema tih prokletih pisama...

Nije ni završio rečenicu kad nešto uz fijuk dolete niz kuhinjski dimnjak i pogodi ga pravo u potiljak. Sledećeg trenutka, trideset-četrdeset pisama izlete iz ognjišta poput metaka. Darslijevi hitro pognuše glave, ali Hari poskoči uvis pokušavajući da dohvati makar jedno...

– Napolje! NAPOLJE!

Teča Vernon ščepa Harija oko struka i izbaci ga u hodnik. Čim su tetka Petunija i Dadli izjurili, rukama pokrivši lica, teča Vernon zamandali vrata. Mogli su čuti kako pisma i dalje uleću u sobu, odbijaju se o zidove i pod.

– Sada je dosta – reče teča Vernon, pokušavajući da govori mirno dok je nervozno čupao pramenove iz brkova: – Hoću da ste svi ovde za pet minuta, spremni za polazak. Odlazimo. Spakujte nešto malo odeće. Bez diskusije!

Izgledao je zbilja zastrašujuće, bez pola brka, tako da se niko nije usudio da mu prigovori. Deset minuta kasnije svi su, pošto su se probili kroz zamandaljena vrata, sedeli u kolima i jezdili brzo ka autoputu. Dadli je šmrcao na zadnjem sedištu; otac ga je pljusnuo po glavi zbog toga što ih je zadržao pokušavajući da zapakuje televizor, video i kompjuter u svoju sportsku torbu.

Vozili su se i vozili. Ni tetka Petunija se nije usuđivala da pita kuda idu. Teča Vernon bi svaki čas naglo skrenuo i izvesno vreme vozio u suprotnom pravcu.

– Da ih se otresem... moram da ih se otresem... – mrmljao je kad god bi to uradio.

Čitav dan se nisu zaustavili, čak ni da nešto pojedu ili popiju. Do večeri je Dadli već zavijao. U životu nije imao tako loš dan. Bio je gladan, propustio je pet televizijskih emisija koje je hteo da pogleda, i nikad još nije prošlo toliko vremena a da nije razneo nijednog vanzemaljca na kompjuteru.

Najzad teča Vernon zaustavi kola ispred oronulog hotela na obodu nekog velikog grada. Dadli i Hari su morali da podele sobu s duplim krevetom i vlažnim buđavim čaršavima. Dadli je odmah zahrkao, dok je Hari ostao budan, sedeći na prozorskom simsu, zureći u svetla kolâ koja su promicala dole, a misli su mu lutale...

* * *

Sledećeg dana doručkovali su bajat kornfleks i hladan paradajz iz konzerve na tostu. Upravo su završavali s jelom kad vlasnica hotela priđe njihovom stolu.

– Izvin'te, ali da li je među vama izvesni gospodin H. Poter? Imam već stotinak ovak'ih na recepciji.

Podigla je pismo kako bi svi mogli da pročitaju adresu ispisanu zelenim mastilom:

Gdin H. Poter
Soba 17
Hotel Rejlvju
Koukvort

Hari pokuša da zgrabi pismo, ali mu teča Vernon ščepa ruku na pola puta. Žena je bila zapanjena.

– Ja ću ih uzeti – reče teča Vernon, hitro ustavši i pođe za njom iz trpezarije.

* * *

– Zar ne bi bilo bolje da se jednostavno vratimo kući, dragi? – stidljivo predloži tetka Petunija, nekoliko sati kasnije, ali teča Vernon kao da je nije slušao. Niko od njih nije znao šta on zapravo traži. Dovezao ih je usred mračne šume, izašao, osvrnuo se svuda naokolo, zavrteo glavom, vratio se u kola i već su bili nazad na putu. Isto se ponovilo usred pokošenog polja, nasred mosta i na vrhu višespratnog parkinga.

– Tata je poludeo, zar ne? – upita Dadli tetka-Petuniju kasnije tog popodneva. Teča Vernon se upravo bio parkirao blizu obale, ostavio ih sve zaključane u kolima i nestao.

Počela je kiša. Krupne kapi zadobovaše po krovu auta. Dadli poče da šmrkće.

– Ponedeljak je – reče on majci. – Večeras je na programu „Veliki Humberto". Hoću da odsednemo negde gde imaju *televizor*.

Ponedeljak. To podseti Harija na nešto. Ako je *danas* ponedeljak – a mogli ste se osloniti na Dadlija u brojanju dana, zbog televizije – onda je sutra, u utorak, Harijev jedanaesti rođendan. Naravno, njegovi rođendani nisu bili baš zabavni – prošle godine Darslijevi su mu poklonili vešalicu i par teča-Vernonovih starih čarapa. Pa ipak, samo jednom punite jedanaest godina.

Teča Vernon se vrati nasmejan. Nosio je dugačak, tanak paket i nije odgovorio na Petunijino pitanje šta to nosi.

– Našao sam savršeno mesto! – reče. – Hajde! Izlazite svi!

Napolju je bilo prilično hladno. Teča Vernon im pokaza na nešto nalik velikoj steni daleko usred mora. Na vrhu stene bila je nasađena najbednija moguća kolibica. Jedno je bilo izvesno – tamo nije bilo televizora.

– Večeras prognoziraju oluju! – reče teča Vernon radosno, pljeskajući rukama. – A onaj gospodin tamo ljubazno je pristao da nam iznajmi čamac!

Bezubi starac im polako priđe, pokazujući, sa zluradim osmehom, stari čamac s veslima koji se ljuljuškao na čeličnosivoj vodi ispod njih.

– Već sam nabavio zalihe hrane – reče teča Vernon. – Zato, ukrcavanje!

U čamcu je bilo strašno hladno. Ledene morske i kišne kapi prikradale bi im se za vrat, a oštar vetar šamarao im je lica. Činilo se da su prošli sati pre nego što su stigli do stene, a onda ih je teča Vernon, klizeći se i teturajući, poveo put oronule kuće.

Unutrašnjost je izgledala užasno; snažno je zaudaralo na morske alge, vetar je zviždao kroz pukotine u drvenim zidovima, a ognjište je bilo prazno i vlažno. Postojale su samo dve sobe.

Pokazalo se da se zalihe teče Vernona sastoje od po kesice čipsa za svakoga i četiri banane. Pokušao je da upali vatru, ali su se prazne kesice od čipsa samo zadimile i skvrčile.

– Sad bi nam sigurno dobro došla ona pisma, zar ne? – reče on veselo.

Bio je veoma raspoložen. Očito je mislio da ovde nema šanse da ih bilo ko poseti po ovakvoj oluji, ne bi li im uručio poštu. Hari se u sebi složio s tim, mada ga to nije nimalo radovalo.

Dok se spuštala noć, najavljena oluja je sve jače besnela oko njih. Pena visokih talasa zapljuskivala je zidove kolibe, a ledeni vetar treskao prljave prozore. Tetka Petunija je pronašla nekoliko plesnivih ćebadi u drugoj sobi i prostrla Dadliju da spava na kauču koji su izjeli moljci. Ona i teča Vernon legli su u rasklimatani krevet kraj vrata, a Hari je morao da nađe najmekši deo poda i sklupča se ispod najtanjeg, najdronjavijeg ćebeta.

Noć je odmicala a oluja je zastrašujuće divljala. Hari nikako nije mogao da zaspi. Prevrtao se i drhtao, pokušavajući da se udobnije smesti, dok mu je stomak zavijao od gladi. Dadlijevo hrkanje uskoro se izgubilo u prasku munja koje su počele da sevaju pred ponoć. Osvetljene kazaljke sata na Dadlijevoj debeloj ruci, koja je visila preko ivice kauča, pokazivale su Hariju da će kroz desetak minuta napuniti jedanaest godina.

Ležao je i posmatrao kako se njegov rođendan približava, pitajući se da li će se Darslijevi toga uopšte setiti, kao i gde li se sada nalazi pošiljalac pisama.

Još pet minuta. Hari začu neku škripu spolja. Nadao se da se krov neće srušiti, mada bi mu onda možda bilo toplije. Još četiri minuta. Možda će kuća u Šimširovoj ulici biti toliko zatrpana pismima kad se vrate da će uspeti nekako da ukrade jedno.

Još tri minuta. Da li to more tako jako udara o stenu? I šta je (još dva minuta) to čudnovato krckanje? Da li se to stena mrvi i pada u more?

Još minut i imaće jedanaest godina. Trideset sekundi... dvadeset... deset – devet – možda da probudi Dadlija, tek da mu napakosti – tri – dva – jedan...

BUUUM.

Cela kućica se zatrese, a Hari poskoči i uspravi se, zureći u vrata. Neko je spolja

lupao na vrata, želeći da uđe.

4. Čuvar ključeva

BUUUM! Ponovo se začu lupanje. Dadli se trže iz sna.

– Gde je taj top? – glupo upita.

Čulo se neko komešanje iza njih, i videše kako teča Vernon uleće u sobu. U ruci je držao pušku – tada su konačno shvatili šta je to nosio u dugačkom tankom paketu koji je doneo.

– Ko je tamo? – povika on. – Upozoravam vas – naoružan sam!

Mala pauza. A onda...

TRAS!

Vrata se otvoriše s takvom silinom da su se izvalila iz šarki, i tresnuše svom snagom o pod.

Na vratima je stajao džin od čoveka. Lice mu je bilo gotovo sasvim skriveno ispod razbarušene grive od kose i divlje brade, ali ste mogli da razaznate oči koje su sijale poput crnih buba ispod te silne kosurine.

Džin se nekako ugura u kolibu, malo se povivši, tako da je glavom očešao tavanicu. Sagnuo se, podigao vrata i jednim pokretom ih vratio u okvir. Zvuk oluje malo utihnu. On se okrenu i sve ih osmotri.

– Mož' li da nam skuvate po šolju čaja, je l' te? Naporan mi bio put...

On se sruči na kauč na kojem je Dadli sedeo sleđen od straha.

– Mič' se, ti mešino – reče neznanac.

Dadli zaskiča i pojuri da se sakrije iza majke, koja je užasnuta čučala iza teče Vernona.

– A, eve Harija! – reče džin.

Hari pogleda u to žustro, divlje i senovito lice, i vide da su mu se oči nalik bubama osmehnuto skupile.

– Ka' sam te poslednji put vid'o, bijo si beba – reče džin. – Ličiš na svog tatu, al' imaš mamine oči.

Teča Vernon ispusti smešan krkljav zvuk.

– Zahtevam da smesta odete, gospodine! – reče. – Izvršili ste nasilnu provalu!

– Ma zaveži, Darsli, ti mrtvo puvalo – dobaci džin. Nagnu se preko kauča, istrže pušku iz teča Vernonovih ruku, s lakoćom je savi u čvor, kao da je od gume, i baci je u ćošak.

Teča Vernon ispusti još jedan smešan krik, kao miš kome su stali na rep.

– Nego, Hari – reče džin, okrenuvši leđa Darslijevima – želim ti mlogo srećan rođendan. Don'o sam ti neš'o – mož' bit' da sam donekle u nekom trenutku slučajno seo na nju, al' će ipak da bidne ukusna.

Iz unutrašnjeg džepa svog crnog kaputa div izvadi malčice ulubljenu kutiju. Hari je otvori drhtavim prstima. Unutra je bila velika lepljiva čokoladna torta s krupnim natpisom *Srećan rođendan Hari* ispisanim zelenim šlagom.

Hari podiže pogled ka džinu. Hteo je da mu kaže hvala, ali ostade bez teksta, pa samo izusti: – Ko si ti?

Džin se zakikota.

– Zbilja, nesam se predstavijo. Rubeus Hagrid, Čuvar ključeva i imanja na Hogvortsu.

On ispruži svoju ručerdu i snažno zatrese Harijevu ruku.

– Š'a bi s tim čajem? – zapita, trljajući ruke. – Pravo da ti kažem, nećem da odbijem ni nešto jače, ak' imaš.

Pogled mu pade na prazno ognjište sa skvrčenim kesicama od čipsa i on frknu. Sagnu se ka ognjištu, tako da nisu mogli da vide šta tamo čeprka, ali kada se trenutak kasnije uspravio, u njemu je plamtela vatra. Vlažna koliba uskoro se ispuni treperavom svetlošću, i Hari oseti kako mu se telom razliva toplota kao da je zaronio u vruću kupku.

Džin ponovo sede na kauč, koji se ulegnu pod njegovom težinom, i poče da vadi razne stvarčice iz džepova svog kaputa: bakarnu džezvu, spljeskani paketić kobasica, žarač, čajnik, nekoliko okrnjenih šolja i bocu neke žućkaste tekućine iz koje je cugnuo pre nego što je počeo da sprema čaj. Uskoro je kolibu ispunio zvuk i miris cvrčećih kobasica. Niko nije izustio ni reč dok je džin pripremao jelo, ali kada je skinuo prvih šest debelih, masnih, reš pečenih kobasica sa žarača, Dadli se malo uzvrpolji. Teča

Vernon mu odbrusi: – Da nisi slučajno uzeo bilo šta od njega, Dadli.

Džin se smrknuto zakikota.

– Nema brigaš, Darsli, ovaj velik' puding od tvog sina i ne treba više da se goji.

On dodade kobasice Hariju, koji je bio toliko gladan da mu se činilo da nikad ništa ukusnije nije probao, ali ipak nije mogao da odvoji pogled od džina. Najzad, pošto se činilo da niko nema nameru da mu bilo šta objasni, on reče: – Žao mi je, ali još uvek ne znam ko ste vi.

Džin uze poveći gutljaj čaja i obrisa usta nadlanicom.

– Zovi me Hagrid – reče – k'o što me zovu i svi ostali. – I k'o što ti velim, ja sam Čuvar ključeva na Hogvortsu – al' dobro, ti, naravski, znaš sve o Hogvortsu.

– Ovaj... ne – reče Hari.

Hagrid se prenerazi.

– Žao mi je – brzo odvrati Hari.

– *Žao?* – zakevta Hagrid, okrenuvši se da značajno pogleda Darslijeve, koji su se povlačili unazad ka mračnijem delu prostorije. – Njima bi trebalo da je žao! Znao sam da gi ne dobijaš svoja pisamca, al' nikad ne bi pomislijo da nisi čak ni čuo za Hogvorts, za ime sveta! Zar se nikad nisi zapit'o gde su tvoji roditelji sve to naučili?

– Šta to? – upita Hari.

– ŠTA TO? – zagrme Hagrid. – Ček' malo!

On skoči na noge. Činilo se da je u naletu gneva ispunio čitavu kolibu svojim prisustvom. Darslijevi se sklupčaše uza zid.

– Nećete mi valjda reći – urlao je na Darslijeve – da ovaj dečak – ovaj dečak! – ne zna niš' o NIČEMU?

Hari pomisli da je to ipak preterivanje. On je, ipak, išao u školu, a ni ocene mu nisu bile tako loše.

– Znam ja *nešto* – reče. – Umem, znate već, da radim matematiku i štošta.

Ali Hagrid samo odmahnu rukom i reče:

– Mislim o *našem* svetu. *Tvom* svetu. *Mom* svetu. *Svetu tvojih roditelja*.

– Kakvom svetu?

Činilo se da će Hagrid svakog časa da eksplodira.

– DARSLI! – zagrme.

Teča Vernon, koji je bio potpuno prebledeo, šaputao je nešto što je zvučalo kao „mimblvimbl". Hagrid je mahnito zurio u Harija.

– Al' mora da znaš makar neš'o o tvojim mami i tati – reče. – 'Oću reć', oni su *slavni*. *Ti si* slavan.

– Šta? Moji... moji mama i tata nisu bili slavni, zar ne?

– Ti niš' ne znaš... ti pojma nemaš... – Hagrid provuče prste kroz kosu, fiksirajući Harija zgranutim pogledom.

– Ti ne znaš *šta* si? – reče najzad.

Teča Vernonu se konačno povratio glas.

– Prestanite! – naredi on. – Dosta je, gospodine! Zabranjujem vam da dečaku bilo šta kažete!

I mnogo hrabriji od Vernona Darslija ustuknuli bi pred besnim pogledom kojim ga je Hagrid sada gledao; dok je govorio, svaki slog je podrhtavao od njegovog gneva.

– Nikad mu nisi rek'o? Nikad mu nisi rek'o š'a je bilo u pismu koje mu je Dambldor ostavio? Bio sam tamo! Vid'o sam kak' ga je Dambldor ostavio, Darsli! A ti si to skriv'o od njega sve ove godine?

– *Šta* je to skrivao od mene? – upita Hari znatiželjno.

– STOJ! ZABRANJUJEM TI! – urlao je teča Vernon panično.

Tetka Petunija kriknu od straha.

– Ma, bestraga vam glava, oboma – reče Hagrid. – Hari... ti s' čarobnjak.

U kolibi nasta tajac. Moglo se čuti samo more i fijuk vetra.

– *Šta* sam? – zavapi Hari.

– Čarobnjak, naravski – reče Hagrid, spustivši se ponovo na kauč, koji se sada još više ulegnu – i to vraški izvrstan, rek'o bi', uz malko obuke. Pored onak'ih mame i tate, š'a bi drugo mogao da bidneš? A rek'o bih da je kucn'o čas da pročitaš svoje pismo.

Hari ispruži ruku da bi konačno uzeo žućkasti koverat, adresiran smaragdno zelenim slovima na Gdin H. Poter, Patos, Koliba-na-steni, More. On izvadi pismo i pročita:

HOGVORTSKA ŠKOLA ZA ČAROBNJAŠTVO I VEŠTIČARENJE
Direktor: Albus Dambldor
(Red Merlina prve klase, Gl. mag, Vrh. veštac,
Najviši izabranik Međunarodne konfed. čarobnjaka)

Dragi g. Poter,

Sa zadovoljstvom vas obaveštavamo da vam je obezbeđeno mesto u Hogvortskoj školi za veštice i čarobnjake. Prilažemo vam spisak neophodnih knjiga i opreme.

Nastava počinje 1. septembra. Očekujemo vašu sovu najkasnije do 31. jula.

Srdačno vaša,

Minerva Mek Gonagal
Zamenik direktora

Pitanja su se rojila u Harijevoj glavi poput bleskova vatrometa, tako da nije mogao da se odluči odakle da počne. Posle nekoliko minuta promuca: – Šta znači to da očekuju moju sovu?

– Galopirajućih mi gorgona, to me podseti – reče Hagrid, lupivši se rukom po čelu udarcem dovoljo jakim da prevrne kočiju sa sve konjima, a iz drugog džepa ogrtača

izvuče sovu – pravu pravcatu, živu, pomalo raščerupanu sovu – dugačko pero i svitak pergamenta. Držeći jezik između zuba ispisivao je belešku koju je Hari mogao da pročita naopačke:

Dragi G. Dambldore,

Dao Hariju njegovo pismo. Vodim ga sutra da mu kupim stvari. Vreme je očajno. Vi ste, nadam se, dobro.

Hagrid

Hagrid smota belešku, dade je sovi koja je čvrsto ščepa kljunom, onda pođe do vrata i izbaci sovu napolje u oluju. Zatim se vrati natrag i ponovo sede kao da je uradio nešto najnormalnije, recimo telefonirao.

Hari shvati da je zinuo od čuda i brzo zatvori usta.

– Gde sam ono stao? – upita Hagrid, ali u tom trenutku teča Vernon, još pepeljast u licu, ali ljutitog izgleda, priđe ognjištu.

– On ne ide tamo – reče.

Hagrid zahropta.

– Vol'o bih da vidim tak'og velikog Normalca k'o što si ti da gi spreči – reče on.

– Velikog *šta?* – zainteresova se Hari.

– Normalca – reče Hagrid. – Tak' zovemo nemagijske ljudove, k'o što su ovi tvoji. A ti si strašan baksuz š'o si odrast'o u porodici najvećih Normalaca koje sam ikad vid'o.

– Kada smo ga preuzimali zakleli smo se da ćemo stati na put tim budalaštinama – reče teča Vernon – zakleli smo se da ćemo mu izbiti te lutke iz glave! Čarobnjak, nije nego!

– *Znali* ste? – zaprepasti se Hari. – *Znali ste* da sam ja... čarobnjak?

– Znali! – vrisnu iznenada tetka Petunija. – *Znali!* Naravno da smo znali! Kako da ne budeš, pored moje proklete sestre koja je bila to što je bila? I ona je dobila isto takvo pismo i isparila u tu – tu *školu* – i dolazila kući za raspust sa džepovima punim punoglavaca, pretvarala šoljice za čaj u pacove. Ja sam jedina mogla da vidim šta je ona – nakaza! Ali za moju mamu i tatu bilo je te Lili ovo, te Lili ono, ponosili su se time što imaju vešticu u porodici!

Zastade da bi uzela vazduh, a onda nastavi da trabunja. Činilo se da je godinama želela da sve to izbaci iz sebe.

– A onda je srela tog Potera u školi, pa su pobegli i venčali se i dobili tebe, i naravno, znala sam da ćeš biti isti kao oni, isto tako čudan, tako... tako... *nenormalan* – a onda, onda je ona, moliću lepo, odletela u vazduh, a ti si dopao nama.

Hari vidno preblede. Čim mu se povratio glas reče: – Odletela u vazduh? Rekli ste mi da su poginuli u saobraćajnoj nesreći!

– SAOBRAĆAJNOJ NESREĆI! – zabrunda Hagrid, poskočivši tako ljutito da se

Darslijevi još više šćućuriše u svom ćošku. – Kako bi Lili i Džejms Poter mogli da poginu u saobraćajnoj nesreći? Pa to ti je nečuveno! Skandal! Hari Poter da ne zna niš' o vlastitoj prošlosti, kad je svako dete u našem svetu čulo za njega!

– Ali kako? Šta se desilo? – smesta upita Hari.

S Hagridovog lica nestade ljutnja. Odjednom postade zabrinuto.

– Nisam to uopšte očekivao – reče tihim zabrinutim glasom. – Pojma nisam im'o kada mi je Dambldor rek'o da bi moglo bit' problema da te s' dokopamo, kol'ko toga ne znaješ. Oh, Hari, ne znam da l' sam ja prava osoba da ti to kažem – al' neko mora – ne mo'š otić' na Hogvorts, a da to ne znaješ.

On baci otrovan pogled na Darslijeve.

– Pa, najbolje da saznaš sve što bi ja mog'o da ti kažem – ipak, ne možem ti reći sve, pojedini delovi priče i dan-danas su ti jedna vel'ka misterija...

On sede, zagleda se u vatru na nekoliko trenutaka, a onda reče: – Priča, valjda, počinje s osobom zvanom – ali nemoguće je da ni ime njegovo ne znaš, ta svi u našem svetu znaju...

– Koga?

– Pa... ne volim ni da izgovorim to ime, ak' ne moram. Niko to ne voli.

– Zašto?

– Gladnih mi gargojla, Hari, ljudi se još uvek plaše. Bokca mu, ovo nije lako. Znaš, bejaše ti jednom jedan čarobnjak koji se... iskvario. Da kvarniji ne mož' biti. Pa i gori. Gore od goreg. Zvao se...

Hagrid proguta knedlu, ali ne izusti ni reč.

– Možeš li da mi napišeš? – predloži Hari.

– Jok... ne znadem kak' se piše ta reč slovce po slovce. Dobro, de... *Voldemor*. – Hagrid zadrhta. – Ne teraj me da ponovo izgovorim to ime. Bilo kako bilo, taj... taj čarobnjak, pre jedno dvajes' godina, poč'o je da traži sledbenike. I naš'o ih – neki su ga se plašili, neki su samo žudeli za delićem njegovi' moći, jer je posedov'o velike moći, jašta. Behu to crni dani, Hari. Nisi znao kom' da veruješ, nisi smeo da sklapaš prijateljstva s nepoznatim čarobnjacima il' vešticama... Strašne stvari su se dešavale. On je poč'o da preuzima stvari u svoje ruke. Naravski, neki su mu se suprotstavili – i on ih je ubio, načisto. Užasno. Jedno od retkih bezbednih mesta bio ti je Hogvorts. Rek'o bih da je Dambldor bio jedini kojeg se Znaš-Već-Ko plašio. Nije se usuđiv'o da tu školu uzme pod svoje, u svakom slučaju, bar još ne.

– Dakle, tvoji mama i ćaća behu bolji od svih čarobnjaka i veštica koje sam ikad upozn'o. Svojevremeno su bili čak i glavešine svih dečaka i devojčica! Zbilja je čudno kako to da Znaš-Već-Ko nikad nije ni pokuš'o da ih pridobije ranije... verovatno je znao da su i suviše bliski s Dambldorom da bi pristali da bilo š'a petljaju s Mračnom stranom.

– Možda je mislio da bi mog'o da ih ubedi... možda je samo 'teo da ih skloni s puta. Zna se samo da je svratio u selo u kojem ste vi skupa živeli, na Noć veštica pre

deset godina. Ti si im'o tek godinu dana. Doš'o je u vašu kuću i... i...

Hagrid iznenada izvuče veoma prljavu maramicu na tufne i izduva nos uz zvuk nalik brodskoj sireni.

– Izvin'te – reče. – Al' sve je to tol'ko tužno... znao sam ti mamu i ćaću, i bolje od njih nisi mog'o da nađeš... no, gde sam ono stao...

– Znaš-Već-Ko ih je ubijo. A ondak... e, ovo ti je prava misterija... pokuš'o je i tebe da ubije. Hteo da završi pos'o, reklo bi se, il' je prosto uživ'o da ubija. Al' nije mog'o to da izvede. Zar se nikad nisi zapit'o odakle ti taj beleg na čelu? To nije obična posekotina. To se dobija kada na tebe bace moćne zle čini – to je sredilo tvoju mamu i tatu, pa čak i vašu kuću – al' na tebe nije delovalo, i zato si tol'ko slavan. Niko kog bi on namerio da ubije nije uspeo da preživi, niko sem tebe, a on ti je poubijao neke od najboljih veštica i čarobnjaka ovog doba – Makinone, Bounse, Pruitove – a ti si bijo samo beba, a preživeo si.

U Harijevoj glavi poče da se odvija nešto veoma bolno. Kako se Hagridova priča bližila kraju, ponovo poče da mu se priviđa zaslepljujuća munja zelenog svetla, mnogo jasnije nego ikad – i po prvi put u životu seti se još nečega – piskavog, hladnog, surovog smeha.

Hagrid ga je tužno posmatrao.

– Ja sam te lično izn'o iz srušene kuće, po Dambldorovoj zapovesti, i doveo te kod ovi'...

– Gomila budalaština – reče teča Vernon. Hari poskoči, gotovo sasvim zaboravivši da su Darslijevi tu. Teči Vernonu kao da se povratila hrabrost. Mrštio se na Hagrida stisnutih pesnica.

– Čuj ti, dečko – procedi on. – Možda i ima nečeg čudnog u vezi s tobom, ali to nije ništa što se ne bi dalo izlečiti jednim dobrim batinama – a što se tiče tvojih roditelja, pa, bili su pravi čudaci, nesporno, i po mom mišljenju svet je bolji bez njih – dobili su šta su tražili, kad su se već spetljali s tom čarobnjačkom sortom – što sam i očekivao, znao sam ja da će nadrljati, kad-tad...

Ali u tom trenutku Hagrid skoči s kauča i izvuče ofucan ružičast kišobran ispod kaputa. Uperivši ga u teču Vernona kao mač, reče:

– Upozoravam te, Darsli... upozoravam te – zucneš li samo još jednu reč...

Od straha da bi ga bradati džin mogao ubosti vrhom kišobrana, teča-Vernona hrabrost ponovo napusti; on se priljubi uza zid i ućuta.

– Tako je već bolje – reče Hagrid, teško dišući, dok je ponovo sedao na kauč, koji se ovoga puta ugnu do poda.

Hari je, u međuvremenu, poželeo da postavi još stotinu pitanja.

– Ali šta se desilo s Vol... izvinite... hoću da kažem, Znaš-Već-Kim?

– Dobro pitanje, Hari. Nest'o je. Iščez'o. Iste noći kad je hteo tebe da ubije. Što te čini još slavnijim. Vi'š, to ti je najveća misterija... postajao je sve jači i jači – š'o bi nestao?

– Neki kažu da je umro. Koještarija, ak' mene pitaš. Ne znajem da l' je u njemu ostalo i trunke ljudskog š'o bi moglo da umre. Neki kažu da je još uvek tu negde naokolo, da čeka svoj trenutak, ali ni u to ne verujem. Ljudi koji su bili na njegovoj strani prišli su nama. Neki k'o da su se probudili iz nekakvog transa. Sumnjam da bi se vrnuli da on sprema povratak.

– Svi uglavnom pretpostavljamo da se on još uvek mota negde naokolo, al' da je izgubio svoju moć. Da je suviše slab da bi mogao da nastavi s tim. Jer si ga ti dokusurijo, Hari. Te noći se zbilo nešto sa čim on nije račun'o – *ne znajem* tačno š'a je to bilo, niko ne znade – al' ga je nešto u vezi s tobom načisto dotuklo.

Hagrid uputi Hariju pogled pun topline i poštovanja, ali je Hari, umesto da bude počastvovan i ponosan, bio sasvim siguran da je posredi užasna greška. Čarobnjak? On? Kako bi uopšte mogao da bude tako nešto? Čitavog života Dadli ga je ćuškao, a tetka Petunija i teča Vernon su ga maltretirali; da je zbilja čarobnjak, što se dosad nisu pretvorili u krastave žabe kad god bi probali da ga zaključaju u ostavu? Ako je nekada davno uspeo da pobedi najvećeg čarobnjaka na svetu, zašto bi dozvoljavao da ga Dadli šutira naokolo kao fudbalsku loptu?

– Hagride – reče on tiho – mislim da je sigurno došlo do neke zabune. Mislim da ja nikako ne mogu biti čarobnjak.

Na njegovo iznenađenje, Hagrid se samo zacereka.

– Ne mož' bit' čarobnjak, je l' te? Nikad ti se nisu desile čudne stvari kad si bio uplašen il' ljut?

Hari pogleda u vatru. Kad malo bolje razmisli... sve čudne stvari koje su mu se ikada desile, a koje bi uvek razljutile njegove tetku i teču, dogodile su mu se kad je bio uznemiren ili ljut... bežeći od Dadlijeve bande nekako se našao izvan njihovog domašaja... plašeći se da ode u školu s onom glupom frizurom, nekako je naterao kosu da ponovo izraste... Pa i poslednji put, kad je dobio udarac od Dadlija, nije li mu se osvetio? Nije li nahuškao udava na njega?

Hari ponovo pogleda ka Hagridu, smešeći se, i vide da mu se Hagrid veselo ceri.

– Vidiš? – reče Hagrid. – Hari Poter tobož' nije čarobnjak... samo ti čekaj, bićeš slavan na Hogvortsu.

Ali teča Vernon nije nameravao da se preda bez borbe.

– Zar ti nisam rekao da on ne ide? – prosikta. – On će ići u Stounvol, i biće nam zahvalan zbog toga. Pročitao sam ona pisma, trebale bi mu raznorazne gluposti – knjige o činima i čarobni štapići i...

– Ak' mu se ide, jedan Normalac poput tebe ga neće zaustaviti – zareža Hagrid. – Zaustaviti sina Lili i Džejmsa Potera da ne ode na Hogvorts! Mora bit' da si lud. Njegovo ime je tamo zapisano još od njegovog rođenja. Otić'e na najbolju školu čarobnjaštva i veštičarenja na svetu. Posle sedam godina tamo, ni sam neće moć' da se prepozna. Biće s decom sopstvene sorte, za promenu, i to za vreme najboljeg direktora koga je Hogvorts ikad imao, Albusa Dambldo...

– NEĆU JA DA PLAĆAM KAKO BI GA NEKA SUMANUTA MATORA BUDALA UČILA MAĐIONIČARSKIM TRIKOVIMA! – prodera se teča Vernon.

To je već prevršilo svaku meru. Hagrid zgrabi svoj kišobran i zavitla njim iznad svoje glave:

– NIKAD – zaurla on – NE VREĐAJ – ALBUSA – DAMBLDORA – U – MOM – PRISUSTVU!

On zamahnu kišobranom, i uperi ga ka Dadliju – sevnu ljubičasta munja, začu se zvuk poput praskanja petarde, oštro cviljenje i sekundu kasnije Dadli je skakutao u mestu, šaka čvrsto stisnutih na svojoj debeloj stražnjici, i urlao od bola. Kada im je okrenuo leđa Hari ugleda uvijen praseći repić kako viri kroz rupu na Dadlijevim pantalonama.

Teča Vernon zakuka. Vukući tetku Petuniju i Dadlija u drugu sobu, baci poslednji prestrašen pogled na Hagrida, a potom zalupi vrata za sobom.

Hagrid spusti pogled na svoj kišobran i pogladi bradu.

– Nisam treb'o tol'ko da izgubim glavu – reče sa žaljenjem – ali ionako nije delovalo. 'Teo sam da ga pretvorim u prase, al' izgleda da mu je bio tol'ko nalik, da nije baš mnogo toga moglo da se uradi.

On pogleda iskosa Harija, ispod svojih žbunastihobrva.

– Bijo bi' ti zahvalan ak' ne bi ovo pominjao nikome na Hogvortsu – reče. – Ja... ovaj... ne bi' smeo da – da izvodim magiju, strogo govoreć'. Dopušteno mi je da to izvodim malčice, da te pratim i dostavim ti pisma i tako to... to je jedan od razloga što sam odma' i pri'vatio ovaj pos'o...

– Zašto ne bi smeo da se baviš magijom? – upita Hari.

– E pa... i ja sam ti iš'o na Hogvorts, al' su me... ovaj... izbacili, pravo da ti reknem. Na trećoj godini. Polomili mi štapić napola i sve to. Al' mi je Dambldor dopustio da ostanem kao čuvar imanja. Velik' čovek taj Dambldor.

– Zašto su te izbacili?

– Već je kasno i imamo puno toga da uradimo sutra – reče Hagrid glasno. – Moramo do grada, da ti uzmemo knjige i tako to.

Džin skinu svoj debeli crni kaput i baci ga Hariju.

– Mož' da dremneš ispod njega – reče. – Ne brini ak' se malo migolji, mislim da mi je ostalo još par miševa u jednom od džepova.

5. Dijagon-aleja

Sledećeg jutra Hari se probudio rano. Mada je već bilo svanulo, ležao je čvrsto sklopljenih očiju.

– To je bio san – reče sebi odlučno. – Sanjao sam da je džin po imenu Hagrid došao da mi kaže da ću pohađati školu za čarobnjake. Kada otvorim oči biću kod kuće u svojoj ostavi.

Iznenada, začu se glasno kuckanje.

– A evo i tetka-Petunije, kuca na vrata – pomisli Hari, dok mu srce pretrnu. Ali i dalje nije otvarao oči. Bio je to tako dobar san.

Kuc. Kuc. Kuc.

– U redu – promumla Hari – evo ustajem.

On se podiže u sedeći položaj, a teški Hagridov kaput spade s njega. Koliba je bila puna sunca, oluja je prošla, sâm Hagrid je spavao na ulegnutom kauču, a jedna sova je kuckala kandžom o prozor, držeći novine u kljunu.

Hari se pridiže na noge, toliko srećan da mu se činilo kao da u sebi ima balon koji se širi. Priđe prozoru i naglo ga raskrili. Sova ulete unutra i ispusti novine na Hagrida, koji se ne probudi. Sova zatim odlepršа do poda i poče da nasrće na Hagridov kaput.

– Ne čini to.

Hari je pokušao da mahanjem ukloni sovu s puta, ali ona ljutito škljocnu kljunom i nastavi besomučno da kljucka po kaputu.

– Hagride! – povika Hari. – Došla je neka sova...

– Plati joj – progunđa Hagrid u kauč.

– Šta?

– 'Oće da joj platiš za isporuku novina. Pogledaj u džepovima.

Hagridov kaput kao da i nije imao ništa drugo *osim* džepova – gomile ključeva, ljušture od puževa, klupka vune, mentol dražeje, kesice čaja... Najzad, Hari izvuče pregršt čudnih novčića.

– Daj mu pet knuta – reče Hagrid pospano.

– Knuta?

– Tih malih bronzanih.

Hari izbroja pet malih bronzanih novčića, a sova podiže nožicu kako bi mogao da stavi pare u malu kožnu kesicu privezanu za nju. Zatim odlete kroz otvoren prozor.

Hagrid glasno zevnu, ustade i protegnu se.

– Bolje da krenemo, Hari, danas nas dosta posla čeka, moramo poć' u London da ti kupimo sve te stvarčice za školu.

Hari je prevrtao čarobnjačke novčiće i razgledao ih. Iznenada, na pamet mu pade nešto od čega kao da se probuši onaj balon u njemu.

– Ovaj... Hagride?

– Mm? – reče Hagrid, navlačeći svoje ogromne čizme.

– Ja nemam ni pare, a čuo si teču Vernona prošle noći – neće mi platiti da idem u školu i učim magiju.

– Ne brini se ti za to – reče Hagrid, ustajući i češkajući se po glavi. – Misliš da ti roditelji nisu ništa ostavili?

– Ali, ako im je kuća bila uništena...

– Pa nisu valjda čuvali zlato kod kuće, dečko! Jok, prva stanica nam je Gringots. Čarobnjačka banka. Uzmi kobasicu, nisu loše ni 'ladne – a ja ne bi' odbio ni malo tvoje rođendanske torte, vala.

– Čarobnjaci imaju *banke?*

– Samo tu jednu. Gringots. Drže je goblini.

Hari ispusti parče kobasice iz ruke.

– *Goblini?*

– Da – i bio bi lud svak' ko pokuša da j' opljačka, da znaš. Nikad se ne zameraj goblinima, Hari. Gringots je najsigurnije mesto na svetu za sve š'o 'oćeš da sačuvaš... osim možda Hogvortsa. U stvari, ionako moram da posetim Gringots. Zbog Dambldora i hogvortski' poslova. – Hagrid se isprsi. – Dambldor obično meni daje da mu obavljam važne stvari. Da tebe dovedem natrag, da donosim stvari iz Gringotsa – zna da mož' da mi veruje, jelte.

– ’Si sve uz’o? Ajdemo, onda.

Hari pođe za Hagridom napolje na greben. Nebo se sada potpuno razvedrilo, a more je bleskalo na suncu. Čamac koji je teča Vernon iznajmio još je bio tu, s dosta vode na dnu, koja se nakupila za vreme oluje.

– Kako si ti došao ovamo? – upita Hari, okrećući se ne bi li video i drugi čamac.

– Doleteo – reče Hagrid.

– *Doleteo?*

– Da – al’ ćemo se vratiti ovim. Ne mož’ da koristim čarolije sad kad sam te pronaš’o...

Smestiše se u čamac. Hari je još uvek zurio u Hagrida, pokušavajući da ga zamisli kako leti.

– Ipak, mislim da bi bilo šteta da veslam – reče Hagrid, ponovo ga pogledavši popreko na svoj način. – Ako... ako bi’ malkice ubr’zo stvar, je l’ ti to ne bi pominj’o na Hogvortsu?

– Naravno da ne bih – reče Hari, željan da vidi još neku čaroliju. Hagrid ponovo izvuče ružičasti kišobran, lupnu njime dvaput po ivici čamca, i oni se stuštiše ka kopnu.

– Što bi neko morao da bude lud pa da pokuša da opljačka Gringots? – upita Hari.

– Čini... vradžbine – reče Hagrid, otvarajući novine. – Kažu da zmajevi čuvaju vrhunski obezbeđene riznice. A onda, moraš i put da nađeš. Vidiš, Gringots je stotinama milja pod Londonom. Duboko ispod metroa. Umro bi od gladi pokušavajuć’ da izađeš van, čak i kad bi uspeo da se dokopaš nečeg.

Hari je sedeo i razmišljao o tome dok je Hagrid čitao novine, *Dnevni prorok*. Hari je od teče Vernona naučio da ljudi vole da ih ostave na miru dok to rade, ali je to sada bilo vrlo teško, jer mu se još nikada u životu nije po glavi vrzmalo toliko pitanja.

– Ministarstvo magije po običaju pravi brljotine – promrmlja Hagrid okrećući stranu.

– Postoji i Ministarstvo magije? – upita Hari, ne mogavši da se obuzda.

– Naravski – reče Hagrid. – ’Teli su da postave Dambldora za ministra, je l’ da, al’ on nikad ne bi napustijo Hogvorts, pa je stari Kornelijus Fadž dobio to mesto. Šeprtlja kak’og nema. Zato zatrpava Dambldora svako jutro sovama, tražeć’ savet.

– A šta Ministarstvo magije zapravo *radi?*

– Pa, njihov glavni pos’o je da kriju od Normalaca da veštice i čarobnjaci jošte postoje širom zemlje.

– Zašto?

– *Zašto?* Bokca mu, Hari, pa svi bi želeli čarobna rešenja za svoje probleme. Jok, bolje da nas ostave na miru.

U tom trenutku čamac nežno udari o zid doka u luci. Hagrid presavi novine, i oni se popeše kamenim stepenicama na ulicu.

Prolaznici su neprekidno zurili u Hagrida dok su njih dvojica prolazila kroz gradić

do stanice. Hari nije mogao da im zameri. Ne samo da je Hagrid bio dvaput viši od bilo koga, već je neprekidno pokazivao na savršeno obične stvari, kao što je parking-sat, i glasno komentarisao: – Vidi ovo, Hari! Šta sve ovi Normalci neće izmisliti, a?

– Hagride – reče Hari, dahćući dok je jurio da bi održao korak s džinom – kažeš da u Gringotsu ima *zmajeva?*

– Pa, tako kažu – reče Hagrid. – Boga mi, vol'o bi' i ja da imam zmaja.

– Ti bi *voleo* da ga imaš?

– Još odmalena sam želeo da imam jednog... a, eve nas.

Stigli su do stanice. Voz za London polazio je kroz pet minuta. Hagrid, koji se nije razumeo u 'normalske pare', kako ih je nazivao, dade Hariju novčanice da im kupi karte.

U vozu, ljudi su ih još više zagledali. Hagrid je zauzeo dva sedišta i sedeo štrikajući nešto nalik na kanarinac-žutu cirkusku šatru.

– Je l' još uvek imaš svoje pismo, Hari? – upita ga, brojeći usput ubode iglom.

Hari izvadi koverat od pergamenta iz džepa.

– Dobro – reče Hagrid. – Tu ti je spisak svih stvari koje ti trebaju.

Hari razvi drugi papir, koji prethodne noći nije primetio, i pročita:

HOGVORTSKA ŠKOLA ZA ČAROBNJAŠTVO I VEŠTIČARENJE

Uniforma

Učenicima prve godine potrebna su:

1. Tri kompleta običnih radnih odora (crne)
2. Jedan šešir sa šiljatim vrhom (crni) za preko dana
3. Jedan par zaštitnih rukavica (zmajska koža ili slične)
4. Jedan zimski ogrtač (crni, srebrne kopče)

Obratite pažnju na to da svaki komad odeće učenika ima aplikaciju s imenom.

Kompleti knjiga

Svi učenici moraju imati po jedan primerak svake od sledećih knjiga:

* Standardna knjiga čini (za prvi razred) od Mirande Sovuljage
* Istorija magije od Batilde Torbarke
* Teorija magije od Adalberta Trabunjala
* Početnički vodič kroz Preobražavanje od Emerika Promenljivog
* Hiljadu magičnih trava i gljiva od Listice Spore
* Magijske smeše i napici od Arsenijusa Epruvete
* Fantastične zveri i gde ih naći od Salamandera Skamandera
* Mračne sile: Vodič za samozaštitu od Kventina Drhtavog

Ostala oprema

* 1 čarobnjački štap
* 1 kotao (plehani, standardna veličina 2)
* 1 komplet staklenih ili kristalnih epruveta
* 1 teleskop
* 1 komplet mesinganih terazija

Učenici mogu da ponesu i **sovu** ILI **mačku** ILI **žabu**.

PODSEĆAJU SE RODITELJI DA PRVACIMA NIJE DOZVOLJENO POSEDOVANJE VLASTITIH METLI

– Možemo li sve to da kupimo u Londonu? – glasno se upita Hari.
– Jakako, samo ak' znaš gde da ideš – reče Hagrid.

* * *

Hari nikada ranije nije bio u Londonu. Iako je izgledalo da Hagrid zna kuda ide, očito nije bio navikao da do tamo stiže na uobičajen način. Zaglavio se na pokretnim vratima na izlazu iz metroa i glasno se žalio da su sedišta i suviše mala, a voz i suviše spor.

– Ne znam kako se Normalci snalaze bez magije – reče dok su se peli pokretnim stepenicama koje su ih vodile do prometne ulice oivičene prodavnicama.

Hagrid je bio toliko ogroman da se lako probijao razdvajajući gomilu; Hari je samo trebalo da ide tik iza njega. Prošli su pored knjižara i muzičkih radnji, hamburgerdžinica i bioskopa, ali izgleda da nigde nije bilo prodavnice u kojoj bi mogli da nađu čarobni štap. To je bila sasvim obična ulica puna običnih ljudi. Da li zaista postoje gomile čarobnjačkog zlata pohranjene stotine milja ispod njih? Postoje li radnje u kojima se prodaju knjige čini i metle? Možda je sve to samo neslana šala koju su mu Darslijevi zamesili? Da Hari nije znao da Darslijevi nemaju nimalo smisla za humor, možda bi to i pomislio; pa ipak, ma koliko neverovatno zvučalo sve što mu je Hagrid dosad ispričao, Hari nije mogao da mu ne poveruje.

– To je to – reče Hagrid zaustavljajući se – *Probušeni kotao*. To je čuveno mesto.

Bila je to uzana, neugledna krčma. Da mu je Hagrid nije pokazao, Hari ne bi ni opazio da je tu. Ljudi koji su promicali nisu je primećivali. Oči bi im skliznule s velike knjižare, s jedne, na prodavnicu ploča s druge njene strane, kao da uopšte nisu mogli da vide *Probušeni kotao*. Hari je imao neki čudan osećaj da su samo on i Hagrid mogli da je vide. Pre nego što je stigao da to pomene, Hagrid ga uvuče unutra.

Za jedno tako čuveno mesto bilo je prilično mračno i ofucano. U ćošku je sedelo nekoliko starica, i ispijalo šeri iz sićušnih čašica. Jedna od njih je pušila dugačku lulu. Mali čovek sa šiljatim šeširom pričao je nešto starom barmenu, skroz ćelavom i nalik

na gumasti orah. Prigušeni žamor se utišao čim su njih dvojica ušli. Izgleda da su svi znali Hagrida; mahali su i osmehivali mu se, a i barmen se mašio za čašu, govoreći:

– Kao i uvek, Hagride?

– Ne mogu, Tome, sada sam na hogvortskoj dužnosti – reče Hagrid, potapšavši Harija svojom ručerdom po ramenima tako da dečaku klecnuše kolena.

– Bože blagi – reče barmen, piljeći u Harija – je li to... može li to biti...?

Odjednom u celom *Probušenom kotlu* nasta tajac.

– Nek sam blažen – prošaputa stari barmen. – Hari Poter... kakva čast.

On žurno obiđe šank, polete prema Hariju i steže mu ruku, sa suzama u očima.

– Dobro nam došao, gospodine Poter, dobrodošao natrag.

Hari nije znao šta da kaže. Svi su gledali u njega. Starica s lulom i dalje je pućkala u nju, ne primećujući da se ugasila. Hagrid se ponosito smeškao.

Zatim se začu škripa stolica, a već sledećeg trenutka Hari se rukovao sa svima u *Probušenom kotlu.*

– Ja sam Doris Krokford, gospodine Poter, ne mogu da verujem da sam vas napokon srela.

– Čast mi je, gospodine Poter, velika čast.

– Oduvek sam htela da vam stegnem ruku – sva drhtim od uzbuđenja.

– Očaran sam, gospodine Poter, nemam reči. Ime mi je Digl, Dedalus Digl.

– Vas sam već video! – reče Hari kada Dedalusu Diglu spade šešir s glave od ushićenja. – Jednom ste mi se naklonili u radnji.

– Seća se! – uzviknu Dedalus, pogledavši ostale. – Jeste li čuli! Seća me se!

Hari nastavi da se rukuje... Doris Krokford se stalno iznova vraćala po još jedan stisak.

Jedan bledunjav mladić probi se, nervozno, kroz gužvu. Jedno oko mu je poigravalo.

– Profesore Kvirel! – reče Hagrid. – Hari, profesor Kvirel će biti jedan od tvojih učitelja na Hogvortsu.

– P-P-Poteru – promuca profesor, stežući Hariju ruku – n-ne mogu vam r-reći koliko sam po-počastvovan što sam vas upoznao.

– Kakvu vrstu magije predajete, profesore Kvirel?

– O-Odbranu od M-m-mračnih veština – promrmlja profesor Kvirel, kao da radije ne bi želeo da misli na to. – A-ali to vama nije po-po-potrebno, je li, P-P-Poteru? – On se nervozno nasmeja. – Nabavićete ovde svu potrebnu opremu, pretpostavljam? Ja, p-pak t-treba da po-po-podignem novu k-k-knjigu o vampirima. – Činilo se da se prestravio i od same pomisli na njih.

Ali drugi nisu dozvolili profesoru Kvirelu da prigrabi Harija samo za sebe. Trebalo mu je gotovo deset minuta da ih se konačno reši. Na kraju Hagrid uspe da nadglasa gomilu.

– Mora' d' idemo – još puno ima da pazarimo. Hajde, Hari.

Doris Krokford stegnu Harijevu ruku poslednji put, i Hagrid ga povede kroz bar, napolje u malo ozidano dvorište, u kome nije bilo ničega osim kante za đubre i nešto korova.

Hagrid se naceri Hariju.

– 'Sam ti rek'o, zar ne? Reko' ti da si slavan. Čak je i profesor Kvirel zadrht'o kada te je sreo – mada, znaš, on i inače uvek drhti.

– Je li uvek tako nervozan?

– O, da. Jadan tip. Briljantan um. Bio je sjajan dok je izučav'o knjige, al' je onda uzeo slobodnu godinu da bi stek'o malo iskustva iz prve ruke... Priča se da je sreo vampire u Crnoj šumi, a bilo je malo i povuci-potegni s jednom zlom vešticom – od tad više nije onaj isti. Plaši se učenika, boji se vlastitog predmeta... nego, 'de mi je kišobran?

Vampiri? Zle veštice? Hariju se zavrte u glavi. Hagrid je u međuvremenu brojao cigle u zidu iznad kante za đubre.

– Tri gore... dve popreko... – mrmljao je. – U redu, odmakni se malko, Hari.

Zatim kucnu triput po zidu vrhom svog kišobrana.

Cigla koju je dotakao se zatrese – poče da se odvaja – u sredini se pojavi rupica – koja je postajala sve šira i šira – i sekundu kasnije pred njima je bio lučni prolaz, dovoljno velik da i Hagrid prođe, izlaz na kaldrmisanu ulicu koja je krivudala i gubila se iz vida.

– Dobro došao – reče Hagrid – u Dijagon-aleju.

Smeškao se Harijevoj zapanjenosti. Zakoračili su kroz prolaz. Hari brzo pogleda preko ramena i vide da se lučni prolaz odmah za njima ponovo pretvara u čvrst zid.

Sunce je jasno obasjavalo gomilu kotlova ispred najbliže radnje. *Kotlovi – svih veličina – bakar, mesing, pleh, srebro – samomešajući – na rasklapanje* pisalo je na tabli koja je visila iznad njih.

– Naravski, trebaće i tebi jedan – reče Hagrid – al' prvo da uzmemo tvoje pare.

Hari je poželeo da ima četiri puta više očiju. Okretao je glavu tamo-amo dok su šetali ulicom, pokušavajući da vidi sve odjednom: dućane, stvari ispred njih, stvari unutra, ljude koji pazare. Debeljuškasta žena ispred apotekarske radnje tresla je glavom dok su prolazili, govoreći: – Zmajeva džigerica šesnaest sikla kilo, oni nisu normalni...

Iz mračne radnje na kojoj je pisalo *Ijlopova prodavnica sova – smeđe, ušare, šarene, braon i snežne* čulo se prigušeno, meko huktanje. Nekoliko dečaka Harijevog uzrasta pritislo je nosiće na staklo izloga s metlama. – Vidi – čuo je Hari jednog da kaže – novi *nimbus 2000*, najbrža od svih... – Bilo je, zatim, radnji u kojima su se prodavali ogrtači, teleskopi i čudni srebrni instrumenti koje Hari nikada ranije nije video, izloga u kojima su stajali nagomilani burići sa slezinama slepih miševa i očima jegulja, nestabilne gomile knjiga o činima, pera i rolne pergamenta, bočice s napicima, mesečevi globusi...

– Gringots – reče Hagrid.

Upravo su stigli pred snežnobelu zgradu koja je nadvisivala okolne male prodavnice. Ispred njenih uglačanih bronzanih vrata, u uniformi skerletno-zlatnih boja stajao je...

– Jakako, to je goblin – reče Hagrid tiho, dok su se peli belim kamenim stepenicama. Goblin je bio otprilike za glavu niži od Harija. Imao je tamnoputo pametno lice, šiljatu bradicu i, Hari je uspeo i to da zapazi, vrlo duge prste i stopala. Naklonio im se dok su ulazili. Sada su bili pred drugim parom vrata, ovoga puta srebrnih, na kojima je bilo ugravirano:

Uđi, stranče, ali znaj,
Greh pohlepe nosi kraj,
Jer ko otme, ne zaradi,
Životom će to da plati,
A ako u riznice naše zađeš,
U želji da tuđe blago nađeš,
Budi upozoren, lopove,
Više od blaga te čeka dole.

– Kao š'o rekoh, bijo bi lud ak' pokušaš da i' opljačkaš – reče Hagrid.

Par goblina ih uz naklon uvede kroz srebrna vrata, i oni se nađoše u prostranoj mermernoj dvorani. Oko stotinu goblina sedelo je u visokim stolicama iza dugačkog šaltera, škrabajući nešto po dužničkim knjigama, mereći težinu novčića pomoću mesinganih tegova, ispitujući drago kamenje kroz naočare. Nebrojena vrata vodila su nekud iz te dvorane, a još više je goblina uvodilo ili izvodilo ljude iz njih. Hagrid i Hari priđoše šalteru.

– Dobar jutar – reče Hagrid slobodnom goblinu-službeniku. – Došli smo da uzmemo neš'o para iz sefa gos'n Harija Potera.

– Imate li njegov ključ, gospodine?

– Tu mi je negde – reče Hagrid i poče da prazni sve iz džepova na pult, rasejavši punu šaku izmrvljenih psećih keksa preko goblinovog zapisnika. Goblin nabra nos. Hari je posmatrao goblina s njegove desne strane kako meri gomilu rubina velikih poput usijanog grumenja uglja.

– Naš'o – reče najzad Hagrid, podižući malen zlatan ključ.

Goblin ga pogleda izbliza.

– Čini se da je sve u redu.

– A imam tu i pisamce od profesora Dambldora – reče Hagrid važno, isprsivši se. – Reč je o Znate-Već-Čemu, u sefu sedamsto trinajes.

Goblin pažljivo pročita pismo.

– U redu, onda – reče, vrativši pismo Hagridu. – Dodeliću vam nekoga da vas

odvede dole do oba sefa. Griphuk!

Griphuk je takođe bio goblin. Kada je Hagrid pokupio sve pseće kekse i vratio ih u džepove, on i Hari pođoše za Griphukom kroz jedna od vrata koja su vodila nekud iz dvorane.

– Šta je to Znate-Već-Šta u sefu sedamsto trinaest? – upita Hari.

– Ne možem ti reći – odvrati Hagrid tajanstveno. – Vrhovna tajna. Hogvortska posla. Dambldor mi je to poverijo. Izgubio bi' pos'o da ti to kažem.

Griphuk im je držao vrata otvorena. Hari, koji je očekivao još mermera, bio je iznenađen. Bili su u uskom kamenom tunelu, osvetljenom upaljenim bakljama. Strmo se spuštao nadole, a na podu su se nalazile male vozne šine. Griphuk zviznu i maleni vagonet dojuri niz šine. Popeše se u njega – Hagrid malo teže – i pođoše.

Prvo su samo jurili kroz lavirint izuvijanih prolaza. Hari je pokušavao da zapamti: levo, desno, desno, levo, srednji krak, desno, levo... ali je to bilo nemoguće. Činilo se da ova kloparajuća kolica sama znaju put, pošto Griphuk očigledno nije upravljao njima.

Harija oči počeše da bolno peckaju kad na trenutak prođoše kroz nalet izuzetno ledenog vetra, ali ih je on i dalje držao širom otvorene. Jednom mu se učini da vidi plamen na kraju jednog prolaza, pa se okrenu unazad da vidi da li je to zmaj, ali prekasno – prodirali su sve dublje, prelazeći preko podzemnog jezera gde su se ogromni stalaktiti i stalagmiti dizali s poda ili spuštali s tavanice.

– Nikako da zapamtim – doviknu Hari Hagridu kroz tutnjavu vagona – u čemu je razlika između stalagmita i stalaktita?

– Stalagmit ima 'm' u sebi – reče Hagrid. – I nemoj više niš'a da me pitaš, rek'o bi da mi je već muka.

Zbilja je bio sav pozeleneo, i kada se vagonet najzad zaustavi pored malih vrata, on izađe i nasloni se na zid da bi zaustavio klecanje kolena.

Griphuk otključa vrata. Zapahnu ih oblak zelenog dima, a kada se on raščisti Hariju zastade dah. Unutra su bile hrpe zlatnika. Stubovi srebrenjaka. Gomile malih bronzanih knuta.

– Sve je to tvoje – nasmeši se Hagrid.

Sve Harijevo – to je zvučalo neverovatno. Darslijevi sigurno nisu znali za ovo, inače bi mu to oteli dok bi trepnuo. Nebrojeno puta su se žalili koliko ih mnogo košta to što brinu o Hariju. A sve vreme njegovo malo blago ležalo je pokopano negde duboko ispod Londona.

Hagrid je pomogao Hariju da potrpa nešto od toga u torbu.

– Ovi zlatni su galeoni – objašnjavao mu je. – Sedamnaest srebrnih sikla vredi kao jedan galeon, a dvadeset pet knuta kao jedan sikl, vrlo jednostavno. Dobro, biće dosta za prvih par polugodišta, ostatak ćemo ti ostaviti u sefu. On se okrenu ka Griphuku.

– A sada, riznica sedam stotina i trinajes, moliću, i ak' može, malo sporije?

– Imamo samo jednu brzinu – reče Griphuk.

Sada su se spuštali još dublje, i dobijali na brzini. Vazduh je postajao sve hladniji i hladniji dok su jurili uskim krivinama. Preleteše preko podzemne provalije i Hari se nagnu preko ivice da bi video šta je dole na mračnom dnu, ali Hagrid zaurla i povuče ga nazad za okovratnik.

Riznica sedam stotina trinaest nije imala ključaonicu.

– Odmaknite se – reče Griphuk važno. Nežno udari po vratima jednim od svojih dugih prstiju, i ona se prosto istopiše.

– Da je bilo ko osim gringotskog goblina to pokušao da uradi, bio bi usisan kroz vrata i uhvaćen u zamku – reče Griphuk.

– Koliko često proveravate da li je neko unutra? – upita Hari.

– Pa, recimo svakih desetak godina – odgovori Griphuk, zlobno se cereći.

Iza ovih vrhunski obezbeđenih vrata mora da se krilo nešto zbilja izuzetno, Hari je u to bio ubeđen, te se radoznalo nagnu napred, očekujući da vidi čudesne dragulje, u najmanju ruku – ali u prvi mah pomisli da je riznica prazna. A zatim primeti neugledan paketić umotan u smeđ pak-papir kako leži na podu. Hagrid ga podiže i strpa duboko unutar svog kaputa. Hari je čeznuo da sazna šta je u njemu, ali je znao da je bolje da ne pita.

– Ajde, idemo natrag u taj pakleni vagon, i nemoj niš' da mi govoriš dok se budemo vraćali, najbolje da držim zatvorena usta – reče Hagrid.

* * *

Posle divlje vožnje vagonetom najzad se nađoše izvan Gringotsa, žmirkajući na suncu. Hari nije znao kud pre da krene, sada kada je imao torbu punu novca. Nije morao da zna kolika je vrednost galeona u odnosu na funtu da bi znao da nosi sa sobom više novca nego što je imao u čitavom životu – više novca nego što je i Dadli ikada imao!

– Mog'o bi da uzmeš uniformu, kad smo već tu – reče Hagrid, klimnuvši glavom ka natpisu *Madam Aljkavušine odore za sve prilike.* – Čuj, Hari, je l' bi ti smetalo ako bih svrn'o da se okrepim kojom čašicom u *Probušenom kotlu*? Mrzim ta gringotska kolica. – Činilo se da mu je još uvek pomalo muka, tako da Hari sam uđe u radnju Madam Aljkavuše, osećajući nervozu.

Madam Aljkavuša je bila oniža, nasmejana veštica u ciklama odori.

– Hogvorts, dragi moj? – upita ona, baš kada je Hari zaustio da nešto kaže. – Imamo baš ono što ti treba – zapravo, još jedan momak upravo proba svoju odoru.

U dnu radnje, bledunjavi dečak šiljatog lica stajao je na postolju, dok je druga veštica ubadala špenadle duž ivice njegove dugačke crne odore. Madam Aljkavuša nasadi Harija na obližnji stalak, navuče mu dugačku odoru preko glave i poče špenadlama da obeležava dužinu.

– Zdravo – reče dečak. – I ti ideš na Hogvorts?

– Da – odgovori Hari.

– Moj otac je u susednoj radnji, kupuje mi knjige, a majka luta ulicom razgledajući štapove – reče on. Govorio je sporo i otegnuto, kao da mu je dosadno.

– A onda ću ih odvući da razgledamo trkačke metle. Ne vidim razlog zašto i prvaci ne bi imali svoje metle. Mislim da ću naterati oca da mi kupi jednu, a onda ću je nekako prokrijumčariti unutra.

On Harija veoma podseti na Dadlija.

– Imaš li *ti* sopstvenu metlu? – nastavi dečak.

– Ne – reče Hari

– Da li uopšte igraš kvidič?

– Ne – ponovi Hari, pitajući se šta bi, za ime sveta, mogao da bude kvidič!

– *Ja* igram – tata kaže da bi bila sramota da me ne izaberu da igram za svoju kuću, i moram reći da se slažem s njim. Znaš li u kojoj ćeš kući biti?

– Ne – reče Hari, osećajući se sve gluplje i gluplje.

– Pa, niko zaista ne zna dok ne dođe tamo, zar ne, ali ja znam da ću biti u Sliterinu, svi iz naše porodice bili su tamo – zamisli da si u Haflpafu... ja mislim da bih napustio školu, zar ti ne bi?

– Mhm? – reče Hari, poželevši da može da kaže nešto zanimljivije.

– Pobogu, pogledaj onog čoveka – reče dečak naglo, pokazujući glavom ka izlogu. Tamo je stajao Hagrid, cereći se Hariju i upirući prstom u dva ogromna sladoleda, da bi pokazao kako ne može da uđe.

– To je Hagrid – objasni Hari, zadovoljan što zna nešto što taj dečak ne zna. – On radi na Hogvortsu.

– Oh – reče dečak – čuo sam za njega. On je nekakav sluga, zar ne?

– On je čuvar imanja – reče Hari. Dečak mu se svakog trenutka sve manje i manje sviđao.

– Da, tačno tako. Čuo sam da je on neka vrsta *divljaka*; živi u kolibi na školskom zemljištu. Malo-malo pa se napije, pokuša da izvede neku čaroliju i završi tako što zapali sopstveni krevet.

– Ja mislim da je sjajan – odbrusi Hari hladno.

– *Zbilja?* – reče dečak podsmešljivo. – Zašto je on s tobom? Gde su ti roditelji?

– Mrtvi su – reče Hari kratko. Nije hteo da se upušta u priču o tome s ovim dečakom.

– Oh, žao mi je – reče ovaj, mada nije tako zvučao. – Ali bili su *naši,* zar ne?

– Bili su čarobnjak i veštica, ako si na to mislio.

– Mislim da druge ne bi ni trebalo puštati na Hogvorts, a ti? Baš zato što prosto nisu isti, nisu odgajani na naš način. Neki od njih nisu ni čuli za Hogvorts dok nisu dobili pismo, zamisli samo. Smatram da bi trebalo sve da ostaje u starim čarobnjačkim porodicama. Uzgred, kako se prezivaš?

Ali pre nego što je Hari stigao da mu odgovori, madam Aljkavuša reče: „Gotovo,

dušice“, i Hari, sav srećan što najzad ima izgovor da prekine priču s dečakom, skoči sa stoličice.

– Pa, vidimo se na Hogvortsu, pretpostavljam – reče dečak otegnutim glasom.

Kasnije, Hari je bio izuzetno ćutljiv dok je jeo sladoled koji mu je Hagrid kupio (čokolada i borovnica s lomljenim lešnicima).

– Šta ti bi? – upita Hagrid.

– Ništa – slaga Hari. Zaustaviše se da kupe pergamente i pera. Hari se malo razveselio kada je našao mastilo koje menja boju dok se njime piše. Kada su izašli iz radnje, reče:

– Hagride, šta je kvidič?

– Sto mu muka, Hari, stalno zaboravljam kol’ko malo znaš – pojma nemaš šta je kvidič!

– Ne teraj me da se osećam još gore – uzvrati Hari. On ispriča Hagridu o bledunjavom dečaku u radnji madam Aljkavuše.

– ... a onda je rekao da deci iz normalskih porodica ne bi trebalo dozvoliti da idu na...

– Ti *nisi* iz normalske porodice. Da je samo znao *ko si* – odrast’o je slušajuć’ tvoje ime ako su mu roditelji čarobnjaci – pa, vid’o si š’a je bilo u *Probušenom kotlu*. Bilo kako bilo, on nema pojma, neki od najboljih koje sam ja ikad vid’o bili su jedini u dugoj liniji Normalaca koji su posedovali moć da izvode magiju – vid’ samo svoju majku! Pogledaj ko joj je sestra!

– A *šta je* onda kvidič?

– To ti je naš sport. Čarobnjački sport. To ti je k’o... k’o fudbal u normalskom svetu, svi prate kvidič. Igra se u vazduhu na metlama i ima četiri lopte... malkice je teško objasniti pravila.

– A šta su onda Sliterin i Haflpaf?

– Školske kuće. Ima ih četir’. Svi kažu da su haflpafovci gomila tupana, al’...

– Kladim se da sam ja u Haflpafu – reče Hari turobno.

– Bolje Haflpaf nego Sliterin – reče Hagrid mračno. – Nema veštice il’ čarobnjaka koji je postao loš a da nije bio u Sliterinu. Znaš-Već-Ko bijo je jedan od njih.

– Vol... izvini, Znaš-Već-Ko je išao na Hogvorts?

– Pre mnogo, mnogo godina – reče Hagrid.

Harijeve udžbenike kupili su u radnji pod imenom *Kod Kitnjavka i Mrljavka*, čije su police bile naslagane do plafona, krcate knjigama veličine betonskih blokova za popločavanje ulica, u kožnom povezu; knjigama veličine poštanskih marki u svilenom povezu; pa onda knjigama prepunim čudnih simbola, a bilo je i nekoliko knjiga koje u sebi nisu imale ništa. Čak bi i Dadli, koji nikad ništa nije pročitao, podivljao od sreće kad bi mogao da se dokopa neke od ovih knjiga. Hagrid je bukvalno morao da odvuče Harija od knjige *Kletve i protivkletve (Začarajte prijatelje i zbunite neprijatelje*

najnovijim vrstama osvete: Gubitak kose, Gumene noge, Svezan jezik i još mnogo, mnogo toga) od profesora Osvetnikusa Zelembaća.

– Pokušavao sam da otkrijem kako da bacim čini na Dadlija.

– Ne kažem da to nije dobra ideja, ali ne bi smeo da koristiš magiju u normalskom svetu, sem pod veoma posebnim okolnost'ma – reče Hagrid. – A ionako ne bi mog'o da baciš takve čini, treba još puno da učiš da bi doš'o do tog nivoa.

Hagrid takođe nije dozvolio Hariju ni da kupi kotao od čistog zlata („'El ti lepo piše plehani na spisku!"), ali su zato kupili lep komplet terazija za merenje sastojaka za napitke i mesingan teleskop na rasklapanje. Onda su posetili apotekara, čija je radnja bila dovoljno fascinantna da bi zaboravili na njen užasan miris, nešto između pokvarenih jaja i trulog kupusa. Burići puni ljigavih stvari stajahu na podu, tegle s travkama, sušenim korenjem i svetlim praškovima prekrivale su zidove, gomile perja, očnjaka nanizanih na žice i izuvijanih noktiju visile su s plafona. Dok se Hagrid raspitivao kod čoveka za pultom ima li među robom osnovnih sastojaka za napitke koji su potrebni Hariju, sâm Hari je proučavao srebrne rogove jednoroga, po dvadeset jedan galeon svaki, i minijaturne, sjajne oči crnih bubica (pet knuta kašičica).

Ispred apoteke Hagrid iznova proveri Harijevu listu.

– Ost'o ti je još samo čarobni štapić – o, da, još ti nisam kupio rođendanski poklon.

Hari oseti kako crveni.

– Ali, ne moraš...

– Znam da ne moram. Mož' 'vako, uzeću ti životinju. Ne žabu, žabe su odavno izašle iz mode, svi bi ti se smejali – a ja ne volem mačke, od nji' kijam. Uzeću ti sovu. Sva deca 'oće sove, strašno su korisne, raznose ti poštu i š'a sve ne.

Dvadeset minuta kasnije napustili su *Ijlopovu prodavnicu sova*, u kojoj je bilo mračno, puno komešanja i kao dragulj sjajnih treptavih očiju. Hari je sada nosio veliki kavez u kome je bila lepa snežna sova koja je čvrsto spavala, glave podvijene pod krilo. Nije nikako prestajao mucajući da se zahvaljuje, tako da je zvučao poput profesora Kvirela.

– Nema na čemu – zabrunda Hagrid. – Ne bi' rek'o da si dobij'o puno poklona od Darslijevih. Samo još Olivanderova radnja – jedino pravo mesto za štapiće, kod Olivandera, a ti moraš da imadeš najbolji štapić.

Čarobni štapić... To je bilo ono čemu se Hari zbilja radovao.

Poslednja radnja bila je uska i ofucana. Iznad vrata je izlizanim zlatnim slovima pisalo *Olivander: izrada najfinijih štapića još od 382. p.n.e.,* a na izbledelom ljubičastom jastučetu u prašnjavom izlogu ležao je jedan usamljen štapić.

Dok su ulazili, negde u dubini radnje zazvoni maleno zvonce. Bilo je to skučeno mesto, prazno, izuzev jedne jedine vretenaste stolice na koju Hagrid sede dok je čekao. Hari se osećao čudno, kao da je ušao u izuzetno strogu biblioteku; potisnuo je gomilu novih pitanja koja su mu se upravo javljala, i umesto toga stao da posmatra

hiljade uskih kutija uredno naslaganih sve do tavanice. Iz nekog razloga mu se kosa na vratu nakostrešila. Činilo se da iz same prašine i tišine izbija neka skrivena magija.

– Dobar dan – reče jedan mek glas. Hari poskoči. Mora da je i Hagrid učinio isto jer se začu glasno krckanje, i on brzo siđe sa stolice.

Pred njima je stajao starac krupnih, svetlih očiju koje su u mračnoj radnji sijale kao dva meseca.

– Zdravo – reče Hari zbunjeno.

– Ah, da – reče čovek. – Da, da. I mislio sam da ću vas uskoro videti. Hari Poter. – To nije bilo pitanje. – Imate oči na majku. Čini mi se kao da je juče bilo kad je onda došla ovde da kupi svoj prvi štapić. Dugačak deset i četvrt inča, elastičan, od vrbinog drveta. Baš fin štap za čini.

Gospodin Olivander priđe bliže Hariju. Hari je priželjkivao da ovaj napokon trepne. Njegove srebrnaste oči behu pomalo jezive.

– Tvoj otac je, s' druge strane, preferirao mahagonij. Jedanaest inča. Savitljiv. Malo moćniji i sjajan za Preobražavanje. Doduše, samo kažem da je vaš otac preferirao taj štapić – jer zapravo je štapić taj koji bira čarobnjaka, naravno.

Gospodin Olivander se u međuvremenu toliko približio da su se on i Hari skoro dodirivali nosevima. Hari je mogao da vidi svoj odraz u tim maglovitim očima.

– A tu je...

Gospodin Olivander svojim dugim belim prstom dodirnu ožiljak u obliku munje na Harijevom čelu.

– Žao mi je što to moram da priznam, ali ja sam prodao štapić koji vam je to učinio – reče on meko. – Trinaest i po inča. Tisovina. Moćan štapić, vrlo moćan, ali u pogrešnim rukama... E, da sam samo znao šta će taj štapić da uradi kad krene po svetu...

On zavrte glavom i, na Harijevo olakšanje, opazi Hagrida.

– Rubeus! Rubeus Hagrid! Lepo što vas opet vidim... Hrastovina, šesnaest inča, dobrano savitljiv, zar ne?

– Bio je, gospodine, da – reče Hagrid.

– Dobar štapić. Ali pretpostavljam da su ga prelomili nadvoje, kad su vas izbacili? – gospodin Olivander ga iznenada strogo upita.

– Ovaj, da, naravno da jesu – odgovori Hagrid, nervozno pocupkujući. – Ali, još uvek imam delove – dodade veselo.

– Nadam se da ih ne *koristite?* – uzvrati gospodin Olivander oštro.

– Oh, ne, gospodine – brzo će Hagrid. Hari primeti kako je, dok je to govorio, čvrsto stegao svoj ružičasti kišobran.

– Hmmm – reče gospodin Olivander, uputivši Hagridu prodoran pogled. – Dakle, gos'n Poteru. Da vidimo. – On izvuče iz džepa dugačku traku za merenje sa srebrnim oznakama: – U kojoj ruci nosite štap?

– Pa, ovaj, ja sam dešnjak – reče Hari.

– Ispružite ruku. Tako. – On izmeri Harija od ramena do prstiju, od zgloba do lakta, od ramena do poda, od kolena do pazuha, kao i obim glave. Dok je merio, govorio je: – Svaki Olivanderov štapić ima srž od veoma moćne magične materije. Koristimo dlake jednoroga, repna pera Feniksa i srčane nerve zmajeva. Nijedan Olivanderov štapić nije isti kao drugi, kao što su svaki jednorog, zmaj ili Feniks jedinstveni. I, naravno, nikada nećete dobiti tako dobre rezultate sa štapićem nekog drugog čarobnjaka.

Hari odjednom shvati da merna traka, koja je upravo merila razdaljinu između njegovih nozdrva, čini to sama od sebe. Gospodin Olivander je za to vreme jurio duž polica, skidajući s njih kutije.

– To će biti dovoljno – reče, i merna traka se sama skupi u gomilicu na podu. – U redu, gospodine Poter. Probajte ovaj. Bukovina i zmajski srčani nerv. Devet inča. Lep i elastičan. Samo ga uzmite i zamahnite njime.

Hari uze štapić i (osećajući se glupo) zamahnu njime nekoliko puta, ali mu ga gospodin Olivander gotovo istog časa istrže iz ruku.

– Javor i Feniksovo pero. Sedam inča. Poprilično šibajuć. Probajte...

Hari uze da ga isproba, ali jedva da je podigao štapić kad mu ga gospodin Olivander ponovo ote.

– Ne, ne – evo, abonos i jednorogova dlaka, osam i po inča, gibak. Hajde, hajde, probajte ga.

Hari je nastavio da proba i proba. Nije imao pojma šta to čeka gospodin Olivander. Gomila isprobanih štapića na stolici bila je sve veća, ali što je više štapića izvlačio s polica, to je gospodin Olivander srećniji bio.

– Teška mušterija, je li? Bez brige, naći ćemo vam savršen štapić ovde negde... pitam se... da, zašto da ne... neobična kombinacija – zelenika i Feniksovo pero, jedanaest inča, fin i savitljiv.

Hari uze štapić. Iznenada oseti čudnu toplinu u prstima. Podiže štapić iznad glave, a zatim ga spusti, fijuknuvši njime kroz prašnjav vazduh, i mlaz crvenih i zlatnih varnica pokulja s jednog kraja kao vatromet, bacajući odsjaje svetlosti po zidovima. Hagrid huknu i poče da aplaudira, a gospodin Olivander povika:

– Oh, bravo! Da, svakako, oh, vrlo dobro. Vidi, vidi, vidi... vrlo zanimljivo... vrlo, vrlo zanimljivo...

On stavi Harijev štapić nazad u njegovu kutiju i zamota ga u smeđi papir, nastavljajući da mrmlja: – Zanimljivo... veoma zanimljivo...

– Izvinite – upita Hari – ali *šta* je zanimljivo?

Gospodin Olivander odmeri Harija svojim bledim pogledom.

– Ja pamtim svaki štapić koji sam ikad prodao, gospodine Poter. Sve do jednog. Neobično je to što je Feniks, čije je pero u vašem štapu, dao samo još jedno pero – samo jedno. Vrlo je zanimljivo to da je baš ovaj štapić predodređen za vas, kad vam je njegov brat – pa, njegov brat vam je i napravio taj ožiljak.

Hari proguta knedlu.

– Da, trinaest i po inča. Tisovina. Čudno je kako se te stvari dešavaju. Setite se, štapić bira čarobnjaka... Mislim da od vas možemo očekivati velike stvari, gospodine Poter... Napokon, Onaj Koji Se Ne Sme Imenovati takođe je činio velike stvari – užasne, da, ali velike.

Hari zadrhta. Nije bio siguran da mu se gospodin Olivander previše sviđa. Platio je sedam zlatnih galeona za svoj štapić, a onda ih gospodin Olivander isprati iz radnje, klanjajući se.

* * *

Kasno popodnevno sunce visilo je nisko na nebu kad se Hari i Hagrid ponovo zaputiše niz Dijagon-aleju, nazad kroz zid, pa onda kroz *Probušeni kot*ao, koji je sada bio prazan. Dok su išli putem Hari uopšte nije govorio; nije čak ni primetio kako ljudi zijaju u njih u metrou, onako prenatrpane paketima čudnih oblika, s usnulom snežnom sovom u Harijevom krilu. Pošto su se popeli još jednim pokretnim stepenicama, nađoše se pred stanicom Padington; Hari shvati gde su tek pošto ga Hagrid potapša po ramenu.

– Imamo taman vremena da neš' prezalogajimo, pre neg' š'o ti voz krene – reče on.

Kupio je Hariju hamburger, a zatim sedoše na plastične stolice da ih pojedu. Hari se neprekidno osvrtao oko sebe. Sve mu je izgledalo nekako čudno.

– Jesi l' dobro, Hari? Neš'o si mi se ućutao – reče Hagrid.

Hari nije bio siguran da može to da objasni. Upravo je proveo najlepši rođendan u svom životu... a ipak... žvakao je svoj hamburger, pokušavajući da nađe prave reči.

– Svi misle da sam poseban – reče on napokon. – Svi ti ljudi u *Probušenom kotlu*, profesor Kvirel, gospodin Olivander... ali ja baš ništa ne znam o magiji. Kako mogu da očekuju velike stvari? Ja sam slavan, a ne mogu ni da se setim zbog čega. Ne znam šta se desilo kada je Vol... izvini... mislim, one noći kada su mi roditelji umrli.

Hagrid se nagnu preko stola. Iza divlje brade i obrva provirivao je veoma nežan osmeh.

– Nemaj brige, Hari. Naučićeš vrlo brzo. Na Hogvortsu svi počinju ispočetka, lepo ćeš se ti snać'. Samo bidni ono š'o jesi. Znam da je teško. Izabran si međ' mnogima, a to je uvek teško. Al' biće ti sjajno na Hogvortsu... i meni je bilo... zapravo, još uvek mi je sjajno.

Hagrid pomože Hariju da se ukrca na voz koji će ga vratiti nazad Darslijevima, a zatim mu predade koverat.

– Tvoja karta za Hogvorts – reče. – Prvog septembra – stanica Kings kros – sve ti piše na karti. Ak' bude bilo problema s Darslijevima, pošalji mi pismo po svojoj sovi, ona će znati 'de da me nađe... Vidimo se uskoro, Hari.

Voz pođe iz stanice. Hari je hteo da gleda Hagrida dok ga ne izgubi iz vida; diže se na sedište i pritisnu nos uz staklo, ali dok je trepnuo Hagrid je već bio nestao.

6. Polazak s perona devet i tri četvrtine

Poslednji mesec koji je Hari proveo kod Darslijevih nije bio nimalo veseo. Istini za volju, Dadli se sada toliko plašio Harija da nije smeo da bude s njim u istoj sobi, dok tetka Petunija i teča Vernon više nisu zatvarali Harija u ostavu, niti ga terali da im nešto uradi, čak nisu ni vikali na njega – u stvari, uopšte mu se više nisu obraćali. Napola uplašeni, napola besni, ponašali su se kao da je stolica na kojoj Hari sedi prazna. Mada je to u mnogo čemu bio napredak, posle izvesnog vremena postalo je pomalo depresivno.

Hari se držao svoje sobe, i družio se sa svojom novom sovom. Odlučio je da je nazove Hedviga, imenom koje je pronašao u *Istoriji magije*. Njegovi udžbenici bili su vrlo zanimljivi. Do kasno u noć bi ležao na krevetu i čitao, dok je Hedviga do mile volje uletala i izletala kroz otvoren prozor. Sreća što tetka Petunija nije više dolazila da ga obilazi, pošto je Hedviga imala običaj da u povratku donosi mrtve miševe. Svake noći, pre nego što bi pošao na spavanje, Hari bi precrtao još jedan dan na parčetu papira koje je okačio na zid, brojeći dane do prvog septembra.

Poslednjeg dana avgusta mislio je da je bolje da porazgovara s tetkom i tečom oko odlaska na stanicu Kings kros sledećeg dana, te je sišao u dnevnu sobu, gde su oni

gledali kviz na TV-u. Nakašljao se da im stavi do znanja da je tu, na šta je Dadli vrisnuo i istrčao iz sobe.

– Ovaj... teča-Vernone?

Teča Vernon zahropta, da bi pokazao da ga sluša.

– Ovaj... treba sutra da odem na Kings kros da... da bih otišao na Hogvorts.

Teča Vernon ponovo zahropta.

– Da li biste vi mogli da me odbacite?

Hroptaj. Hari je pretpostavljao da to znači „da“.

– Hvala vam.

Već se zaputio gore stepenicama kad teča Vernon progovori.

– Smešan način da se dođe do škole za čarobnjake, vozom. Nije valjda da su svi leteći ćilimi pocepani?

Hari ne reče ništa.

– Gde je ta škola, uopšte?

– Ne znam – reče Hari, koji je to tek tada shvatio. Izvadi iz džepa kartu koju mu je Hagrid dao.

– Treba da uhvatim voz na peronu devet i tri četvrtine u jedanaest sati – pročita on.

Teča i tetka su samo nemo gledali.

– Kojem peronu...?

– Devet i tri četvrtine.

– Ne pričaj budalaštine – reče teča Vernon – ne postoji peron devet i tri četvrtine.

– Piše na mojoj karti.

– Svašta – reče teča Vernon – fijuci, svi redom. Videćeš. Čekaj samo. U redu, odvešćemo te do Kings krosa. Ionako sutra idemo u London, inače ne bih.

– Zašto idete u London? – upita Hari, pokušavajući da bude ljubazan.

– Vodimo Dadlija u bolnicu – zareža teča Vernon. – Moramo da mu skinemo taj prokleti rep pre nego što pođe na Smeltings.

Idućeg jutra Hari se probudio već u pet, ali bio je suviše uzbuđen i nervozan da bi nastavio da spava. Ustao je i navukao farmerke, pošto nije hteo da dođe na stanicu u svojoj čarobnjačkoj odori – presvući će se u vozu. Ponovo je proverio spisak stvari koje su mu potrebne za Hogvorts, da bi bio siguran da ima sve što treba, video da je Hedviga bezbedno zaključana u kavezu, a onda je počeo da šeta po sobi čekajući da Darslijevi ustanu. Dva sata kasnije, ubacili su Harijev ogroman, težak kovčeg u kola Darslijevih, tetka Petunija je uspela da nagovori Dadlija da sedne do Harija, a onda konačno krenuše.

Stigli su na Kings kros u pola jedanaest. Teča Vernon ubaci Harijev prtljag na kolica i odgura ih na stanicu umesto njega. Hari je mislio kako je to krajnje ljubazno od teče Vernona, sve dok se teča ne zaustavi, posmatrajući perone sa zluradim osmehom.

– Dakle, tu smo, momče. Peron devet – peron deset. Tvoj peron bi trebalo da je tu negde između, ali izgleda da ga još nisu sagradili, zar ne?

Bio je sasvim u pravu. Iznad jednog perona visio je veliki plastični broj devet, a iznad sledećeg deset, dok između njih nije bilo ničega.

– Želim ti uspeha na polugođu – reče teča Vernon s još pakosnijim osmehom. I ode bez reči.

Hari se okrenu i vide kako Darslijevi odlaze kolima. Sve troje su se smejali. Hariju se osušiše usta. Šta će sada, za ime boga? Počinjao je da privlači sve više radoznalih pogleda zbog Hedvige. Moraće nekoga da pita.

Zaustavio je čuvara koji je bio u prolazu, ali nije se usudio da ga pita za peron devet i tri četvrtine. Taj čuvar nikada nije čuo za Hogvorts, a kada je video da Hari ne ume da mu objasni čak ni u kom delu zemlje se to mesto nalazi, poče da se ljuti verujući kako se Hari namerno pravi glup. Sve očajniji, Hari ga upita za voz koji polazi u jedanaest sati, ali čuvar reče da nema nijednog u to vreme. Na kraju čuvar odšeta dalje, gunđajući nešto o traćenju vremena. Hari je jedva obuzdavao paniku koja ga je hvatala. Prema velikom časovniku iznad table s dolascima, imao je još deset minuta da se ukrca u voz za Hogvorts, a pojma nije imao kako; stajao je kao izgubljen nasred stanice, s kovčegom koji je jedva vukao, džepovima punim čarobnjačkog novca i velikom sovom.

Mora da je Hagrid zaboravio da mu kaže šta treba da uradi, kao što se, na primer, kucne treća cigla levo da bi se ušlo u Dijagon-aleju. Pitao se da li da izvadi svoj čarobnjački štap i počne njime da kucka po automatu za karte između devetog i desetog perona.

U tom trenutku grupa ljudi prođe tik pored njega, i on uhvati nekoliko reči iz njihovog razgovora.

– ... prepuno Normalaca, pa da...

Hari se okrenu. Reči je izgovorila punačka žena koja se obraćala četvorici dečaka plamenoriđe kose. Svaki je pred sobom gurao prtljag poput Harijevog – i svi su imali po *sovu*.

Dok mu je srce lupalo poput čekića, Hari pogura svoja kolica, idući iza njih. Kada se zaustaviše, stade i on, dovoljno blizu da bi čuo šta pričaju.

– Koji vam je broj perona? – upita majka dečake.

– Devet i tri četvrtine!– ciknu mala devojčica, takođe riđokosa, koja se držala za ženinu ruku. – Mama, mogu li i ja da idem...

– Nisi još dovoljno velika, Džini, neću o tome više ni reč čujem! U redu, Persi, ti pođi prvi.

Dečak koji je delovao najstarije zaputi se ka peronima devet i deset. Hari je gledao, pazeći da ne trepne, da ga ne bi izgubio iz vida – ali baš kad je dečak stigao do pregrade između dva perona, velika gomila turista nahrupi ispred njega, a kada je i poslednji ranac nestao s vidika, dečak je već bio iščezao.

– Frede, ti si sledeći – reče punačka žena.

– Ja nisam Fred, nego Džordž – reče dečak. – Zbilja, ženo, i ti sebe nazivaš našom majkom? Zar *ne vidiš* da sam ja Džordž?

– Izvini, Džordže, dušo.

– Samo se šalim, ja jesam Fred – reče dečak i krenu. Njegov blizanac viknu za njim da požuri, što ovaj mora da je i učinio, pošto je sekund kasnije i on nestao – ali, kako je to izveo?

Sada se treći brat hitro uputio prema automatu za karte – skoro da je došao do tamo – a onda ga, iznenada, više nije bilo.

– Izvinite – reče Hari punačkoj ženi.

– Zdravo, dušo – reče ona. – Prvi put si na Hogvortsu? I Ron je nov, takođe.

Pokaza na poslednjeg i najmlađeg sina. Bio je visok i suvonjav, s pegama, velikih šaka i stopala i dugačkog nosa.

– Da – odgovori Hari. – Problem je... problem je što ne znam kako da...

– Kako da dođeš do perona? – reče ona ljubazno, a Hari klimnu glavom.

– Ne brini – reče. – Samo idi pravo do pregrade između devetog i desetog perona. Ne zaustavljaj se i nemoj da se bojiš da ćeš se slupati o nju, to je vrlo važno. Najbolje da to uradiš u trku, ako si nervozan. Hajde sada, pođi ispred Rona.

– Ovaj... u redu – reče Hari.

On okrenu svoja kolica netremice gledajući u pregradu. Izgledala je vrlo čvrsta.

Pođe lagano prema njoj. Ljudi su se sudarali s njim hitajući ka peronima devet i deset. Hari ubrza korak. Sjuriće se pravo na tu pregradu i sve će da zabrlja – naslonivši se na kolica, on se dade u trk – pregrada je bila sve bliža i bliža – nije bio u stanju da se zaustavi – izgubio je kontrolu nad kolicima – još samo jedan korak – on zatvori oči, spreman za sudar...

Ništa se ne desi... nastavio je da juri... i najzad, otvori oči.

Skerletnocrvena parna lokomotiva stajala je tik uz peron krcat narodom. Iznad perona se nalazila tabla s natpisom *Hogvorts ekspres, 11 časova*. Hari pogleda iza sebe i vide čelični lučni prolaz tamo gde je trebalo da bude zid s automatom za prodaju karata, na kojem je bio natpis *Platforma devet i tri četvrtine*. Uspeo je.

Dim iz lokomotive širio se iznad glava uskomešane gomile, dok su se mačke svih boja motale tamo-amo oko nogu putnika. Sove su, nezadovoljne, huktale jedna drugoj, preko žagora i škripe teškog prtljaga.

Prva dva vagona bila su već prepuna učenika, neki su visili na prozoru i pričali s rodbinom, neki su se svađali oko mesta. Hari gurnu kolica niz peron i krenu u potragu za slobodnim mestom. Prošao je kraj dečaka okruglastog lica koji je govorio: – Bako, ponovo sam izgubio svog žapca.

– Oh, *Nevile* – čuo je staru gospođu kako uzdiše.

Oko dečaka s dredovima okupila se omanja gomila.

– Daj nam da vidimo, Li, hajde.

Dečak skide poklopac s kutije koju je držao u rukama i ljudi oko njega vrisnuše i zaurlaše kada se iz nje pomoli duga kosmata nožica nekog stvora.

Hari se probijao kroz gužvu dok ne naiđe na prazan kupe na samom kraju kompozicije. Prvo je ubacio Hedvigu, a zatim krenuo da tumba svoj prtljag kroz vrata vagona. Pokušao je da ga podigne uza stepenice, ali jedva je uspeo da podigne jedan kraj, pa mu je dvaput bolno pao na stopala.

– Da li ti treba pomoć? – upita jedan od riđokosih blizanaca koje je maločas pratio do automata za karte.

– Da, molim te – zadihano će Hari

– Hoj, Frede! Dođi 'vamo i pomozi!

Uz pomoć blizanaca, Hari smesti prtljag u ćošak kupea.

– Hvala – reče Hari, sklanjajući oznojenu kosu s očiju.

– Šta je to? – upita jedan od blizanaca iznenada, pokazujući na Harijev ožiljak u obliku munje.

– Boga mu božjeg... – reče drugi blizanac. – Jesi li ti...?

– *Jeste*, on je – reče prvi blizanac. – Jesi, zar ne? – obrati se Hariju.

– Šta? – upita Hari.

– *Hari Poter* – uglas povikaše blizanci.

– A, on – reče Hari. – Hoću reći, da, jesam.

Dva dečaka se zablenuše u njega, i Hari oseti kako crveni. Onda, na njegovu sreću, kroz otvorena vrata voza dopre glas:

– Frede? Džordže? Jeste li tu?

– Evo nas, mama.

Bacivši još jedan pogled na Harija, blizanci iskočiše iz voza.

Hari sede do prozora odakle je, napola skriven, mogao da posmatra riđokosu porodicu na peronu i čuje šta pričaju. Njihova majka upravo je izvadila maramicu.

– Rone, imaš nešto na nosu.

Najmlađi dečak pokuša da se izmigolji, ali ga ona ščepa i poče da mu trlja vrh nosa.

– *Mama*... pušćaj me. – Dečak se iskobelja iz njenog stiska.

– Jao, da li to mali Roni ima nešto na nosiću? – reče jedan od blizanaca.

– Zaveži – reče Ron.

– Gde je Persi? – upita njihova majka.

– Upravo stiže.

Najstariji dečak upravo im je dolazio u susret krupnim koracima. Već je bio obukao svoju lelujavu crnu odoru za Hogvorts, i Hari zapazi svetleću srebrnu značku sa slovom *A* na njegovim grudima.

– Ne mogu dugo, majko – reče. – Ja sam skroz napred, asistenti profesora dobili su dva kupea za sebe...

– O, zar si ti *asistent*, Persi? – reče jedan od blizanaca, s prizvukom velikog

iznenađenja. – Trebalo je da nam kažeš, pojma nismo imali.

– Čekaj malo, mislim da se sećam da je spomenuo nešto o tome – reče drugi blizanac. – Jednom...

– Ili dvaput...

– U minuti...

– Pa tako celog leta...

– Ma, umuknite – reče asistent Persi.

– Kako to da je Persi dobio novu odoru? – zapita jedan od blizanaca.

– Zato što je *asistent* – reče njihova majka ponosito. – U redu, dušice, želim ti puno uspeha na polugođu – pošalji mi sovu kad stigneš.

Ona poljubi Persija u obraz i on ode. Onda se okrenu blizancima.

– Slušajte, vas dvojica, ove godine moraćete lepo da se ponašate. Ako dobijem samo još jednu sovu s porukom da ste... da ste digli klozet u vazduh, ili...

– Digli klozet u vazduh? Nikada nismo digli klozet u vazduh.

– Svejedno, sjajna ideja, hvala, mama.

– *To nije smešno.* I pazite na Rona.

– Ne brini, mali Ronkić će biti bezbedan s nama.

– Zaveži – ponovi Ron. Već je bio izrastao maltene koliko i blizanci, a nos mu se i dalje crveneo tamo gde ga je majka istrljala.

– Hej, mama, pogodi šta je novo? Znaš koga smo upravo sreli u vozu?

Hari se brzo povuče s prozora da ga ne bi primetili.

– Sećaš se onog crnokosog dečaka koji je stajao pored nas na stanici? Znaš li ko je on?

– Ko?

– *Hari Poter!*

Hari začu glas male devojčice.

– O, mama, mogu li da uđem u voz da ga vidim, molim te, mamice...

– Već si ga videla, Džini, a siroti dečak nije zaslužio da se bulji u njega kao u zoološkom vrtu. Je li to tačno, Frede? Otkud znaš?

– Pitao sam ga. Video sam mu ožiljak. Zaista je na čelu – liči na munju.

– *Jadničak...* nije čudo što je bio sam. I meni je to bilo čudno. A bio je tako učtiv kada je pitao kako da dođe do perona.

– Ma pusti to, misliš li da se on seća kako Znaš-Već-Ko izgleda?

Njihova majka iznenada postade veoma stroga.

– Zabranjujem ti da ga to pitaš, Frede. Da se nisi usudio. Samo mu još treba da ga na to podsećate prvog dana u školi.

– U redu, de, nemoj da te strefi srčka.

Začu se zvižduk lokomotive.

– Požurite! – reče im majka i trojica dečaka se popeše u voz. Nagnuše se kroz prozor da bi ih poljubila, a njihova mlađa sestra zaplaka.

– Nemoj, Džini, poslaćemo ti brdo sova.

– Poslaćemo ti dasku s klozetske šolje iz Hogvortsa.

– *Džordže!*

– Samo se šalim, mama.

Voz krenu. Hari vide njihovu majku kako maše, dok je njihova sestrica, napola nasmejana napola uplakana, trčala pored voza sve dok nije ubrzao; zatim je pošla unazad, i dalje im mašući.

Hari je gledao kako devojčica i njena majka polako nestaju kako je voz ulazio u krivinu. Kroz prozor su promicale kuće. Hari je osećao kako ga obuzima uzbuđenje. Nije znao šta je pred njim – ali je moralo da bude bolje od onoga što ostavlja za sobom.

Vrata kupea se otvoriše i najmlađi riđokosi dečak uđe.

– Da li je slobodno? – upita, pokazujući na sedište preko puta Harija. – Svuda je prepuno.

Hari klimnu glavom i dečak sede. Hitro osmotri Harija, a zatim iznenada skrenu pogled ka prozoru, praveći se da ga nije pogledao. Hari primeti da još uvek ima crnu mrlju na nosu.

– Hej, Rone.

Blizanci su se vratili.

– Čuj, idemo mi do sredine voza – tamo je Li Džordan, sa svojom džinovskom tarantulom.

– U redu – promumla Ron.

– Hari – reče drugi blizanac – mi se nismo predstavili? Fred i Džordž Vizli. A ovo je Ron, naš brat. Pa dobro, vidimo se kasnije.

– Ćao – rekoše Hari i Ron. Blizanci izađoše, zatvorivši vrata kupea za sobom.

– Jesi li ti zbilja Hari Poter? – ote se Ronu.

Hari klimnu.

– O... pa mislio sam da je to možda jedna od Fredovih i Džordžovih šala – reče Ron. – A imaš li ti stvarno... znaš već...

Pokaza na Harijevo čelo.

Hari podiže šiške da bi pokazao ožiljak u vidu munje. Ron se zablenu.

– Znači, tu te je Znaš-Već-Ko...?

– Da – reče Hari. – Ali ja se toga ne sećam.

– Ničega? – upita Ron znatiželjno.

– Pa... sećam se jakog zelenog svetla, ali ničeg više.

– Au – reče Ron. Sedeo je i piljio u Harija nekoliko trenutaka, a onda, kao da je iznenada shvatio šta radi, brže-bolje ponovo pogleda kroz prozor.

– Jesu li svi u tvojoj porodici čarobnjaci? – upita ga Hari, kome je Ron bio vrlo zanimljiv, bar koliko je i on bio zanimljiv Ronu.

– Ovaj... da, rekao bih – odgovori Ron. – Mislim da mama ima jednog daljeg

rođaka koji je računovođa, ali se o njemu ne priča.

– Znači, mora da znaš već gomilu čini.

Vizlijevi su očito bili jedna od onih starih čarobnjačkih porodica o kojima je govorio bledunjavi dečak u Dijagon-aleji.

– Čuo sam da si ti živeo s Normalcima – reče Ron. – Kakvi su oni?

– Užasni... pa, ne baš svi. Moja tetka i teča i njihov sin nažalost jesu. Voleo bih da ja imam trojicu braće čarobnjaka.

– Petoricu – reče Ron. Odjednom se zbog nečega oneraspoloži. – Ja sam već šesti iz naše porodice koji ide na Hogvorts. Moglo bi se reći da moram da ispunim velika očekivanja. Bil i Čarli su već završili školu: Bil je bio glavešina dečaka, a Čarli kvidički kapiten. A sada je i Persi asistent. Fred i Džordž se mnogo glupiraju, ali imaju dobre ocene i svi misle da su veoma duhoviti. Od mene svi očekuju da budem dobar bar koliko oni, ali čak i ako uspem, to i nije nešto pošto su oni to već postigli. A kada imaš petoricu braće, ne kupuju ti ništa novo, da znaš. Imam Bilovu staru odoru, Čarlijev stari štapić i Persijevog starog pacova.

Ron zavuče ruku u svoju jaknu i izvuče debelog sivog pacova koji je spavao.

– Zove se Krastica i beskoristan je, jedva da se ikad budi. Persi je dobio novu sovu od našeg tate kad je postao asistent, ali nisu mogli da priušt... hoću reći, ja sam umesto sove dobio Krasticu.

Ronove uši se zarumeneše. Kao da je pomislio da je rekao više nego što treba, pošto je nastavio nemo da zuri kroz prozor.

Hari pomisli da nema ničeg lošeg u tome što neko ne može da priušti detetu sovu. Najzad, ni on sâm nikada u životu nije imao para, do pre mesec dana, i to reče Ronu, ispriča mu kako je nosio Dadlijevu staru odeću i kako nikad nije dobio pravi rođendanski poklon. To je malo oraspoložilo Rona.

– ... a sve dok mi Hagrid nije rekao, nisam ni znao šta znači biti čarobnjak, niti sam išta znao o mojim roditeljima ili Voldemoru...

Ron se prenerazi.

– Šta bi? – upita Hari.

– *Izgovorio si ime Znaš-Već-Koga!* – reče Ron, zvučeći zaprepašćeno i impesionirano. – Pomislio bih da bi ti, od svih ljudi, ponajmanje želeo da...

– Ne pokušavam da se pravim *hrabar* niti bilo šta slično time što izgovaram to ime – primeti Hari. – Samo pojma nisam imao da to ime ne sme da se izgovara. Shvataš šta hoću da ti kažem? Moram još mnogo toga da naučim... Kladim se – dodade on, izgovorivši po prvi put nešto što ga je u poslednje vreme često tištilo – kladim se da ću biti najgori u razredu.

– Nećeš biti. Ima ih mnogo koji dolaze iz porodica Normalaca, ali se svi oni veoma brzo snađu.

Dok su razgovarali voz je već tutnjao izvan Londona. Sada su jezdili kraj pašnjaka punih krava i ovaca. Ćutali su neko vreme, posmatrajući kako promiču polja i staze.

Negde oko pola jedan u hodniku ispred njih začu se glasno čangrljanje, a onda vrata kupea otvori nasmejana žena s rupicama na obrazima i reče:

– Da kupite nešto s kolica, momci?

Hari, koji nije doručkovao, poskoči, ali Ronu se uši ponovo zacrveneše i on promrmlja da je poneo sendviče. Hari izađe u hodnik.

Dok je živeo kod Darslijevih, nikada nije imao para za slatkiše, a sada, kada su mu džepovi puni zlatnika i srebrnjaka, bio je spreman da kupi onoliko *mars* čokoladica koliko može da ponese – ali ova žena ih nije imala. Imala je *Berti Botove bombone svih aroma*, *Pjuckove najbolje naduvavajuće žvake*, čokoladne žabice, pite od bundeve, kazanske kolače, štapiće od rogača i niz drugih čudnih stvari koje Hari nikad u životu nije video. Ne želeći da nešto propusti, uze od svega pomalo i plati ženi jedanaest srebrnih sikla i sedam bronzanih knuta.

Ron je netremice gledao kako Hari sve to unosi u kupe i spušta na prazno sedište.

– Gladan si, zar ne?

– Umirem od gladi – reče Hari, uzevši veliki zalogaj pite od bundeve.

Ron izvadi zgužvani smotuljak i odvi ga. Unutra su bila četiri sendviča. On proviri u jedan i reče: – Uvek zaboravi da ne volim mesni narezak.

– Hoćeš da se menjamo za jednu od ovih – reče Hari, pridigavši parče pite. – Hajde, uzmi...

– Ma nećeš ti ovo, skroz je suvo – reče Ron. – Ona nema mnogo vremena, znaš, pored nas petoro.

– Hajde bre, uzmi pitu – reče Hari, koji nikada ranije nije imao šta da deli, niti je pak imao s kim da deli. Bilo mu je prijatno osećanje da sedi tu s Ronom i da zajedno tamane Harijeve pite i kolače (sendviči su ležali po strani, potpuno zaboravljeni).

– Šta je ovo? – upita Hari Rona, pridigavši pakovanje čokoladnih žabica. – To nisu valjda *prave* žabe, zar ne? – Već mu se činilo da ga više ništa ne bi moglo iznenaditi.

– Ne – reče Ron. – Ali vidi koja je sličica unutra, meni nedostaje Agripa.

– Šta?

– A da, ti ne znaš – u svakoj čokoladnoj žabici nalaze se sličice, znaš, koje deca skupljaju – sa slikama slavnih veštica i čarobnjaka. Ja ih imam oko petsto, ali nikad nisam dobio Agripu, niti Ptolomeja.

Hari odmota svoju čokoladnu žabicu i izvadi sličicu. Na njoj je bilo lice nekog čoveka. Nosio je naočari u obliku polumeseca, imao je dugačak kriv nos i talasastu sedu kosu, bradu i brkove. Ispod slike je pisalo ime *Albus Dambldor*.

– Dakle, *to* je Dambldor! – reče Hari.

– Nemoj mi reći da nisi nikad čuo za Dambldora! – dodade Ron. – Mogu li da uzmem jednu žabicu? Mogao bih dobiti Agripu... hvala...

Hari okrenu sličicu i pročita na poleđini:

ALBUS DAMBLDOR,
sadašnji direktor Hogvortsa.

Profesor Dambldor, koga mnogi smatraju najvećim čarobnjakom modernog doba, poznat je po tome što je porazio mračnog čarobnjaka Grindelvalda 1945, po otkriću dvanaest načina korišćenja zmajske krvi i po svom radu iz oblasti alhemije, zajedno sa svojim partnerom Nikolasom Flamelom. Profesor Dambldor je ljubitelj kamerne muzike i kuglanja.

Hari ponovo prevrnu sličicu i vide, na svoje zaprepašćenje, da je Dambldorovo lice iščezlo.

– Nestao je!

– Pa ne očekuješ valjda da visi tu po ceo dan – na to će Ron. – Vratiće se on. O ne, ponovo sam dobio Morganu, a već imam šest njenih sličica... hoćeš je ti? Možeš i ti da počneš da ih skupljaš.

Ronove oči bile su prikovane za hrpu čokoladnih žabica koje je tek trebalo izvaditi iz omota.

– Posluži se – reče mu Hari. – Ali, znaš, u svetu Normalaca ljudi ne mrdaju sa svojih fotografija.

– Zbilja? Šta, uopšte se ne pomeraju? – Ron je bio zapanjen. – *Uvrnuto!*

Hari je za to vreme blenuo u Dambldora koji je ponovo prošao kroz sliku na kartici i nasmešio mu se. Ron je više bio zainteresovan da jede čokoladne žabice nego da razgleda karte s likovima čuvenih veštica i čarobnjaka, dok Hari nije mogao da skine pogled s njih. Uskoro je, osim Dambldora i Morgane, imao i Hengista od Vudkrofta, Alberika Graniona, čarobnicu Kirku, Paracelzusa i Merlina. Najzad odvoji pogled od druidice Kliodne, koja se češala po nosu, kako bi otvorio kesu s *Berti Botovim bombonama svih aroma*.

– Pažljivo s njima – upozori ga Ron. – Kad kažu svih aroma, oni i *misle* baš svih aroma – znaš, postoje one obične, poput čokolade, peperminta i marmelade, ali i bombone s ukusom spanaća, džigerice i škembića. Džordž tvrdi da je jednom probao bombonicu s ukusom sline.

Ron podiže jednu zelenu draženju, pogleda je pažljivo i odgrize ćošak.

– Bljak – vidiš? Kelj.

Lepo su se zabavljali grickajući bombone svih aroma. Hari je dobio tost, kokos, pasulj, jagode, kari, travu, kafu, sardine, pa je čak imao smelosti da gricne parče jedne sumnjive sive bombonice koju Ron nije hteo ni da takne, za koju se ispostavilo da je od bibera.

Pejzaž je proletao pored prozora i sve više je poprimao izgled divljine. Nestala su uređena polja, a umesto njih su izranjale šume, krivudave reke i tamnozeleni brežuljci.

Neko zakuca na vrata njihovog kupea, i dečak okruglastog lica, s kojim se Hari

mimoišao na peronu devet i tri četvrtine, uđe u kupe. Izgedao je kao da će svaki čas da zaplače.

– Izvinite – reče – ali da niste možda videli jednog žapca?

Kad oni odmahnuše glavama, on zacvile: – Izgubio sam ga! Stalno pokušava da mi pobegne!

– Pojaviće se on – reče Hari.

– Da – reče dečak žalosno. – Pa, ako ga vidite...

On ode.

– Ne znam zašto se toliko brine – reče Ron. – Da sam ja poneo žapca, brže-bolje bih ga izgubio. Mada, ja imam Krasticu, tako da mi je bolje da ćutim.

Pacov je i dalje dremao u Ronovom krilu.

– Mogao bi i da crkne, a da niko ne primeti razliku – reče Ron s gađenjem. – Juče sam pokušao da ga obojim u žuto, da bi bio zanimljiviji, ali čini nisu delovale. Pokazaću ti, gledaj...

On poče da pretura po svom kovčegu i izvadi štapić veoma pohabanog izgleda. Bio je mestimično okrnjen, a na vrhu mu je nešto svetlucalo belim sjajem.

– Jednorogova dlaka samo što nije izbila napolje. U svakom slučaju...

Upravo je bio podigao štapić, kad se vrata kupea ponovo otvoriše. Dečak koji je izgubio žapca ponovo uđe, ovoga puta u pratnji jedne devojčice. Ona je već bila u svojoj novoj hogvortskoj odori.

– Da li je neko video žapca? Nevil ga je izgubio – reče. Imala je zapovednički ton glasa, puno žbunaste smeđe kose i relativno velike prednje zube.

– Već smo mu rekli da ga nismo videli – reče Ron, ali devojčica ga nije slušala već je posmatrala štapić u njegovoj ruci.

– Šta je, izvodiš čarolije? Daj da vidimo, onda.

Ona sede. Ron je delovao zatečeno.

– Ovaj... u redu.

Malčice pročisti grlo i reče:

– *Sunce, bele rade, kineska put,Glupi debeli pacov nek' postane žut!*

On zamahnu štapićem, ali ništa se ne dogodi. Krastica je i dalje bio siv i čvrsto je spavao.

– Jesi li siguran da su to prave čini? – upita devojčica. – Pa, očigledno ne deluju, zar ne? Ja sam pokušala da izvedem nekoliko najjednostavnijih čini, tek da ih isprobam, i sve su mi uspele. Niko u mojoj porodici nema magijske moći, svi su se iznenadili kad sam dobila pismo s pozivom, ali sam ja bila presrećna, mislim, to je najbolja moguća škola za vradžbine, kako sam čula... naučila sam napamet sve što piše u udžbenicima sa spiska, nadam se da je to dovoljno... ja sam Hermiona Grejndžer, uzgred budi rečeno, a ko ste vi?

Sve je to izgovorila brzo, u jednom dahu.

Hari pogleda Rona i s olakšanjem primeti, po njegovom zabezeknutom licu, da ni

on nije naučio sve te knjige napamet.

– Ja sam Ron Vizli – promrmlja Ron.

– Hari Poter – reče Hari.

– Zaista? – začudi se Hermiona. – Znam sve o tebi, naravno – uzela sam još nekoliko knjiga pride, za dopunsku lektiru, a ti si u *Istoriji moderne magije*, u *Usponu i padu Mračnih veština* i u *Najvećim čarobnjačkim događajima dvadesetog veka.*

– Jesam li? – reče Hari, pomalo ošamućen.

– Zaboga, zar nisi znao, da sam ja u pitanju, iskopala bih sve što je ikada napisano o meni – reče Hermiona. – Znate li uopšte u kojoj ćete kući biti smešteni? Raspitivala sam se i nadam se da ću biti u Grifindoru, zvuči mi zbilja najbolje, čujem da je i sâm Dambldor bio u njoj, ali ne bi ni Rejvenklo bio loš... Svejedno, idemo mi da potražimo Nevilovog žapca. A vi se presvucite, uskoro stižemo, znate.

I ona izađe, vodeći dečaka bez žapca sa sobom.

– U kojoj god kući bio, nadam se da neću biti s njom – reče Ron. On tresnu svoj štapić nazad u svoj putni kovčeg. – Glupe čini... Džordž mi ih je dao, kladim se da je znao da su ćorak.

– U kojoj kući su tvoja braća? – upita Hari.

– U Grifindoru – reče Ron. Ponovo se namršti. – Mama i tata su takođe bili u njemu. Ne znam šta će reći ako ja ne budem u Grifindoru. Pretpostavljam da ni Rejvenklo ne bi bio *toliko* loš, ali zamisli da me stave u Sliterin.

– U toj kući je bio Vol... mislim, Znaš-Već-Ko?

– Aha – reče Ron. Potišten, on se sruči nazad na svoje sedište.

– Znaš, mislim da su vrhovi Krasticinih brkova malo svetliji – reče Hari, pokušavajući da skrene Ronovu pažnju s razmišljanja o kućama. – Nego, šta tvoja starija braća rade sada, pošto su završili školu?

Hari se pitao šta čarobnjaci uopšte rade kad završe školu.

– Čarli je u Rumuniji, proučava zmajeve, a Bil je u Africi, radi nešto za Gringots – reče Ron. – Jesi li čuo za Gringots? *Dnevni prorok* je već objavio sve o tome, ali ne verujem da te novine možeš da čitaš kod Normalaca – neko je pokušao da opljačka riznicu s vrhunskim obezbeđenjem.

Hari je nemo gledao.

– Zbilja? Šta se s njima desilo?

– Ništa, zato to i jeste velika novost. Nisu ih uhvatili. Moj tata pretpostavlja da to mora da je bio neki moćni Mračni čarobnjak, kad je uspeo da zaobiđe obezbeđenje u Gringotsu, ali kažu da provalnici nisu ništa uzeli, što je najčudnije od svega. Dabome, svi se isprepadaju kad se tako nešto desi, za slučaj da Znaš-Već-Ko stoji iza toga.

Hari je prevrtao ovu vest u svojoj glavi. Svaki put kada bi spomenuli Znate-Već-Koga počeli bi da ga obuzimaju žmarci straha. Pretpostavljao je da sve to ima veze s ulaskom u svet magije, ali bilo mu je mnogo prijatnije da prosto izgovori „Voldemor“ ne brinući da li će nekoga uvrediti.

– Za koji kvidički tim navijaš? – upita Ron.

– Ovaj... ne znam nijedan – priznade Hari.

– Šta?! – Ron se zgranu. – Čekaj samo da vidiš, to ti je najbolja igra na svetu... – I onda se upusti u detaljno objašnjavanje kako se koriste četiri lopte, o pozicijama sedmorice igrača, opisivanje istorijskih mečeva na kojima je bio sa svojom braćom, a zatim koju bi metlu nabavio kad bi imao novca. Upravo je uvodio Harija u finese igre kad se vrata kupea otvoriše, po ko zna koji put, ali ovoga puta to nije bio Nevil, dečak bez žapca, niti Hermiona Grejndžer.

Uđoše trojica dečaka, i Hari odjednom prepozna onog u sredini. To je bio bledunjavi dečak iz prodavnice Madam Aljkavuše. Gledao je Harija s mnogo više interesovanja nego u Dijagon-aleji.

– Je li istina? – upita on. – Svi u vozu pričaju da je Hari Poter u ovom kupeu. Dakle, to si ti, je li?

– Da – reče Hari. Gledao je u drugu dvojicu dečaka. Obojica su bili krupni i zdepasti, i delovali su krajnje opako. Stojeći svaki sa po jedne strane bledunjavog dečaka, ličili su na telohranitelje.

– A ovo je Kreb, ono je Gojl – reče bledunjavko nehajno, primetivši koga Hari gleda. – Moje ime je Melfoj, Drako Melfoj.

Ron se blago nakašlja, možda da bi prikrio kikot. Drako Melfoj ga pogleda.

– Misliš da je moje ime smešno, je li? Ja ne moram ni da te pitam ko si. Otac mi je rekao da svi Vizlijevi imaju crvenu kosu, pege i više dece nego što mogu sebi da priušte.

Ponovo se okrete ka Hariju.

– Uskoro ćeš otkriti da su neke čarobnjačke porodice mnogo bolje od drugih, Poteru. Ne bi ti bilo pametno da sklapaš prijateljstva s pogrešnom sortom. Ja ti mogu pomoći u tome.

On pruži ruku da bi se rukovao s Harijem, ali je Hari ne prihvati.

– Mislim da mogu i sam da prosudim ko je od pogrešne sorte, hvala lepo – reče hladno.

Drako Melfoj ne pocrvene, ali mu se na bledim obrazima pojaviše ružičaste mrlje.

– Da sam na tvom mestu, pripazio bih se, Poteru – reče polako. – Ako ne budeš malo učtiviji, proći ćeš kao tvoji roditelji. Ni oni nisu znali šta je dobro za njih. Ako se budeš muvao naokolo s ološem kao što su Vizlijevi i onaj Hagrid, obiće ti se to o glavu.

I Hari i Ron istog trenutka ustadoše. Ronovo lice bilo je crveno kao njegova kosa.

– Ponovi to – reče.

– O, da nećeš možda da nas biješ? – iskezi se Melfoj.

– Sem ukoliko smesta ne izađete – reče Hari hrabrije nego što se zaista osećao, pošto su Kreb i Gojl bili mnogo veći od njega i Rona.

– Ali nama se ne ide, zar ne, momci? Pojeli smo svu svoju klopu, a vi, izgleda,

imate još.

Gojl se maši za čokoladne žabice koje su bile pored Rona. Ron poskoči napred, ali pre nego što ga je dotakao, Gojl ispusti stravičan krik.

Pacov Krastica visio mu je na prstu, zarivši svoje oštre male zubiće duboko u Gojlov zglob – Kreb i Melfoj ustuknuše dok je Gojl urlao i vrteo Krasticu u krug, pokušavajući da ga otrese, a kad Krastica konačno odlete i lupi u prozor, sva trojica smesta nestadoše. Možda su mislili da među slatkišima vreba još pacova, ili su možda čuli korake jer, sekundu kasnije, uđe Hermiona Grejndžer.

– *Šta* se to ovde zbiva? – upita ona, gledajući slatkiše razbacane po podu i Rona koji je podizao Krasticu s poda, držeći ga za rep.

– Mislim da su ga onesvestili – reče Ron Hariju. Pogleda Krasticu izbliza. – Ne... ne mogu da verujem... samo je nastavio da spava.

Tako je i bilo.

– Već si upoznao Melfoja?

Hari mu ispriča sve o njihovom susretu u Dijagon-aleji.

– Čuo sam za njegovu porodicu – reče Ron mračno. – Oni su se među prvima vratili na našu stranu pošto je Znaš-
-Već-Ko nestao. Rekli su da su bili začarani. Moj tata ne veruje u to. Kaže da Melfojevom ocu nije bio potreban nikakav izgovor da bi prešao na Mračnu stranu. – On se okrenu ka Hermioni. – Izvini, možemo li ti nekako pomoći? – reče razdražljivo.

– Bolje požurite i obucite odore, upravo sam išla da pitam mašinovođu, i on kaže da samo što nismo stigli. Niste se valjda tukli, zar ne? Inače ćete se naći u nevolji i pre nego što stignemo tamo!

– Krastica se tukao, ne mi – reče Ron narogušeno. – Da li bi nas ostavila na miru, da se presvučemo?

– U redu... došla sam ovamo samo zato što se ljudi u hodniku ponašaju krajnje detinjasto, trčkaraju tamo-amo po hodnicima – reče Hermiona kroz nos. – Uzgred, imaš neku prljavštinu na nosu, znaš?

Ron ju je ljutito posmatrao dok je odlazila. Hari proviri kroz prozor. Sve se više smrkavalo. Pod tamnim purpurnim nebom nazirale su se planine i šume. Voz je polako usporavao.

On i Ron skidoše jakne i navukoše svoje duge crne odore. Ronova je bila prekratka, pa su mu ispod nje provirivale patike.

Vozom odjeknu nečiji glas: – Stižemo u Hogvorts kroz pet minuta. Molimo vas da ostavite prtljag u vozu, jer će vam ga zasebno dopremiti u školu.

Hariju se stomak prevrtao od nervoze dok je Ron, kako je primetio, prebledeo ispod svojih pega. Natrpaše ostatak slatkiša u džepove i pridružiše se gomili koja se gurala u hodniku.

Voz sasvim uspori i najzad stade. Ljudi počeše da se guraju ka izlazu na uskom, mračnom peronu. Od prohladnog noćnog vazduha Hari poče da drhti. Onda se iznad

glava učenika pojavi svetlost lampe, i Hari začu poznati glas:

– Prvaci! Prvaci, ’vamo! Sve u redu, Hari?

Iznad mora glava, Hagridovo veliko kosmato lice blistalo je od radosti.

– ’Ajte, za mnom – ima li još prvaka? Pazi ’de ideš! Prvaci za mnom!

Kližući se i spotičući, oni pođoše za Hagridom niz nešto što je ličilo na usku stazu koja se spuštala nizbrdo. S obe strane puta bilo je tako mračno da Hari pomisli kako okolo mora da su neka debela stabla. Niko nije bio pričljiv. Nevil, dečak koji je i dalje tragao za svojim žapcem, šmrknu par puta.

– Za koj’ trenutak će da vidite Hogvorts – povika Hagrid preko ramena – odma’ iza ove okuke.

Začu se jedno glasno: – Auuuuu!

Uzana staza iznenada izbi na obalu velikog crnog jezera. Uzdižući se uvis ka vrhu planine s druge strane, dok su mu se prozori presijavali pod zvezdanim nebom, stajao je ogroman zamak s mnoštvom kula i tornjeva.

– Samo po četvoro u čamac! – pozva ih Hagrid, pokazujući na niz malih čamaca koji su bili u vodi pored obale. S Harijem i Ronom u isti čamac uđoše Nevil i Hermiona.

– Jesu l’ svi ušli? – uzviknu Hagrid, koji je imao ceo jedan čamac samo za sebe. – U redu, ondak – NAPRED!

I mala flota čamaca odjednom krenu, klizeći nečujno preko jezera, ravnog poput stakla. Svi su ćutali i zurili u veliki zamak iznad njih. On se nadnosio nad njima dok su plovili sve bliže i bliže litici na kojoj se uzdizao.

– Glave dole! – povika Hagrid kad prvi čamci stigoše do stene; svi pognuše glave dok su ih čamci nosili kroz zavesu od bršljana koja je skrivala širok otvor u steni. Prolazili su mračnim tunelom, koji je izgleda vodio skroz ispod zamka, dok nisu stigli do nekakve podzemne luke, gde se uzveraše na kameno šljunkovito tlo.

– ’Ej, ti! Je l’ ovo tvoj žabac? – upita Hagrid, koji je proveravao čamce dok su se iskrcavali.

– Trevore! – vrisnu Nevil sav srećan, ispruživši ruke. Zatim se popeše do prolaza između stena, sledeći Hagridovu lampu, dok najzad ne izbiše na ravan i vlažan travnjak u senci zamka.

Pređoše nekoliko kamenih stepenika i skupiše se oko ogromnih hrastovih ulaznih vrata.

– Jesu li svi tu? ’Ej ti, je l’ nisi ponovo izgubio tog žapca?

Hagrid podiže svoju džinovsku pesnicu i triput zakuca na vrata zamka.

7. Šešir za razvrstavanje

Vrata se odjednom raskriliše. Na njima je stajala visoka crnokosa veštica u smaragdnozelenoj odori. Imala je vrlo strogo lice, i Harijeva prva pomisao bila je da se njoj ne valja zamerati.

– Prvaci, profesorko Mek Gonagal – reče Hagrid.

– Hvala ti, Hagride. Odavde ih ja preuzimam.

Ona širom otvori vrata. Ulazna dvorana bila je tolika da biste u nju mogli da ubacite čitavu kuću Darslijevih. Kameni zidovi bili su osvetljeni plamenim bakljama poput onih u Gringotsu, tavanica je bila i suviše visoka da bi se mogla cela razaznati, a raskošno mermerno stepenište pred njima vodilo je na više spratove.

Oni pođoše za profesorkom Mek Gonagal preko kamenog popločanog poda. Hari je mogao da čuje žagor stotina glasova iza vrata desno – ostatak učenika mora da je već bio tu – ali profesorka Mek Gonagal uvede prvake u malu, praznu odaju iza predvorja. Oni pohrliše unutra, i stadoše zbijeniji no što bi inače sami stajali, nervozno na prstima izvirujući iz gomile.

– Dobrodošli na Hogvorts – reče profesorka Mek Gonagal. – Uskoro će početi

gozba u čast početka školske godine, ali pre nego što zauzmete mesta u Velikoj sali, razvrstaćemo vas u vaše kuće. Razvrstavanje je vrlo važna ceremonija pošto će vam, dok ste ovde u Hogvortsu, vaša kuća biti poput porodice. Bićete u istom razredu s ostalima iz vaše kuće, spavaćete u zajedničkim spavaonicama i provoditi slobodno vreme u dnevnom boravku vaše kuće.

– Nazivi kuća su Grifindor, Haflpaf, Rejvenklo i Sliterin. Svaka kuća ima časnu prošlost kojom se ponosi i svaka je iškolovala istaknute veštice i čarobnjake. Dok ste na Hogvortsu, svaki vaš trijumf donosi poene vašoj kući, dok svako kršenje pravila oduzima poene kući kojoj pripadate. Na kraju godine, kuća s najviše poena osvaja Školski pehar, što je velika čast. Nadam se da će svako od vas služiti na čast sopstvenoj kući, bez obzira na to kojoj pripada.

– Ceremonija Razvrstavanja počeće za nekoliko minuta pred ostalim pitomcima škole. Predlažem vam da se malo dovedete u red dok budete čekali da vas Razvrstaju.

Pogled joj se na trenutak zaustavi na Nevilovom ogrtaču koji je bio pričvršćen ispod njegovog levog uva i na Ronovom umrljanom nosu. Hari nervozno pokuša da zaliže kosu.

– Vratiću se čim budemo spremni za vas – reče profesorka Mek Gonagal. – Molim vas, sačekajte u tišini.

Ona napusti sobu. Hari proguta knedlu u grlu.

– Kako nas to razvrstavaju po kućama? – zapita Rona.

– Mislim da je reč o nekakvom testu. Fred je rekao da to prilično boli, ali mislim da se šalio.

Harijevo srce užasnuto potonu. Test? Pred celom školom? Ali on još nije savladao nijednu vrstu magije – i šta će morati da uradi? Nije očekivao da će se susresti s nečim ovakvim odmah po dolasku. On se zabrinuto osvrnu oko sebe i vide da su i svi ostali delovali prestrašeno. Niko nije mnogo govorio izuzev Hermione Grejndžer, koja se šapatom preslišavala o svim činima koje je naučila, pitajući se koja će joj od njih biti potrebna sada. Hari se uporno trudio da je ne sluša. Nikada nije bio nervozniji, nikada, čak ni kada je Darslijevima trebalo da prenese izveštaj iz škole u kome je pisalo da je nekako, volšebno, obojio učiteljevu periku u plavo. Pogled mu je bio čvrsto prikovan za vrata. Profesorka Mek Gonagal će se svakog trenutka vratiti da ga povede ka njegovom usudu.

A onda se desi nešto što ga natera da poskoči uvis – nekoliko njih ispred njega poče da vrišti.

– Šta kog...?

On se prenerazi. Baš kao i ostali oko njega. Dvadesetak duhova iznenada iskrsnu iz crnog zida. Bisernobeli i prozirni, klizili su kroz sobu razgovarajući međusobno, jedva primećujući prvake. Izgledali su kao da se raspravljaju. Onaj što je ličio na malog debelog sveštenika govorio je:

– Hajde da oprostimo i zaboravimo, kažem vam ja, treba da mu pružimo još jednu

priliku...

– Dragi moj Fratre, nismo li Pivsu dali sve šanse koje zaslužuje? Zbog njega smo svi na lošem glasu, a dobro znaš da on čak nije ni pravi duh – hej, šta vi radite ovde?

Duh koji je na sebi imao visok nabran okovratnik i hulahopke iznenada spazi prvake.

Niko ne odgovori.

– Novi učenici! – reče Debeli Fratar, smešeći im se. – Čekate da vas Razvrstaju, pretpostavljam?

Nekoliko ih nemo klimnu glavom.

– Nadam se da ću vas videti u Haflpafu! – reče Debeli Fratar. – Moja bivša kuća, znate.

– Hajde, mičite se – reče jedan oštar glas. – Ceremonija Razvrstavanja samo što nije počela.

Profesorka Mek Gonagal se upravo vratila. Jedan po jedan, duhovi iščezoše kroz suprotan zid.

– Hajde, postrojite se – reče profesorka Mek Gonagal prvacima – i krenite za mnom.

Osećajući se čudno, kao da ga noge same nose, Hari stade u red iza dečaka kose boje peska, dok je Ron stao iza Harija, i tako izađoše iz sobe, prođoše nazad odajom i kroz dvoja dvostruka vrata, sve do Velike sale.

Hari nikad nije mogao ni da zamisli tako čudno i bajno mesto. Bilo je osvetljeno hiljadama i hiljadama sveća koje su lebdele iznad četiri dugačka stola duž kojih su sedeli ostali učenici. Na stolovima su bili postavljeni zlatni tanjiri i pehari koji su se presijavali. Na dnu sale nalazio se još jedan dugačak sto za kojim su sedeli nastavnici. Profesorka Mek Gonagal odvede prvake do tog stola, kako bi mogli da stoje u vrsti licem okrenuti prema ostalim učenicima, dok su nastavnici bili iza njih. Stotine lica koja su zurila u njih ličila su na blede fenjere pri treperavoj svetlosti sveća. Raštrkani tamo-amo među učenicima, duhovi su svetlucali misterioznim srebrnastim sjajem. Da bi izbegao silne ispitivačke poglede, Hari se zagleda naviše i spazi somotskocrnu tavanicu posutu zvezdama. Čuo je Hermionu kako šapuće: – Začarana je da odražava nebo iznad zamka, čitala sam o tome u *Istoriji Hogvortsa*.

Bilo je teško poverovati da tu uopšte ima tavanice, te da Velika sala nije otvorena prema nebesima.

Hari brzo spusti pogled u trenu kada profesorka Mek Gonagal nemo postavi četvoronožnu stolicu ispred prvaka. Na nju je stavila šiljati čarobnjački šešir. Šešir je bio zakrpljen, otrcan i užasno prljav. Tetka Petunija ne bi dozvolila da joj nešto takvo uđe u kuću.

Hari grozničavo pomisli da će ih možda terati da izvuku zeca iz tog šešira, jer mu je ovo mu ličilo na pravu postavku za tako nešto. Primetivši da svi u sali sada zure u šešir, i on se zagleda u njega. Nekoliko trenutaka vladala je potpuna tišina. Zatim se

šešir zatrese. Poderotina duž ivice šešira širom se razjapi, poput usta – i šešir poče da peva:

Možda baš i nisam lep,
Al' ne sudi mi na prvi pogled,
Poješću vala samog sebe
Nađete li šešir mudriji od mene.

Pod polucilindrima nek vam čuči glava,
Eto vam šešira po poslednjoj modi,
Hogvortski sam Šešir koji razvrstava
Onaj što najviše vam godi.
U glavama vašim nikakvih tajni nema
Pred Šeširom koji razvrstava, viđam ih često.
Stavite me, reći ću šta vam se sprema,
Spoznaćete tačno gde vam je mesto.

Možda ste za Grifindor
Gde hrabri u srcu obitavaju,
Smelost, drskost i viteštvo
Grifindorce izdvajaju;

A možda pripadate Haflpafu,
Tu se poštenje i odanost cene,
Strpljivi haflpafovci iskreni su uvek
I muku tešku trpe nemi kao stene;

Il', pak, u drevni mudri Rejvenklo,
Ako imate mudrost u malome prstu,
Tu ljudi učeni, bistri i željni znanja,
Uvek nađu svoju vrstu;

Ili ćete, možda, u Sliterinu
Steći prava prijateljstva.
Ta lukava sorta ni od čega ne preza
Kod njih cilj opravdava sredstva.

Stoga, stavite me već jednom! Nemajte brige!
Odbacite strahove što su vas stisli!
U sigurnim ste rukama (mada ih nemam)

Jer ja sam Šešir koji misli!

Čim je šešir završio svoju pesmu, salom se prolomi aplauz. Šešir se zatim pokloni prema svakom od četiri stola, a onda se ponovo sasvim ukruti.

– Znači, treba samo da probamo šešir! – šapnu Ron Hariju. – Ubiću Freda, stalno mi je pričao da treba da se rvemo s trolom.

Hari se usiljeno nasmeja. Da, lakše je probati šešir nego izvoditi čarolije, ali ipak bi više voleo da ga isproba bez ičijeg prisustva. Izgleda da je šešir imao prevelika očekivanja; Hari se u tom trenutku nije sebi činio ni hrabrim ni oštroumnim, niti je osećao išta od navedenog. Da je šešir bar pomenuo kuću za one koji se osećaju pomalo neodlučno i kojima je muka, to bi bilo pravo mesto za njega.

Profesorka Mek Gonagal sada iskorači pred njih držeći veliki svitak pergamenta.

– Kada vas prozovem, stavićete šešir i sesti na stolicu da bismo vas razvrstali – reče. – Abot, Hana!

Zajapurena devojčica s plavim pletenicama nesigurno izađe iz reda, stavi šešir, koji joj pade preko očiju, i sede. Posle kraće pauze...

– HAFLPAF! – povika šešir.

Za stolom na desnoj strani nastade veselje i prolomi se pljesak dok je Hana išla da sedne za sto s haflpafovcima. Hari vide duh Debelog Fratra kako joj veselo maše.

– Bouns, Suzan!

– HAFLPAF! – povika šešir ponovo, i Suzan odlepršа i sede pored Hane.

– But, Teri!

– REJVENKLO!

Ovog puta pljeskao je drugi sto s leva; nekoliko rejvenklovaca ustade da se rukuje s Terijem kad im se pridružio.

„Broklherst, Mendi" takođe je pripala Rejvenklou, ali je „Braun, Lavander" postala prvi novopečeni grifindorac, i sto na kraju leve strane eksplodirao je od oduševljenja; Hari je mogao da vidi Ronovu braću blizance kako zvižde.

„Balstroud, Milisent" zatim postade sliterinka. Možda je to bio plod Harijeve mašte, ali posle svega što je čuo o Sliterinu činilo mu se da izgledaju kao vrlo neprijatna družina.

Sad mu je već bilo muka od svega. Setio se kako su ga razvrstavali u tim za vreme časova fiskulture u staroj školi. Uvek su ga birali poslednjeg, ne zato što nije bio dobar već zato što niko nije želeo da Dadli pomisli kako im se on sviđa.

– Finč-Flečli, Džastin!

– HAFLPAF!

Hari je zapazio da bi šešir ponekad istog trena uzviknuo ime kuće, ali kod nekih bi mu trebalo malčice vremena da odluči. Šejmus Finigan, dečak s kosom boje peska koji je stajao u redu pored Harija, odsedeo je na stolici gotovo minut dok mu šešir nije saopštio da će ići u Grifindor.

– Grejndžer, Hermiona!

Hermiona gotovo otrča do stolice i žustro natuče šešir na glavu.

– GRIFINDOR! – povika šešir. Ron jauknu.

Hariju pade na pamet strašna pomisao, užasna, kakve se obično javljaju kada ste nervozni. Šta ako njega uopšte ne odaberu? Šta ako samo bude sedeo tu sa šeširom natučenim preko očiju čitavu večnost, sve dok mu ga profesorka Mek Gonagal ne strgne s glave objasnivši da je očito u pitanju neka greška i da je bolje da se smesta vrati natrag na voz?

Kada su prozvali Nevila Longbotoma, dečaka koji je neprekidno gubio svog žapca, on se spotače na putu do stolice. Šeširu je trebalo dosta vremena da odluči šta će biti s Nevilom. Kada je najzad uzviknuo GRIFINDOR, Nevil otrča sa šeširom na glavi, pa je morao ponovo da trči nazad, uz buran smeh, da bi ga predao sledećem učeniku, „Mek Dugal, Moragu".

Melfoj se isprsio pun sebe kad su ga prozvali, i želja mu je istog trena uslišena; šešir nije čestito ni dotakao njegovu glavu, a već je vrisnuo: – SLITERIN!

Melfoj ode da se pridruži svojim drugarima Krebu i Gojlu, očito zadovoljan sobom.

Nije još mnogo ljudi preostalo.

„Mun"... „Not"... „Parkinson"... a onda bliznakinje, „Petil" i „Petil"... potom „Perks, Sali En"... a zatim, napokon...

– Poter, Hari!

Kad Hari istupi napred, celom salom prostruja šapat poput pucketanja vatre.

– *Poter*, baš tako je rekla?

– *Onaj* Hari Poter?

Poslednja stvar koju je Hari video pre nego što mu je šešir pao preko očiju bila je sala prepuna ljudi koji su se naginjali da bi ga bolje videli. U sledećem trenutku gledao je crnu unutrašnjost šešira. Čekao je.

– Hm – reče mu jedan tih glas u uvo. – Teško. Vrlo teško. Ne manjka mu hrabrosti, vidim. Ni pamet mu nije loša. Bez sumnje, ima talenta, bože moj, da... kao i jaku žeđ za dokazivanjem, to je zanimljivo... Dakle, gde da te stavim?

Hari čvrsto zgrabi nožice od stolice i pomisli: „Samo ne Sliterin, nikako Sliterin."

– Nećeš u Sliterin, je li? – reče tihi glas. – Da li si siguran? Mogao bi da postaneš veliki, znaš, sve je to tu, u tvojoj glavi, a Sliterin će ti pomoći na tom putu do veličine, bez sumnje – šta, nećeš? Pa, ako si siguran – onda bolje da to bude GRIFINDOR!

Hari je čuo kako šešir poslednju reč izvikuje celoj sali. On skide šešir i krenu nesigurno ka stolu grifindoraca. Osetio je toliko olakšanje što su ga ipak izabrali, a pri tom ga nisu poslali u Sliterin, da je jedva primetio kako je dobio najglasniji aplauz. Persi, asistent, ustade i živahno se rukova s njim, dok su Vizlijevi blizanci urlali: – Dobili smo Potera! Dobili smo Potera! – Hari sede za sto preko puta duha s nabranim okovratnikom kojeg je nešto ranije zapazio. Duh ga potapša po ruci i Harija obuze

iznenadan, užasan osećaj da ju je zaronio u kofu ledene vode.

Sada je mogao pobliže da osmotri Visoki sto. Na ćošku, tik uz njega, sedeo je Hagrid, koji uhvati njegov pogled i pokaza mu palčeve. Hari mu se nasmeši. A tamo, na sredini Visokog stola, u velikoj zlatnoj stolici, sedeo je Albus Dambldor. Hari ga je iz cuga prepoznao sa sličice koju je izvukao iz čokoladne žabice u vozu. Dambldorova srebrnasta kosa bila je jedina stvar u čitavoj sali koja je sijala bleštavo poput duhova. Hari je zapazio i profesora Kvirela, nervoznog mladog čoveka iz *Probušenog kotla*. Izgledao je vrlo čudno s velikim ljubičastim turbanom.

A sada ih je ostalo još samo troje za razvrstavanje. „Terpin, Liza“ postade rejvenklovka, a onda dođe red na Rona. On je već bio bledozelen. Hari mu je držao palčeve ispod stola i trenutak kasnije šešir povika: – GRIFINDOR!

Hari je glasno pljeskao zajedno s ostalima dok se Ron ne sruči u stolicu pored njega.

– Odlično, Rone, izvrsno – reče Persi Vizli pompezno, dok je poslednji učenik, „Zabini, Blejz“ poslat u Sliterin. Profesorka Mek Gonagal smota spisak i skloni Šešir za razvrstavanje.

Hari spusti pogled na svoj prazan zlatni tanjir. Tek tad shvati koliko je gladan. Već je zaboravio kada je pojeo onu pitu od bundeve.

Albus Dambldor ustade. Smešio se učenicima, širom raširenih ruku, kao da ga ništa na svetu ne bi više obradovalo od tog prizora.

– Dobro došli! – reče. – Dobro došli u novu školsku godinu na Hogvortsu! Pre nego što počne svetkovina, hteo bih da vam kažem nekoliko reči. To su: Papan! Čvarak! Čudotarija! Cinculiranje!

– Hvala vam!

Zatim ponovo sede. Svi su vikali i pljeskali. Hari nije znao da li da se smeje ili ne.

– Da nije on... malčice lud? – nesigurno zapita Persija.

– Lud? – reče Persi živahno. – On je genije! Najbolji čarobnjak na svetu! Ali jeste malo lud, dabome. Krompira, Hari?

Hari zinu od čuda. Posude ispred njega bile su sada pune hrane. Nikad nije video toliko stvari koje voli na jednom stolu: goveđe pečenje, pečeno pile, svinjske i jagnjeće kotlete, kobasice, slaninu i odrezak, barene krompire, pečene krompire, čips, jorkširski puding, grašak, šargarepe, moču, kečap i, iz njemu nepoznatog razloga, svilene mentol-bombone.

Darslijevi nisu nikad zaista izgladnjivali Harija, ali nikada mu nisu dozvoljavali ni da jede koliko hoće. Dadli je uvek uzimao sve što bi Hari poželeo, makar mu od toga pripalo muka. Hari napuni tanjir, uzevši od svega pomalo, izuzev mentol-bombona, i poče da jede. Sve je bilo izvrsno.

– Izgleda zbilja primamljivo – reče tužno duh s okovratnikom, posmatrajući kako Hari seče svoj odrezak.

– Zar ti ne možeš...?

– Nisam ništa okusio već skoro petsto godina – reče duh. – Ne treba mi, naravno, ali ipak mi nedostaje. Ne verujem da smo se upoznali? Ser Nikolas de Mimsi-Porpington, vama na usluzi. Stalni duh Grifindorove kule.

– Znam ko ste vi! – reče Ron iznenada. – Braća su mi pričala o vama... vi ste Skoro Obezglavljeni Nik!

– *Radije* bih voleo da me zoveš ser Nikolas de Mimsi... – poče duh oštro, ali ga dečak s kosom boje peska, Šejmus Finigan, prekide.

– *Skoro* obezglavljeni? Kako možete biti *skoro* obezglavljeni?

Ser Nikolas je delovao krajnje iznervirano, kao da njihov razgovor ne ide tokom koji je on želeo.

– Evo *ovako* – reče on razdražljivo. Uhvati se za levo uvo i povuče ga. Glava mu skliznu s vrata i pade preko ramena kao da se drži na šarkama. Neko je očito hteo da ga obezglavi, ali mu to nije sasvim pošlo za rukom. Zadovoljan zaprepašćenjem na njihovim licima, Skoro Obezglavljeni Nik ponovo nasadi svoju glavu na vrat, nakašlja se i reče: – Dakle, novi grifindorci, nadam se da ćete nam pomoći da osvojimo Školski pehar ove godine? Grifindor nikad nije toliko dugo bio bez pobede, dok Sliterin već šest godina zaredom osvaja pehar! Krvavi Baron postaje skoro nepodnošljiv – on je, znate, duh Sliterina.

Hari baci pogled na sliterinski sto i vide za njim jednog užasnog duha, bezbojnih razrogačenih očiju, izduženog lica, u odori poprskanoj srebrnastom krvlju. Sedeo je desno od Melfoja koji, što je Hariju bilo milo, nije izgledao zadovoljan takvim rasporedom sedenja.

– Kako to da je obliven krvlju? – upita Šejmus s velikim interesovanjem.

– Nisam nikada pitao – reče Skoro Obezglavljeni Nik taktično.

Kada se svi najedoše do mile volje, ostaci hrane nestadoše s tanjira, koji zablistaše od čistoće kao i ranije. Trenutak kasnije stigoše pudinzi. Kocke sladoleda svih mogućih aroma, pite od jabuka, tortice s kremom, čokoladni ekleri i krofnice s pekmezom, voćni kolači sa šlagom, jagode, želei, pirinčani puding...

Dok se Hari služio torticama s kremom, povede se razgovor o njihovim porodicama.

– Ja sam pola-pola – reče Šejmus. – Moj tata je Normalac. Mama mu nije rekla da je veštica sve dok se nisu venčali. Bio je to gadan šok za njega.

Ostali se nasmejaše.

– Šta je s tobom, Nevile? – upita Ron.

– Pa, odrastao sam s bakom, a ona je veštica – reče Nevil – ali je moja porodica godinama verovala da sam ja pravi Normalac. Moj deda-ujak Aldži stalno je pokušavao da me uhvati na prepad, kako bi izvukao nešto magije iz mene – jednom me je čak gurnuo s doka na obali Blekpula, i samo što se nisam udavio – ali ništa se nije desilo dok nisam napunio osam godina. Deda Aldži je došao na čaj i, baš kada me je

okačio da visim naglavačke s prozora na spratu, moja prababa Enid ga je ponudila puslicama i on me slučajno ispusti. Pao sam i počeo da odskakujem po celoj bašti i po putu. Bili su zaista oduševljeni. Baka je plakala od sreće. Da ste samo videli njihova lica kad sam dobio pismo s Hogvortsa... mislili su da nemam dovoljno magije u sebi da bi me primili, znate. Deda-ujka Aldži bio je toliko oduševljen da mi je kupio žabu.

S Harijeve druge strane, Persi Vizli i Hermiona razgovarali su o predavanjima („*Nadam se* da će odmah početi, ima toliko toga da se nauči, posebno me interesuje Preobražavanje, znaš, pretvaranje nečega u nešto drugo, dabome, to je navodno izuzetno teško...“ „Počećete od malih stvari, recimo pretvaranja šibica u igle i slično...“).

Hari, kome je počelo da bude toplo i koji je već bio pospan, pogleda ponovo prema Visokom stolu. Hagrid je upravo pokušavao da iskapi svoj pehar do dna. Profesorka Mek Gonagal razgovarala je s profesorom Dambldorom. Profesor Kvirel, u svom grotesknom turbanu, govorio je nešto učitelju masne crne kose, povijenog nosa i žućkaste kože.

A onda, iznenada, učitelj s kukastim nosem pogleda preko Kvirelovog turbana pravo u Harijeve oči – i dečak oseti oštar, vreo bol duž ožiljka na čelu.

– Jao! – Hari prisloni ruku na glavu.

– Šta bi? – upita ga Persi.

– N-ništa.

Bol je prošao isto tako brzo kao što se pojavio. Hariju je, međutim, bilo teže da se otrese osećanja koje je u njemu izazvao nastavnikov pogled – osećanja da ga taj nastavnik uopšte ne voli.

– Ko je onaj nastavnik što priča s profesorom Kvirelom? – upita on Persija.

– O, već poznaješ Kvirela, je li? Nije ni čudo što izgleda tako nervozno, taj s njim ti je profesor Snejp. On predaje Napitke, ali to ne želi – svi znaju da se namerio na Kvirelov posao. Snejp ti zna baš dosta o Mračnim veštinama.

Hari je još neko vreme posmatrao Snejpa, ali ga ovaj više ne pogleda.

Najzad i pudinzi nestadoše, i profesor Dambldor ponovo ustade. Sala se utiša.

– Hm, hm – još samo nekoliko reči sada, pošto ste se najeli i napili. Imam još nekoliko obaveštenja na početku polugođa. Prvaci treba da znaju da je svim učenicima zabranjeno da idu u šumu na školskom imanju. A bilo bi dobro da ni neki stariji učenici to ne zaborave.

Dambldorove svetlucave oči blesnuše u pravcu Vizlijevih blizanaca.

– Takođe, gospodin Filč, domar, zamolio me je da vas podsetim da se magija ne sme praktikovati u hodniku za vreme odmora.

– Selekcije za kvidičke timove održaće se u toku druge nedelje prvog polugodišta. Svi zainteresovani za mesto u timu svoje kuće neka kontaktiraju Madam Bućkuriš.

– I konačno, moram vam reći da je ove godine zabranjen pristup desnom hodniku na trećem spratu svima onima koji ne žele da umru vrlo bolnom smrću.

Hari se nasmeja, ali bio je jedan od retkih koji je to učinio.

– Nije valjda ozbiljan? – promrmlja on Persiju.

– Mora da jeste – reče Persi, mršteći se na Dambldora. – To je čudno, jer nam obično kaže razlog zašto negde ne bismo smeli da idemo... šuma je puna opasnih zveri, to svi znaju. Mislim da je mogao reći makar nama asistentima.

– A sad, pre nego što odemo na spavanje, otpevajmo školsku pesmu! – uzviknu Dambldor. Hari primeti da su osmesi ostalih profesora postali izrazito usiljeni.

Dambldor protrese svoj štapić, kao da pokušava da otera muvu s njega, a iz njegovog vrha izlete duga zlatna traka, koja se diže visoko iznad stolova i poče zmijoliko da se uvija, oblikujući reči.

– Svako neka peva po svojoj omiljenoj melodiji – reče Dambldor – i krećemo!

Uto cela škola zabruja:

Hogvorts, Hogvorts, Hogi Vorti Hogvorts,
Molimo te, nauči nas nešto,
Bilo da smo ćelavi i stari
Ili mladi što igraju vešto,
Glavama našim dobro bi došlo
Da naučimo ovde štošta,
Jer sad su prazne i vazduha pune,
Trica, kučina i komadića vune,
Nauči nas nešto što vredi znati,
Sve što smo lane zaboravili vrati,
Daj sve od sebe, do ostalog sami ćemo doći,
Učeći i bubajući, dok nam se glava ne rastoči.

Niko od njih nije završio pesmicu istovremeno. Na kraju, samo su još Vizlijevi blizanci pevali pesmu uz melodiju laganog pogrebnog marša. Dambldor je i njima do kraja dirigovao svojim čarobnim štapićem, a kada su završili, bio je među onima koji su najglasnije pljeskali.

– Ah, ta muzika – reče on brišući oči. – Magija veća od svih koje ovde izvodimo! A sada, vreme je za spavanjac. Gotovo, brišite!

Grifindorski prvaci pođoše za Persijem kroz gomilu koja je žamorila, izađoše iz Velike sale i popeše se uz mermerno stepenište. Harijeve noge ponovo su bile kao od olova, ali samo zato što je bio i suviše umoran i sit. Bio je toliko pospan da ga uopšte nije iznenadilo što ljudi na portretima duž hodnika šapuću i pokazuju na njih dok su prolazili, ili što ih je Persi dvaput proveo kroz prolaze skrivene iza pokretnih panoa i visećih tapiserija. Popeše se još jednim stepeništem, zevajući i jedva vukući noge, i baš kad je Hari počinjao da se pita koliko će još morati da idu, najednom stadoše.

Gomila štapova za hodanje lebdela je u vazduhu ispred njih, a kad Persi zakorači

ka njima počeše jedan po jedan da se bacaju na njega.

– Pivs – prošaputa Persi prvacima. – Poltergajst, kućna utvara. On povisi ton: – Pivse – pokaži se!

Odgovori mu glasan i nepristojan zvuk, poput onog kad se ispušta vazduh iz balona.

– Hoćeš li da ti dovedem Krvavog Barona?

Začu se jedno malo *pop* i pojavi se čovečuljak s opakim crnim očima i širokim ustima, koji je lebdeo u vazduhu skrštenih nogu, čvrsto stežući štapove.

– Ooooooooh – reče on, zlurado se cerekajući. – Majušni prvačići! Eto meni zabave!

A onda se, iznenada, stušti na njih. Svi se naglo sagnuše.

– Odlazi, Pivse, ili će Baron čuti za ovo, ne šalim se! – zagrme Persi.

Pivs se isplazi i iščeze, ispustivši štapove na Nevilovu glavu. Čuli su ga kako je prozujao, zakačivši u odlasku oklope koji zazvečaše.

– Morate da se čuvate Pivsa – reče Persi kada su ponovo krenuli. – Krvavi Baron je jedini koji može da ga kontroliše, pošto Pivs neće da sluša čak ni nas asistente. Evo nas, stigli smo.

Na samom kraju hodnika visio je portret vrlo debele žene u ružičastoj svilenoj haljini.

– Lozinka? – upita ona.

– *Kaput Drakonis* – reče Persi, i portret skliznu u stranu kako bi otkrio okruglu rupu u zidu. Svi se provukoše kroz nju – Nevila su morali malo da poguraju – i nađoše se u grifindorskom dnevnom boravku, prijatnoj, okrugloj sobi punoj mekih, udobnih fotelja.

Persi je pokazao devojčicama i dečacima vrata njihovih spavaonica. Na vrhu spiralnog stepeništa – bili su očigledno u jednoj od kula – najzad pronađoše svoje krevete: pet postelja s baldahinima od tamnocrvenog somota. Njihov prtljag je već bio tu. I suviše umorni da bi se raspričali, navukoše pidžame i padoše u postelje.

– Sjajna klopa, zar ne? – promrmlja Ron Hariju kroz zavese. – *Gubi se,* Krastice! Gricka mi čaršav.

Hari je hteo da pita Rona ima li još neku torticu, ali zaspa istog trenutka.

Možda se Hari zaista prejeo, jer je sanjao vrlo čudan san. Nosio je turban profesora Kvirela, koji mu se stalno obraćao i govorio mu kako mora smesta da se prebaci u Sliterin, jer mu je tako suđeno. Hari odgovori turbanu da ne želi da bude u Sliterinu; turban je postajao sve teži i teži; pokušavao je da ga zbaci s glave, ali ga je on sve jače i bolnije stezao – a tu je bio i Melfoj koji se smejao dok je on pokušavao da se izbori s tim čudom na glavi – zatim se Melfoj pretvori u nastavnika s kukastim nosem, Snejpa, čiji smeh postade još piskutaviji i jeziviji – a onda blesnu zelena svetlost i Hari se probudi, obliven znojem, sav drhteći.

Okrenuo se na drugu stranu i ponovo zaspao, a kada se sledećeg dana probudio

uopšte se nije sećao tog sna.

8. Majstor napitaka

– Tamo, gledaj.
– Gde?
– Pored onog visokog klinca s riđom kosom.
– Onaj s naočarima?
– Da li si mu video lice?
– Jesi li mu video ožiljak?

Od trenutka kada je sledećeg dana napustio spavaonicu, Harija je svuda pratio šapat. Mnogi su se ređali pred učionicama, stojeći na vrhovima prstiju ne bi li ga bolje osmotrili, ili bi se okrenuli i vratili nazad hodnikom da bi ponovo prošli pored njega, pomno bulјeći. Hari bi više voleo da to nisu činili, jer je pokušavao da se sabere i pronađe put do svog razreda.

Hogvorts je imao tačno sto četrdeset dva stepeništa. Bilo je tu: širokih, spiralnih, uskih, trošnih, čak i nekih koja su petkom vodila negde drugde; nekih koja su na sredini imala stepenik koji nestaje, tako da ste morali voditi računa da ga preskočite. Bilo je vrata koja se ne bi otvorila ukoliko ih lepo ne zamolite, ili ih ne poškakljate na

određenom mestu, kao i vrata koja uopšte nisu bila vrata već čvrsti zidovi koji su se pretvarali da su vrata. Bilo je takođe teško zapamtiti gde šta stoji, pošto se sve često premeštalo. Ljudi na portretima stalno su išli jedni drugima u posetu, a Hari je bio ubeđen da i oklopi mogu da šetaju.

Ni od duhova nije bilo velike vajde. Đaci bi se uvek isprepadali kada bi neko od duhova iznenada skliznuo kroz vrata koja ste pokušavali da otvorite. Skoro Obezglavljeni Nik uvek bi drage volje novim grifindorcima pokazao pravi put, ali je Pivs, poltergajst, ako biste ga sreli kad žurite da ne zakasnite na čas, mogao da vam napravi više problema od nekoliko zaključanih vrata i lažnog stepeništa. Bacio bi vam na glavu korpu za otpatke, izvukao tepih pod nogama, posuo vas kredom, ili bi vam se prišunjao iza leđa, nevidljiv, zgrabio vas za nos i zakričao: – UZ'O SAM TI NJONJU!

Gori od Pivsa, ako je to uopšte bilo moguće, bio je domar Argus Filč. Hari i Ron su još prvog jutra uspeli da mu se zamere. Filč ih je zatekao kako pokušavaju da nađu put kroz vrata koja su, kako se na nesreću ispostavilo, bila ulaz u zabranjen hodnik na trećem spratu. Nije verovao da su se izgubili, bio je siguran da su namerno hteli da provale u njega i zapretio je da će ih zaključati u tamnicu, ali spasao ih je profesor Kvirel koji je baš bio u prolazu.

Filč je imao mačku po imenu Gospođa Noris, mršavo stvorenje boje prašine s buljavim očima poput sijalica, prilično nalik Filčovim. I ona je sama patrolirala hodnicima. Ako biste pred njom prekršili neko pravilo, makar mrdnuli nožnim prstom preko propisane crte, ona bi odmah odjurila po Filča, koji bi se pojavio koji sekund kasnije, sav zadihan. Filč je znao sve tajne prolaze u školi bolje nego iko (izuzev možda Vizlijevih blizanaca), i umeo je da se iznenada pojavi niotkuda, poput školskih duhova. Svi učenici su ga mrzeli, a mnogima je tajna želja bila da iz sve snage šutnu Gospođu Noris.

A onda, kad biste uspeli da nađete put do razreda, tu su vas čekala ta predavanja. Hari je ubrzo otkrio da je magija mnogo više od običnog mahanja štapićem uz ponavljanje nekoliko smešnih reči.

Svake srede morali su da ispituju noćno nebo kroz teleskop i izučavaju imena različitih zvezda i kretanje planeta. Tri puta nedeljno išli su do staklenika iza zamka da bi izučavali Herbologiju, u društvu dežmekaste male veštice po imenu profesorka Mladica, gde su učili kako da uzgajaju sve te čudne biljke i gljive, kao i čemu one služe.

Bez sumnje, najdosadniji časovi bili su oni iz Istorije magije, jedinog predmeta koji je držao duh. Profesor Bins bio je već veoma star kada je jednom zaspao ispred kamina u zbornici, da bi sledećeg jutra ustao i pošao na predavanje ostavivši svoje telo za sobom. Bins je pričao i pričao svojim uspavljujućim glasom, dok su oni zapisivali imena i datume, često brkajući Emerika Zlobnog s Urikom Čudakom.

Profesor Flitvik, nastavnik Čini, bio je sićušan mali čarobnjak koji je morao da se

popne na gomilu knjiga da bi mogao da ih vidi preko svog stola. Pre prvog predavanja uzeo je dnevnik, a kada je stigao do Harijevog imena, ushićeno je ciknuo i iščezao iza katedre.

Profesorka Mek Gonagal bila je nešto sasvim drugo. Hari je bio potpuno u pravu kad je pomislio da ona nije nastavnik kojem se valja zamerati. Stroga i pametna, očitala im je lekciju čim su došli na njen prvi čas.

– Preobražavanje je možda najsloženija i najopasnija od svih magija o kojima ćete učiti na Hogvortsu – reče ona. – Ko god se bude glupirao i izmotavao na mojim časovima moraće da izađe i više neće moći da se vrati. Smatrajte se upozorenim.

Zatim je pretvorila svoju katedru u prase, a prase ponovo u katedru. Svi su bili zapanjeni, i jedva su čekali da počnu s vežbama, ali ubrzo su shvatili da će proći još mnogo vremena pre nego što sami nauče da pretvaraju nameštaj u životinje. Pošto su pohvatali gomilu komplikovanih beležaka, svako je dobio po jednu šibicu da proba da je pretvori u iglu. Do kraja časa samo je Hermioni Grejndžer pošlo za rukom da malo izmeni šibicu; profesorka Mek Gonagal je pokazala celom razredu kako je njena šibica postala srebrna i šiljata, a zatim joj uputila jedan od svojih retkih osmeha.

Čas koji su svi željno iščekivali bio je Odbrana od Mračnih veština, ali ispostavilo se da su časovi profesora Kvirela maltene sprdnja. Njegova učionica jako je mirisala na beli luk, što je, kako su svi govorili, trebalo da ga zaštiti od vampira kog je sreo u Rumuniji, i za koga se plašio da će se jednog dana vratiti po njega. Turban je, kako im je ispričao, dobio od nekog afričkog princa u znak zahvalnosti što ga je oslobodio jednog vrlo problematičnog zombija, ali đaci ne poverovaše sasvim u tu priču. Kada je, recimo, Šejmus Finigan hteo da čuje kako je Kvirel potukao zombija, profesor je pocrveneo i počeo da priča o vremenu; takođe su primetili i da se iz turbana širi čudan miris, a Vizlijevi blizanci tvrdili su da je i on pun belog luka, kako bi Kvirel bio zaštićen ma gde pošao.

Za Harija je bilo olakšanje to što je otkrio da ne zaostaje mnogo za ostalima. Mnogi učenici poticali su iz porodica Normalaca i, poput njega, pojma nisu imali da su zapravo veštice i čarobnjaci. Trebalo je još toliko toga da nauče, tako da ni osobe poput Rona nisu imale veliku vajdu od svojih porodičnih preimućstava.

Petak je bio važan dan za Harija i Rona. Najzad su uspeli da nađu put do Velike sale u kojoj se doručkovalo a da se nijednom ne izgube.

– Šta imamo danas? – upitao je Hari Rona dok je sipao šećer u kašu.

– Dvočas Napitaka zajedno sa sliterincima – reče Ron. – Snejp je glavešina kuće Sliterin. Kažu da uvek favorizuje svoje. Videćemo da li je to tačno.

– Voleo bih kada bi Mek Gonagalova favorizovala nas – uzvrati Hari.

Profesorka Mek Gonagal bila je glavešina kuće Grifindor, ali to je nije sprečilo da im dan ranije zada gomilu domaćih zadataka.

U tom trenutku stiže pošta. Hari se dotad već navikao na to, ali bio je blago šokiran kada je prvog jutra za vreme doručka stotinak sova iznenada dolepršalo u

Veliku salu, oblećući oko stolova dok ne nađu one kojima je pošta namenjena i ne ispuste im pisma i pakete u krilo.

Hedviga nije dotad ništa donela Hariju. Ponekad bi doletela da ga kljucne po uvu i uzme komadić tosta pre nego što pođe na spavanje u sovarnik, zajedno s ostalim školskim sovama. Tog jutra pak, dolepršala je između marmelade i činije za šećer, i ispustila pisamce na Harijev tanjir. Hari ga smesta otvori.

Dragi Hari, (pisalo je u njemu, vrlo nečitkim švrakopisom)

Znam da si slobodan petkom popodne, stoga da li bi možda voleo da dođeš do mene na šolju čaja negde oko tri sata? Hteo bih čuti kako ti je prošla prva nedelja u školi. Pošalji mi odgovor po Hedvigi.

Hagrid

Hari od Rona pozajmi pero, i napisa: *Da, molim, vidimo se kasnije*, na poleđini pisamceta, i posla ga nazad po Hedvigi.

Sreća što je Hari imao da se nada zakazanom čaju s Hagridom u bliskoj budućnosti, jer su se časovi Napitaka pretvorili u nešto najgore što mu se dotad desilo.

Na prijemnoj svetkovini Hariju se učinilo da ga profesor Snejp ne voli. Na kraju prvog časa Napitaka Hari je znao da nije u pravu. Nije tačno da ga Snejp ne voli – on ga *mrzi*.

Časovi Napitaka održavali su se u jednoj od tamnica zamka. Tamo je bilo hladnije nego u zamku, a bilo bi dovoljo jezivo čak i da svuda po zidovima nije bilo raznoraznih životinja koje su plutale očuvane u staklenim teglama.

Snejp je, baš kao i Flitvik, započeo čas čitanjem dnevnika i, kao Flitvik, zastao kod Harijevog imena.

– Ah, da – reče toplo. – Naša nova... *zvezda*.

Drako Melfoj i njegovi prijatelji Kreb i Gojl počeše da se smejulje, držeći šake preko usta. Snejp je završio prozivku i pogledao po razredu. Oči su mu bile crne kao Hagridove, ali im je nedostajala Hagridova toplina. Bile su hladne i prazne, i podsećale su na mračne tunele.

– Ovde ste da biste savladali prefinjenu nauku i praktičnu veštinu spravljanja napitaka – poče on. Govorio je tonom malčice jačim od šapata, ali su jasno čuli svaku reč; kao i profesorka Mek Gonagal, Snejp je imao sposobnost da bez napora održava tišinu na časovima: – Pošto ovde nema mnogo glupog mlataranja štapićem, mnogi od vas teško će poverovati da je i to magija. Ne očekujem da ćete u potpunosti shvatiti lepotu tihog vrenja kotlića s njegovim svetlucavim isparenjima, krhku moć tekućina koje se šunjaju ljudskim venama, opčinjavajući um, obuzimajući čula... Mogu vas naučiti kako da flaširate slavu, fermentirate počasti, ili čak zaustavite smrt – sem ukoliko niste gomila prišipetlji kakvima obično predajem.

Posle ovog kratkog govora usledila je duža tišina. Hari i Ron izmenjaše poglede podignutih obrva. Hermiona Grejndžer bila je na ivici stolice i izgledala strašno željna da dokaže kako nije prišipetlja.

– Poteru! – reče Snejp iznenada. – Šta dobijam kad dodam koren zlatoglava u prahu u rastvor pelina?

Koren u prahu čega, u rastvor čega? Hari pogleda u Rona, koji je izgledao podjednako zbunjen; Hermionina ruka polete u vis.

– Ne znam, gospodine – reče Hari.

Snejpove usne razvukoše se u prezriv osmeh.

– C-c-c... nije sve u slavi, očigledno.

Nije obraćao pažnju na Hermioninu podignutu ruku.

– Da probamo ponovo, Poteru, gde bi tražio kad bih ti rekao da mi nađeš bezoar?

Hermiona diže ruku uvis koliko god je mogla a da ne ustane sa svog mesta, ali Hari nije imao blage veze šta je bezoar. Pokušavao je da ne gleda u Melfoja, Kreba i Gojla, koji su se tresli od smeha.

– Ne znam, gospodine.

– Mislio si da ne treba da otvaraš knjigu pre dolaska, a, Poteru?

Hari se trudio da gleda pravo u te hladne oči. On *jeste* pregledao knjige još kod Darslijevih, ali zar Snejp očekuje od njega da se seća baš svakog detalja iz *Hiljadu čarobnih trava i gljiva?*

Snejp i dalje nije obraćao pažnju na Hermioninu uzdrhtalu ruku.

– U čemu je razlika, Poteru, između jedića i *akonitum vulparije*?

U tom trenutku Hermiona ustade, tako da joj je podignuta ruka štrčala ka podrumskoj tavanici.

– Ne znam – reče Hari tiho. – Mislim da Hermiona pak zna, pa zašto ne pitate nju?

Nekolicina se nasmeja; Hari uhvati Šejmusov pogled, a ovaj mu namignu. Snejp, međutim, nije bio zadovoljan.

– Sedi – obrecnu se on na Hermionu. – Za tvoje obaveštenje, Poteru, zlatoglav i pelin prave uspavljujući rastvor koji je toliko moćan da je poznat pod imenom Rastvor žive smrti. Bezoar je kamen koji se vadi iz stomaka koze, i on će vas zaštititi od većine otrova. Što se tiče jedića i *akonitum vulparije*, to je jedna te ista biljka, poznata i pod imenom akonita. Dakle? Zašto to ne beležite?

Nastade iznenadno komešanje s perima i pergamentima. Nadjačavši sav taj žagor, Snejp povika: – A zbog tvoje drskosti, Poteru, Grifindor gubi jedan poen!

Grifindorcima se nije dobro pisalo ni tokom nastavka predavanja. Snejp ih je podelio u parove i naterao da smute prost napitak za lečenje čireva. Jezdio je naokolo u svom dugom crnom plaštu, posmatrajući ih kako mere sušene koprive i drobe zmijske očnjake, kritikujući gotovo sve osim Melfoja, koji mu je izgleda bio simpatičan. Upravo je govorio kako svi treba da se ugledaju na savršenstvo s kojim je Melfoj kuvao svoje puževe ljušture kad tamnicu ispuniše oblaci kiselkastog zelenog

dima i glasno šištanje. Nevil je nekako uspeo da istopi Šejmusov kotlić u bezobličnu gustu tečnost, i njihov napitak poče da se presipa na kameni pod, nagrizajući deci cipele i praveći rupe u njima. Za tili čas, ceo razred je stajao na stolicama dok je Nevil, kog je napitak isprskao kada se kotlić istopio, jaukao od bolova, a crveni čirevi širili su mu se po rukama i nogama.

– Idiote mali! – zaurla Snejp, očistivši rasuti napitak jednim potezom svog štapića. – Pretpostavljam da si dosuo ježeve bodlje pre nego što si sklonio kotlić s vatre?

Nevil stade da jeca dok su mu čirevi izbijali svuda po nosu.

– Vodi ga u bolničko krilo – prodra se Snejp na Šejmusa. Zatim se okomi na Harija i Rona koji su radili pored Nevila.

– Ti, Poteru, zašto mu nisi rekao da ne sipa bodlje? Mislio si da ćeš ti bolje proći ako on pogreši, je li? Zbog toga si izgubio još jedan poen za Grifindor.

To je bilo tako nepravedno da je Hari već zaustio da se usprotivi profesoru, ali ga Ron šutnu ispod kotla.

– Ne čačkaj mečku – promrmlja. – Čuo sam da Snejp ume da bude veoma opak.

Sat kasnije, dok su se peli stepenicama koje vode iz podruma, Hariju su misli bile zbrkane, a raspoloženje nikakvo. Već prve nedelje izgubio je dva poena za Grifindor – *zašto* ga je Snejp toliko mrzeo?

– Razvedri se – reče Ron. – Snejp uvek oduzima poene Fredu i Džordžu. Mogu li ja da pođem s tobom da upoznam Hagrida?

U pet do tri napustiše zamak i krenuše preko poljane. Hagrid je živeo u maloj drvenoj kolibi na samoj ivici Zabranjene šume. Ispred ulaza u kolibu stajali su samostrel i kaljače.

Čim je Hari zakucao na vrata, začu se grozničavo komešanje i dubok lavež. Zatim se oglasi Hagrid: – *Dole,* Feng, *dole!*

Hagridovo veliko kosmato lice pojavi se na vratima dok ih je otvarao.

– Čekʼ malo – reče on. – *Dole,* Feng.

Pustio ih je unutra, boreći se da zadrži ogromnog crnog lovačkog psa držeći ga za ogrlicu.

Unutra je bila jedna jedina soba. S tavanice su visile šunke i fazani, bakarni kotao ključao je na ognjištu, a u uglu je stajao masivan krevet s krpastim jorganom.

– Raskomotite se kʼo da ste kod kuće – reče Hagrid puštajući Fenga, koji smesta priđe Ronu i poče da mu liže uši. Baš kao Hagrid, ni Feng nije bio tako opasan kao što je izgledao.

– Ovo je Ron – reče Hari Hagridu, koji je sipao ključalu vodu u veliki čajnik i stavljao mramorne kolačiće na tanjir.

– Još jedan Vizli, je lʼ? – reče Hagrid bacivši pogled na Ronove pege. – Proveo sam pola života terajućʼ tvoju braću blizance iz Šume.

Mramorni kolačići skoro im polomiše zube, ali su se Hari i Ron pretvarali da uživaju u njima dok su pričali Hagridu kako su im protekla prva predavanja. Feng je

naslonio glavu na Harijevo koleno i počeo da balavi svuda po njegovoj odori.

Hari i Ron su bili oduševljeni kada su čuli kako Hagrid Filča naziva „onaj matori bilmez“.

– A što s’ tiče te mačke, Gospođe Noris, vol’o bih da je jedared upoznam sas Fengom. Znate l’ da, kad god uđem u školu, ona me svukuda prati? Ne možem da je se otresem... Filč je na to nagovara.

Hari ispriča Hagridu šta se desilo na Snejpovim predavanjima. Hagrid, kao i Ron, reče Hariju da se ne sekira, jer Snejp teško da voli ijednog učenika.

– Ali čini se da mene baš *mrzi*.

– Koješta! – reče Hagrid. – Zašto bi te mrzeo?

Ipak, Hari nije mogao da se otme utisku da Hagrid nije smeo da ga pogleda u oči dok mu je to govorio.

– Kak’ ti je tvoj brat Čarli? – upita Hagrid Rona. – Mnogo sam ga vol’o. Baš je umeo s životinjkama.

Hari se pitao da li je Hagrid namerno promenio temu. Dok je Ron pričao Hagridu sve o Čarlijevom radu sa zmajevima, Hari je uzeo komad papira koji je ležao na stolu ispod tacni za čaj. Bio je to isečak iz *Dnevnog proroka:*

NAJNOVIJE O PROVALI U GRINGOTSU

Nastavlja se istraga o provali u Gringotsu 31. jula, za koju se veruje da je delo nepoznatih Mračnih čarobnjaka ili veštica.

Gringotski goblini danas su insistirali na tome da ništa nije uzeto. Riznica koja je bila meta provale bila je već ispražnjena nešto ranije toga dana.

„Ali, nećemo vam reći šta je bilo u njemu, stoga ne zabadajte noseve ako znate šta je dobro po vas“, izjavio je gringotski goblin-portparol, danas popodne.

Hari se seti kako mu je Ron u vozu ispričao da je neko pokušao da opljačka Gringots, ali Ron nije pomenuo datum.

– Hagride! – reče Hari. – Ta provala u Gringotsu dogodila se na moj rođendan. Možda se to dešavalo baš dok smo mi bili tamo!

Nije bilo sumnje, Hagrid je ovoga puta definitivno izbegao Harijev pogled. Samo je zahroptao i ponudio mu još jedan mramorni kolačić. Hari je ponovo pročitao izveštaj. *Riznica koja je bila meta provale bila je već ispražnjena nešto ranije toga dana.* Hagrid je ispraznio riznicu sedam stotina i trinaest, ako biste to nazvali pražnjenjem, izvadivši onaj mali prljavi paketić. Da li su provalnici možda to tražili?

Dok su se Hari i Ron vraćali u zamak na večeru, džepova krcatih mramornim kolačićima koje iz učtivosti nisu mogli da odbiju, Hari je mislio kako ga još nijedna lekcija nije toliko naterala na razmišljanje kao ovaj čaj s Hagridom. Da li je Hagrid pokupio taj paketić u poslednji čas? Gde je on sada? I da li Hagrid zna o Snejpu nešto

što ne želi da kaže Hariju?

9. Ponoćni dvoboj

Hari ni u snu nije verovao da će ikada sresti dečaka kojeg će mrzeti više od Dadlija, ali to je bilo pre nego što je upoznao Draka Melfoja. Ipak, grifindorski prvaci imali su samo časove Napitaka sa sliterincima, tako da nisu morali mnogo da trpe Melfoja. Bar ne dok nisu primetili belešku prikačenu na zid grifindorskog dnevnog boravka, zbog koje su iznervirano frktali. Časovi letenja počinju u četvrtak – i biće zajednički za grifindorce i sliterince.

– Znao sam – reče Hari mračno. – Baš ono što sam oduvek želeo: da napravim budalu od sebe na metli, i to pred Melfojem!

Više od svega radovao se što će naučiti da leti.

– Ne znaš da li ćeš ispasti budala – reče Ron staloženo. – Uostalom, znam da se Melfoj stalno hvali kako je dobar u kvidiču, ali kladim se da su to samo priče.

Melfoj je zbilja mnogo pričao o letenju. Glasno se žalio kako prvaci nikada ne ulaze u kvidički tim svoje kuće, i pričao duge, hvalisave priče u kojima bi na kraju jedva uspevao da umakne Normalcima u helikopterima.Nije bio jedini: Šejmus Finigan je pak pričao da je maltene čitavo detinjstvo proveo zujeći po seoskim

predelima na svojoj metli. Čak je i Ron pričao, svakome ko je hteo da sluša, kako je gotovo pogodio paraglajder jašući na Čarlijevoj staroj metli. Svi koji su poticali iz čarobnjačkih porodica stalno su pričali o kvidiču. Ron je već imao jednu dugu raspravu s Dinom Tomasom, koji je bio u njihovoj spavaonici, oko fudbala. Ron nije mogao da shvati šta je tako uzbudljivo u igri sa samo jednom loptom u kojoj nikome nije dozvoljeno da leti. Hari je uhvatio Rona kako bocka Dinov poster s fudbalskim timom Vest Hem, pokušavajući da natera igrače da se pomere.

Nevil nikada u životu nije bio na metli jer mu baka nije dozvoljavala ni da joj se približi. Hari je lično smatrao da je imala pravo, pošto je Nevil i s oba stopala na zemlji imao izuzetno veliki broj nesrećnih slučajeva.

I Hermiona Grejndžer bila je nervozna zbog letenja gotovo koliko i Nevil. To se nije moglo naučiti napamet iz knjige – a nije da nije pokušala. U četvrtak za doručkom svima je dosađivala silnim glupostima o letačkim uputstvima i cakama koje je pokupila iz knjige *Kvidič kroz vekove*, koju je uzela iz biblioteke. Nevil je gutao svaku njenu reč, očajnički tragajući za bilo čim što bi mu pomoglo da kasnije ostane na svojoj metli, ali je ostalima bilo drago kad je Hermionino predavanje prekinuo dolazak pošte.

Hari nije dobio nijedno pismo posle Hagridove beleške, što je Melfoj, naravno, dobro zapazio. Melfojeva orlovska sova stalno je svom vlasniku donosila pakete slatkiša od kuće, koje je on razmetljivo otvarao za sliterinskim stolom.

Sova kukuvija donela je Nevilu mali paket od njegove bake. Otvorio ga je, uzbuđen, i pokazao im staklenu kuglu veličine ovećeg klikera, koja je bila puna belog dima.

– To je Nezaboravko! – objasni on. – Baka zna da ja stalno zaboravljam stvari... ovo vam govori ako ste nešto zaboravili da uradite. Vidiš, stegneš je ovako, i ako ona pocrveni... oh... – on preblede u licu, jer je Nezaboravko iznenada postao jarkocrven – ... nešto ste zaboravili...

Nevil se trudio da se seti šta je to zaboravio kad mu Drako Melfoj, koji je upravo prolazio pored grifindorskog stola, istrže Nezaboravka iz ruke.

Hari i Ron skočiše na noge. Čeznuli su da dobiju dobar razlog da se potuku s Melfojem, ali se u tom trenutku brzo kao munja pojavi profesorka Mek Gonagal, koja je mogla da nanjuši nevolju brže od ijednog nastavnika u školi.

– Šta se to zbiva?

– Melfoj mi je oteo Nezaboravka, profesorka.

Narogušivši se, Melfoj brzo ispusti Nezaboravka natrag na sto.

– Samo gledam – reče on i, pognutih ramena, izgubi se u pratnji Kreba i Gojla.

* * *

Istoga dana, u pola četiri popodne, Hari, Ron i ostali grifindorci siđoše u dvorište

na svoj prvi čas letenja. Bio je vedar, vetrovit dan i trava se povijala pod njihovim nogama dok su hodali niz kose travnjake, spuštajući se ka ravnom terenu preko puta Zabranjene šume, čije se drveće mračno povijalo u daljini.

Sliterinci su već bili dole, kao i dvadesetak metli uredno poređanih po zemlji. Hari je čuo kako se Fred i Džordž Vizli žale na školske metle, i govore kako neke od njih počinju da vibriraju ako poletite previsoko, ili uvek pomalo vuku ulevo.

Stigla je i njihova nastavnica, Madam Bućkuriš. Imala je kratku sedu kosu i oči žute poput jastrebovih.

– Pa, šta čekate? – zagalami ona. – Neka svako stane kraj svoje metle. Hajde, požurite.

Hari baci pogled na svoju metlu. Bila je stara, a nekoliko grančica štrčalo joj je pod čudnim uglovima.

– Stavite levu ruku iznad drške – povika Madam Bućkuriš sa čela kolone – i recite: „Gore!“

– GORE! – povikaše svi uglas.

Istoga časa metla ulete u Harijevu ruku, ali bila je jedna od retkih koje to učiniše. Hermionina metla se prosto prevrnula na tlu, a Nevilova se nije ni pomerila. Možda metle, kao i konji, mogu da osete ko ih se plaši, pomisli Hari; podrhtavanje u Nevilovom glasu suviše je jasno govorilo kako on želi da zadrži noge čvrsto na tlu.

Madam Bućkuriš im zatim pokaza kako da uzjašu metle a da ne skliznu s drške, i prošeta se duž redova đaka, ispravljajući im greške u držanju. Hari i Ron se oduševiše kada je Melfoju rekla da on očigledno već godinama to nepravilno radi.

– Dakle, kada dunem u pištaljku odrazićete se od zemlje, iz sve snage – reče Madam Bućkuriš. – Čvrsto držite metle, podignite se nekoliko stopa uvis, a onda se vratite nazad blago se naginjući unapred. Na moj zvižduk – tri – dva...

Ali Nevil, nervozan i uplašen da će ostati sâm na tlu, snažno poskoči pre nego što je pištaljka dotakla usne Madam Bućkuriš.

– Vrati se, dečače! – povika ona, ali Nevil se već ustremio naviše kao pampur iz boce – čitavih dvanaest stopa, ne, dvadeset! Hari vide njegovo preplašeno belo lice kako gleda u tlo koje mu nestaje pod nogama, vide ga kako se prenerazio, skliznuo postrance s metle i...

PAF – tup udarac i Nevil je već ležao na travi, lica okrenutog zemlji. Njegova metla se i dalje pela uvis sve više i više, i počela lenjo da skreće ka Zabranjenoj šumi, sve dok nije potpuno iščezla s vidika.

Madam Bućkuriš se nagnu iznad Nevila, bleda kao i on.

– Slomljen ručni zglob – čuo ju je Hari kako mrmlja. – Hajde, dečače, sve je u redu, ustani.

Okrenula se ostalima iz razreda.

– Niko da se nije pomerio dok ne odvedem ovog dečaka u bolničko krilo. Ostavite metle tu gde su ili će vas izbaciti s Hogvortsa dok kažete „kvidič“. Hajde, dušice.

Uplakanog lica, držeći se za povređeni zglob, Nevil se teturavo udalji dok ga je Madam Bućkuriš pridržavala.

Kad ih nastavnica više nije mogla čuti, Melfoj prsnu u smeh.

– Jesi li mu video lice, toj budaletini?

Drugi sliterinci mu se pridružiše.

– Umukni, Melfoje – procedi Parvati Petil.

– Ooo, braniš Longbotoma? – reče Pensi Perkinson, zlurada sliterinka. – Nikad ne bih pomislila da ti se *sviđa* taj mali debeli plačljivko, Parvati.

– Gledajte! – reče Melfoj sagnuvši se iznenada, i vadeći nešto iz trave. – To je ona glupa stvarčica koju je Longbotomu poslala njegova baka.

Nezaboravko zasja na suncu kad ga je Melfoj podigao.

– Daj to ovamo, Melfoje – reče Hari tiho. Svi odjednom ućutaše da bi videli šta će se desiti.

Melfoj se pakosno nasmeši.

– Mislim da ću ga ostaviti negde gde će Longbotom moći da ga pokupi – recimo, na vrhu drveta?

– Daj to *ovamo!* – povika Hari, ali je Melfoj već uzjahao svoju metlu i odleteo. Nije lagao, zaista je umeo dobro da leti – podigao se do najviših grana na samom vrhu hrasta, i počeo da doziva: – Hajde, Poteru, dođi i uzmi je!

Hari zgrabi svoju metlu.

– *Ne!* – vrisnu Hermiona Grejndžer. – Madam Bućkuriš je rekla da ne mrdamo... sve ćete nas uvaliti u nevolju.

Hari se nije obazirao na nju. Krv mu udari u uši. Uzjahao je metlu i snažno se odrazio od zemlje, vinuo se uvis dok mu je vazduh udarao u kosu i odoru koja je lepršala za njim – i u naletu divlje radosti shvatio da je otkrio nešto što ume da radi bez ikakvog podučavanja – što je lako, što je *božanstveno.* Malo usmeri dršku od metle naviše da bi se još više podigao, i začu krike i uzdahe devojčica na zemlji, kao i Ronove zvižduke bodrenja.

On oštro skrenu metlom kako bi presreo Melfoja u vazduhu. Melfoj je delovao zapanjeno.

– Daj mi to – viknu Hari – ili ću te zbaciti s te metle!

– A je li?! – reče Melfoj pokušavajući usiljeno da se iskezi, ali je umesto toga delovao zabrinuto.

Hari je, međutim, znao šta treba da uradi. Nagnuo se napred, čvrsto uhvatio dršku metle obema rukama i ustremio je na Melfoja poput koplja. Melfoj je jedva uspeo da se skloni. Hari naglo skrenu i umiri metlu u vazduhu. Njih nekoliko dole zapljeskaše.

– Ovde nema ni Kreba ni Gojla da te brane, Melfoje – dobaci mu Hari.

Izgleda da je Melfoj to i sâm shvatio.

– E pa, uhvati je onda, ako možeš! – povika on i baci staklenu kuglu visoko u vazduh, a onda se obruši ka zemlji.

Hari vide, kao u usporenom filmu, kako se kugla diže u vazduh, a potom počinje da pada. Osloni se napred i usmeri dršku metle nadole – sledećeg trenutka ponovo je razvijao brzinu u niskom letu, trkajući se s kuglom – vetar mu je zviždao u ušima, izmešan s povicima posmatrača – on ispruži ruku i... uhvati je na stopu od tla, taman na vreme da ispravi metlu, a zatim se elegantno spusti na travu bezbedno stežući Nezaboravka u šaci.

– HARI POTERU!

Srce mu zalupa brže nego maločas kad se ustremio naniže. Profesorka Mek Gonagal trčala je prema njima. On ustade, drhćući.

– *Nikada*... za sve ove godine na Hogvortsu...

Profesorka Mek Gonagal je gotovo zanemela od šoka, dok su joj oči kroz naočare jarosno sevale: – ... kako se samo *usuđuješ*... mogao si vrat da slomiš...

– Nije on kriv, profesorka...

– Ćutite, gospođice Petil...

– Ali Melfoj...

– *Dosta*, gospodine Vizli. Poteru, pođi sa mnom, smesta.

Hari primeti pobednički izraz na Melfojevom, Krebovom i Gojlovom licu dok je pokunjeno koračao za profesorkom Mek Gonagal ka zamku. Izbaciće ga, bio je siguran u to. Hteo je da kaže nešto u svoju odbranu, ali kao da mu nešto nije bilo u redu s glasom. Profesorka Mek Gonagal je grabila napred i ne gledajući ga; morao je da trči kako bi održao korak s njom. Baš ga je uprskao. Nije izdržao ni dve nedelje. Kroz desetak minuta već će se pakovati. Šta će reći Darslijevi kad im se pojavi na vratima?

Prođoše ulazne stepenike, mermerna stepeništa unutra, a profesorka Mek Gonagal mu ne uputi ni reč. Silovito je otvarala zatvorena vrata i maršírala hodnicima dok je Hari očajavajući kaskao za njom. Možda ga vodi kod Dambldora. Pomislio je na Hagrida, koga su izbacili iz škole ali mu dozvolili da ostane kao čuvar imanja. Možda bi mogao da bude Hagridov pomoćnik. Stomak mu se prevrnu dok je zamišljao da gleda Rona i ostale kako postaju čarobnjaci dok on trčkara naokolo po imanju noseći Hagridovu torbu.

Profesorka Mek Gonagal zastade ispred jedne učionice. Otvorila je vrata i provukla glavu kroz njih.

– Izvinite, profesore Flitvik, možete li mi pozajmiti Drvce na trenutak?

„Drvce?“, pomisli Hari, izbezumljen. Da li je „drvce“ prut kojim namerava da ga kazni?

Ali ispostavilo se da je „drvce“ osoba, krupan momak s pete godine, koji izađe s Flitvikovog časa sav zbunjen.

– Za mnom, vas dvojica – reče profesorka Mek Gonagal, i oni nastaviše zajedno hodnikom, dok je Drvce radoznalo gledao u Harija.

– Uđite ovamo.

Profesorka Mek Gonagal im pokaza na učionicu koja je bila prazna, ne računajući

Pivsa, koji je u njoj brižljivo ispisivao bezobrazne reči po tabli.

– Pivse, napolje! – zagrme ona. Pivs baci kredu u kantu, gde ova začangrlja, i izlete proklinjući ih. Profesorka Mek Gonagal zalupi vrata za njim i okrete se ka dečacima.

– Poteru, ovo je Oliver Drvce. Drvce – našla sam ti Tragača.

Drvcetov izraz čuđenja preraste istog trenutka u oduševljenje.

– Vi to ozbiljno, profesorka?

– Apsolutno – reče profesorka Mek Gonagal odsečno. – Ovaj momak je rođeni talenat. Nikad nisam videla ništa slično. Jesi li danas prvi put seo na metlu, Poteru?

Hari ćutke klimnu. Pojma nije imao šta se dešava, ali se činilo da ga ipak neće izbaciti iz škole, i uto mu se donekle ponovo vrati osećaj u nogama.

– Uhvatio je tu stvar što je drži u ruci posle poniranja od pedeset stopa – reče profesorka Mek Gonagal Drvcetu. – Nije se ni ogrebao. Ni Čarli Vizli ne bi uspeo to da izvede.

Drvce je sada izgledao kao da su mu se svi snovi iznenada ostvarili.

– Jesi li ikada gledao utakmicu kvidiča, Poteru? – upita ga on ushićeno.

– Drvce je kapiten grifindorskog tima – objasni profesorka Mek Gonagal.

– Baš je savršeno građen za Tragača – reče Drvce, šetajući oko Harija i zagledajući ga. – Lagan... brz... moraćemo da mu nabavimo pristojnu metlu, profesorka... *Nimbus 2000* ili *Čistačicu 7*, rekao bih.

– Razgovaraću s profesorom Dambldorom da vidim možemo li da napravimo izuzetak od pravila za prvake. Tako mi nebesa, potreban nam je tim bolji od prošlogodišnjeg. Posle *onakvog* poraza u poslednjem meču protiv sliterinaca, nedeljama nisam smela da pogledam Severusa Snejpa u oči...

Profesorka Mek Gonagal strogo pogleda u Harija preko svojih naočara.

– Hoću da čujem da marljivo treniraš, Poteru, ili ću se predomisliti u vezi s kaznom.

A onda se iznenada nasmeši.

– Tvoj otac bi bio ponosan – reče. – I sâm je bio sjajan igrač kvidiča.

* * *

– Mora da se *šališ*.

Bili su za večerom. Hari je upravo ispričao Ronu šta se sve desilo kad je napustio teren s profesorkom Mek Gonagal. Ron je krenuo da prinese ustima komad pite bubrežnjače, ali posle ovoga sasvim zaboravi na nju.

– *Tragač?* – reče on. – Ali prvaci *nikada*... ti mora da si najmlađi igrač ove kuće u čitavom...

– ... veku – dopuni ga Hari, halapljivo trpajući pitu u usta. Strašno je ogladneo posle svih uzbuđenja tokom popodneva. – Tako mi je Drvce rekao.

Ron je bio toliko zadivljen i impresioniran da je samo sedeo i buljio u Harija.

– Počinjem da treniram iduće nedelje – objasni Hari. – Samo nemoj nikome da pričaš. Drvce želi da to ostane tajna.

U tom trenutku Fred i Džordž Vizli uđoše u Salu, opaziše Harija i žurno se zaputiše ka njemu.

– Svaka čast – reče Džordž tiho. – Drvce nam je rekao. Mi smo takođe u timu, kao Jurišnici.

– Kažem vam, ove godine ćemo sigurno osvojiti prvenstvo u kvidiču. Nismo pobedili od kada je Čarli otišao iz škole, ali ove godine ćemo imati sjajan tim. Mora da si veoma dobar, Hari, Drvce je takoreći skakao od sreće kad nam je to rekao.

– Nego, moramo da idemo, Li Džordan misli da je pronašao novi tajni izlaz iz škole.

– Kladim se da je to onaj iza kipa Gregorija Uobraženog, koji smo otkrili još prve nedelje. Vidimo se.

Fred i Džordž samo što su odmaglili kad se pojavi neko daleko manje dobrodošao: Melfoj, u pratnji Kreba i Gojla.

– Je li ti to poslednji obrok, Hari? Kada hvataš voz za povratak među Normalce?

– Mnogo si hrabriji sada kada si ponovo na čvrstom tlu i kada si okružen svojim malim prijateljima – reče Hari hladno. Na Krebu i Gojlu nije bilo ničeg malog, ali pošto je Visoki sto bio pun nastavnika, nisu mogli učiniti ništa drugo nego da krckaju zglobovima prstiju i mršte se.

– Sâm ću da te sredim, u bilo koje doba – reče Melfoj. – Noćas, ako želiš. Čarobnjački dvoboj. Samo štapići... bez dodira. Šta je? Nikada nisi čuo za čarobnjački dvoboj, pretpostavljam?

– Naravno da jeste – reče Ron, okrenuvši se ka njima. – Ja sam njegov sekundant, a ko je tvoj?

Melfoj pogleda u Kreba i Gojla, odmeravajući ih.

– Kreb – reče on. – U ponoć, dakle? Srešćemo se u sobi s trofejima, ona se nikad ne zaključava.

Kada je Melfoj otišao, Ron i Hari se pogledaše.

– *Šta* je to čarobnjački dvoboj? – upita Hari. – I šta to znači da si mi ti sekundant?

– Pa, sekundanti služe da preuzmu dvoboj ako pogineš – reče Ron bezbrižno, napokon navalivši na svoju hladnu pitu. Videvši izraz na Harijevom licu, brže-bolje dodade: – Ali ljudi umiru samo u pravim dvobojima, znaš, s pravim čarobnjacima. Ti i Melfoj jedva da možete jedan na drugog da pošaljete malo varnica. Nijedan ne poznaje dovoljno magije da bi mogao ozbiljno da naudi drugome. Uostalom, kladim se da je očekivao da ćeš da odbiješ.

– A šta ako mahnem štapićem i ništa se ne desi?

– Baci ga i tresni Melfoja po nosu – predloži Ron.

– Izvinite.

Obojica podigoše pogled. Bila je to Hermiona Grejndžer.

– Zar čovek ovde ne može više na miru ni da jede? – reče Ron.

Hermiona se nije obazirala na njega već se obrati Hariju.

– Nisam mogla a da ne čujem šta ste ti i Melfoj pričali...

– Kladim se da nisi – promrmlja Ron.

– ... a vi ne biste *smeli* noću da lutate po školi. Pomislite koliko će poena Grifindor izgubiti ako vas uhvate, a sigurno je da hoće. To je stvarno sebično od vas.

– Ali to se tebe stvarno ne tiče – odbrusi joj Hari.

– Do viđenja – dodade Ron.

* * *

Sve u svemu, to se ne bi baš moglo nazvati savršenim završetkom dana, pomisli Hari dok je mnogo kasnije ležao budan slušajući Dina i Šejmusa kako padaju u san (Nevil se još nije bio vratio iz bolničkog krila). Ron mu je čitavo veče davao savete u stilu: „Ako pokuša da baci na tebe kletvu, bolje da se sagneš jer ne mogu da se setim kako da ih zaustaviš.“ Postojala je velika šansa da ih uhvate Filč ili Gospođa Noris, i Hari je osećao da izaziva sudbinu kršeći još jedno školsko pravilo u istom danu. S druge strane, Melfojevo iskeženo lice stalno mu je igralo pred očima u mraku – ovo mu je bila velika šansa da potuče Melfoja u borbi licem u lice. To nije smeo da propusti.

– Pola dvanaest – promrmlja Ron najzad. – Bolje da pođemo.

Navukoše odore, pokupiše štapiće i iskradoše se iz sobe na vrhu tornja, spustiše se niza spiralne stepenice i nađoše se u grifindorskom dnevnom boravku. Nekoliko ugaraka još je tinjalo u kaminu, pretvarajući sve fotelje u utvarne pogurene crne senke. Već su skoro stigli do rupe pokrivene portretom, kada tik kraj sebe začuše glas: – Ne mogu da verujem da ćeš to da uradiš, Hari.

Lampica zasvetle. Bila je to namrštena Hermiona Grejndžer, u ružičastoj spavaćici.

– *Ti!* – reče Ron besno. – Vraćaj se u krevet!

– Malo je falilo da kažem tvom bratu – obrecnu se Hermiona. – Persi je asistent, on bi vas zaustavio.

Hari nije mogao da poveruje da postoji neko ko toliko voli da svuda zabada svoj nos.

– Hajde – reče Ronu. On gurnu portret Debele Dame i uzvera se kroz rupu iza njega.

Hermiona nije htela tek tako da odustane. Išla je za Ronom kroz rupu u portretu, sikćući za njima poput besne guske.

– Zar vas nije *briga* za Grifindor, zar brinete *samo* o sebi?! *Ja* ne želim da Sliterin osvoji Školski pehar, ali vi ćete izgubiti sve poene koje sam dobila od profesorke

Mek Gonagal zato što sam znala sve o Promenljivim činima.

– Odlazi.

– U redu, ali upozorila sam vas, sutra, kad budete seli u voz da se vratite kući, setićete se ovoga što sam vam rekla, baš ste...

Ali nisu stigli da otkriju šta su to oni. Hermiona se vratila do portreta Debele Dame kako bi mogla da prođe natrag kroz njega, i našla se ispred prazne slike. Debela Dama otišla je u noćnu posetu i Hermiona se nađe zaključana ispred grifindorske kule.

– Šta sada da radim? – upita piskavo.

– To je tvoj problem – reče Ron. – Mi moramo da pođemo, inače ćemo zakasniti.

Nisu još stigli ni do kraja hodnika kada ih Hermiona sustiže.

– Idem s vama – reče ona.

– E, *nećeš*.

– Misliš da ću da stojim ovde i čekam da me Filč uhvati? A ako pronađe nas troje, reći ću mu istinu, da sam pokušavala da vas zaustavim, a vi ćete me podržati.

– Baš imaš petlju... – reče Ron glasno.

– Umuknite, oboje – reče Hari oštro. – Čuo sam nešto.

Bilo je to nekakvo šmrktanje.

– Gospođa Noris? – upita Ron teško dahćući, žmireći kroz mrak.

To, međutim, nije bila Gospođa Noris, već Nevil. Bio je sklupčan na podu, usnuo, ali se naglo probudi kada se oni primakoše.

– Hvala bogu da ste me našli! Ovde sam već satima. Nisam mogao da se setim nove lozinke da bih se vratio u krevet.

– Tiše malo, Nevile. Lozinka je 'Praseća njuška', ali ti to sada ništa ne vredi pošto je Debela Dama nekud otišla.

– Kako tvoja ruka? – upita ga Hari.

– Fino – reče Nevil, pokazujući im je. – Madam Pomfri mi je namestila ruku za minut.

– Dobro, pa, Nevile, mi moramo negde da idemo, vidimo se kasnije...

– Ne ostavljajte me! – reče Nevil, skočivši na noge. – Ne bih da ostanem ovde sam... Krvavi Baron je već dvaput prošao ovuda.

Ron pogleda na sat, a zatim baci besan pogled na Hermionu i Nevila.

– Ako nas uhvate zbog jednog od vas dvoje, neću se smiriti dok ne naučim Slinavsku kletvu o kojoj nam je Kvirel pričao i ne primenim je na vama.

Hermiona otvori usta, možda da kaže Ronu kako da primeni Slinavsku kletvu, ali Hari prosikta da ćuti i sve ih povuče napred.

Šunjali su se hodnicima ispresecanim snopovima mesečine koja je ulazila kroz visoke prozore. Hari je na svakom ćošku očekivao da nalete na Filča ili Gospođu Noris, ali su imali sreće. Brzo se sjuriše niz stepenište do trećeg sprata i na vrhovima prstiju zaputiše ka sobi s trofejima.

Melfoj i Kreb još nisu bili stigli. Kristalne vitrine s trofejima svetlucale su tamo

gde bi ih potkačila mesečina. Pehari, štitovi, tanjiri i statue svetlucali su srebrnim i zlatnim sjajem u tami. Oni se pribiše uza zid, motreći na vrata s oba kraja sobe. Hari uze svoj čarobni štapić, za slučaj da Melfoj uleti i iznenada krene na njega. Minuti su sporo prolazili.

– Kasni, možda se uplašio – prošapta Ron.

A zatim ih iznenadna buka iz susedne sobe natera da poskoče. Hari je upravo bio podigao štapić kad začuše nekog kako govori – a to nije bio Melfoj.

– Pronjuškaj malo, slatka moja, možda se kriju u ćošku.

Bio je to Filč, koji se obraćao Gospođi Noris. Užasnut, Hari mahnu ostalima da smesta pođu za njim; tiho se stuštiše prema vratima, što dalje od pravca iz kojeg je dolazio Filčov glas. Taman što je Nevilova odora zamakla iza ćoška kad začuše kako Filč ulazi u sobu s trofejima.

– Tu su negde – čuli su ga kako mrmlja – verovatno se kriju.

– Ovuda! – pokaza Hari ostalima bezglasno, i svi, preplašeni, počeše da puze dugačkom galerijom punom oklopa. Mogli su da čuju kako se Filč približava. Nevil iznenada prestrašeno ciknu i dade se u trk – spotakao se, zgrabio Rona oko struka i obojica naleteše pravo na jedan oklop.

Čangrljanje i tresak bili su dovoljni da probude ceo zamak.

– TRČITE! – vrisnu Hari i sve četvoro se sjuriše niz galeriju, ne osvrćući se čak ni da vide prati li ih Filč – zamakoše kroz jedna vrata i spustiše se prvo jednim, pa drugim hodnikom, dok ih je Hari vodio, nemajući pojma gde su niti kuda idu. Projuriše kroz jednu tapiseriju i nađoše se u skrivenom prolazu, jurnuše kroz njega i stigoše nadomak učionica u kojima su se održavali časovi Čini, za koju su znali da je miljama daleko od sobe s trofejima.

– Mislim da smo mu umakli – prodahta Hari, naslonivši se na hladan zid i brišući čelo. Nevil se presamitio, hropćući i krkljajući.

– *Rekla*... sam... vam – promrmlja Hermiona bez daha, držeći se rukom za grudi u kojima je nešto probadalo. – Rekla... sam... vam....

– Moramo da se vratimo u grifindorsku kulu – reče Ron – i to što je moguće pre.

– Melfoj te je prevario – reče Hermiona Hariju. – Shvataš to, zar ne? Nije ni imao nameru da se sretne s tobom – Filč je znao da će neko biti u sobi za trofeje, mora da te je Melfoj otkucao.

Hari pomisli da je ona najverovatnije u pravu, ali nije hteo to da joj prizna.

– Hajdemo.

Ispostavilo se da to i neće biti baš tako jednostavno. Nisu prošli više od desetak koraka kad kvaka na obližnjim vratima zaškripa i nešto izlete iz učionice ispred njih.

Bio je to Pivs. Čim ih je primetio, on ciknu od zadovoljstva.

– Umukni, Pivse... molim te... izbaciće nas.

Pivs se zakikota.

– Šta je, mali prvačići, lutate naokolo u ponoć? C-c-c... Nevaljalci, nevaljalci, sad

ste u zamci.

– Nismo, osim ako nas ti ne odaš, Pivse, nemoj, molimo te!

– Trebalo bi da kažem Filču, trebalo bi – reče Pivs svetačkim glasom, ali oči mu zlurado zatreperiše. – To je za vaše dobro, znate.

– Gubi se s puta – prosikta Ron, i pokuša da ga udari – što je bila velika greška.

– UČENICI POBEGLI IZ KREVETA! – zaurla Pivs. – UČENICI POBEGLI IZ KREVETA! EVO IH OVDE U HODNIKU KOD UČIONICE ZA ČINI!

Provukavši se pognutih glava ispod Pivsa, oni potrčaše kao da im život od toga zavisi, sve do kraja hodnika, gde naleteše na jedna vrata – ali ona su bila zaključana.

– To je to! – zajauka Ron, dok su bespomoćno gurali vrata. – Gotovi smo! Ovo je kraj!

Mogli su da čuju korake. Filč je trčao koliko ga noge nose u pravcu Pivsovih uzvika.

– Ma, skloni se – zareža ljutito Hermiona. Zgrabila je Harijev štapić, kucnula njime ključaonicu i prošaputala: – *Alohomora!*

Brava škljocnu i vrata se naglo otvoriše – oni se sručiše kroz njih, brzo ih zatvoriše i staviše uvo na vrata, osluškujući.

– Kojim putem su otišli, Pivse? – pitao je Filč. – Brzo, reci mi.

– Kaži „molim te".

– Ne zavitlavaj me, Pivse, nego reci *kuda su otišli?*

– Nećem reći ništa, dok me lepo ne zamoliš – reče Pivs svojim unjkavim pevajućim glasom.

– U redu... *molim te.*

– NIŠTA! Ha haaaa! Rekao sam ti da neću reći „ništa" sve dok me lepo ne zamoliš! Haha! Hahaaa! – A zatim začuše Pivsa kako žurno odleće, dok ga je Filč besno proklinjao.

– Misli da su ova vrata zaključana – prošaputa Hari. – Mislim da će sve biti u redu... *puštaj me*, Nevile! – Jer Nevil je već čitav minut cimao Harija za rukav njegovog ogrtača. – *Šta je bilo?*

Hari se okrenu – i vide, sasvim jasno, šta je to bilo. Na trenutak je bio siguran da je zakoračio u noćnu moru – bilo je to previše posle svega što mu se dotad desilo.

Nisu bili u sobi, kao što je on mislio. Bili su u hodniku. Zabranjenom hodniku na trećem spratu. A sada su znali i zašto je zabranjen.

Gledali su pravo u oči čudovišnog psa, psa koji je ispunjavao čitav prostor između tavanice i poda. Imao je tri glave. Tri para kolutavih, izbezumljenih očiju; tri njuške, koje su huktale i frktale u njihovom pravcu; tri balave čeljusti iz kojih je sa žućkastih zuba visila pljuvačka.

Stajao je sasvim mirno, svih šest njegovih očiju zurilo je u njih, a Hari je znao da je jedini razlog što još nisu mrtvi to što su ga iznenadili svojom naglom pojavom, ali iznenađenje je već prolazilo, jer nije bilo sumnje šta to preteće režanje znači.

Hari se maši za kvaku – između Filča i smrti, on bira Filča.

Oni padoše unazad. Hari snažno zalupi vrata i svi potrčaše, gotovo poleteše nazad kroz hodnik. Filč mora da je odjurio da ih potraži negde drugde, pošto ga nigde nisu videli, ali nije ih ni bilo briga – samo su hteli da odu što dalje od tog čudovišta. Nisu prestali da trče sve dok nisu stigli do portreta Debele Dame na sedmom spratu.

– Gde ste svi vi bili, zaboga? – upita ona, gledajući u njihove kućne haljine koje su im visile s ramenâ, i u njihova oznojena, zajapurena lica.

– Nije važno... *praseća njuška*, *praseća njuška* – prodahta Hari, i portret se skloni u stranu. Sjuriše se u dnevni boravak i drhteći se sručiše u fotelje.

Prošlo je izvesno vreme dok neko najzad nije progovorio. Činilo se, čak, da Nevil više nikada neće ni moći da zucne.

– Na šta li su mislili, zašto drže takvu stvar zaključanu u školi? – upita najzad Ron. – Ako ijednom psu treba prostora za kretanje, to je onaj.

Hermioni se istovremeno povratiše i dah i njen prek karakter.

– Zar nemate oči, niko od vas? – prosikta ona. – Zar niste videli na čemu je stajao?

– Na podu? – predloži Hari. – Nisam mu gledao u šape, bio sam zauzet prebrojavanjem njegovih glava.

– Ne, *ne* na podu. Stajao je na vratancima u podu. Očito je da čuva nešto.

Ona ustade, uputivši im prekoran pogled.

– Nadam se da ste zadovoljni sobom. Mogli smo svi da budemo mrtvi... ili, još gore, izbačeni iz škole. A sada, ako nemate ništa protiv, idem u krevet.

Ron je piljio u nju, otvorenih usta.

– Ne, nemamo ništa protiv – reče. – Ispašće još i da smo je mi terali da ide s nama, zar ne?

Ali Hermiona je navela Harija da razmišlja o nečemu drugom dok se pentrao u svoj krevet. Taj pas nešto čuva... Šta li mu je ono Hagrid rekao? Gringots je najsigurnije mesto na svetu ako želiš nešto da sakriješ – osim možda Hogvortsa.

Hariju se učini da je otkrio gde se nalazi taj prljavi mali paketić iz riznice sedam stotina trinaest.

10. Noć veštica

Melfoj nije mogao da poveruje svojim očima kad je sledećeg dana otkrio da su Hari i Ron još uvek na Hogvortsu, umorni, ali sasvim veseli. Zaista, Hari i Ron su već idućeg jutra verovali da je susret s troglavim psom sjajna pustolovina, i bili željni još takvih, sličnih avantura. U međuvremenu, Hari je Ronu ispričao sve o paketu koji je, izgleda, prebačen iz Gringotsa na Hogvorts, te su mnogo vremena provodili pitajući se šta je to što iziskuje tako posebnu zaštitu.

– To je nešto ili izuzetno dragoceno, ili krajnje opasno – reče Ron.

– Ili i jedno i drugo – potvrdi Hari.

No sve što su sa sigurnošću smeli da tvrde o tajanstvenom predmetu bilo je da je dugačak tri-četiri centimetra, pa stoga bez novih informacija nisu imali mnogo šanse da pogode o čemu je reč.

Nevil i Hermiona nisu ispoljili ni trunku radoznalosti kad je reč o onome što je ležalo ispod tog psa i vratanca u podu. Nevil je samo želeo da se više nikada ne približi tom psu.

Hermiona sada više nije htela ni da razgovara s Ronom i Harijem, ali budući da su je oni ionako smatrali sveznajućim davežom, to im se činilo kao čist zgoditak. Sada su jedino želeli da pronađu način da se osvete Melfoju i, na njihovo veliko zadovoljstvo, rešenje im je stiglo poštom, nedelju dana kasnije.

Kada su sove, po običaju, preplavile Veliku salu, svima je odmah zapao za oko dugačak, tanak paket koji je nosilo šest velikih sova kukuvija. Hari je, kao i ostali, bio

radoznao da vidi šta je u tom velikom paketu, i bio je zapanjen kad su ga sove ispustile baš pred njega, oborivši mu slaninu s tanjira na pod. Još nisu ni iščezle s vidika kada druga sova ispusti pismo povrh paketa.

Hari najpre otvori pismo, što je bila sreća jer je u njemu pisalo:

NE OTVARAJ PAKET ZA STOLOM.

U njemu je tvoja nova metla Nimbus 2000, ali ne želim da svi znaju da si dobio metlu, ili će svi poželeti jednu takvu.

Oliver Drvce će se naći s tobom večeras na terenu za kvidič u sedam sati, da bi ti održao prvi trening.

Profesorka M. Mek Gonagal

Hari je jedva uspevao da prikrije zadovoljstvo kad je pružio poruku Ronu da je pročita.

– *Nimbus dve hiljad*e – promrmlja Ron sa zavišću. – Nisam nikad ni *pipnuo* jednu takvu.

Oni brzo izađoše iz sale da bi nasamo otpakovali metlu pre prvog časa, ali na pola puta kroz Ulaznu dvoranu Kreb i Gojl im preprečiše put ka stepenicama, a Melfoj ščepa paket od Harija i opipa ga.

– To je metla – reče bacajući je natrag Hariju s mešavinom ljubomore i pakosti na licu. – Ovoga puta si gotov, Poteru, prvaci ne smeju da ih poseduju.

Ron nije mogao da izdrži.

– To nije tek bilo kakva stara metla – reče. – To je *Nimbus dve hiljade*. Šta ono reče da imaš kod kuće, Melfoje, *Kometu dvesta šezdeset*? – Ron se iskezi Hariju. – *Komete* deluju razmetljivo, ali nisu ista liga kao Nimbusice.

– Šta ti znaš o tome, Vizli, ti sebi ne možeš da priuštiš ni pola njene drške – uzvrati mu Melfoj. – Pretpostavljam da ti i tvoja braća morate da štedite za metle, skupljajući grančicu po grančicu.

Pre nego što je Ron stigao da odgovori, profesor Flitvik se pojavi pred Melfojem.

– Dečaci, nadam se da se ne svađate? – reče on piskutavo.

– Poter je dobio metlu, profesore – reče Melfoj brzo.

– Da, da, tačno – reče profesor Flitvik, nasmešivši se Hariju. – Profesorka Mek Gonagal mi je rekla sve o tim specijalnim okolnostima, Poteru. A koji je model?

– *Nimbus 2000*, gospodine – reče Hari, obuzdavajući se da se ne nasmeje pri pogledu na Melfojevo užasnuto lice. – A dobio sam je zahvaljujući Melfoju – dodade on.

Hari i Ron pohitaše uz stepenice, gušeći se od smeha zbog Melfojevog očitog besa i zbunjenosti.

– Pa, istina je – zakikota se Hari kad su stigli na vrh mermernog stepeništa. – Da nije ukrao Nevilovog Nezaboravka, ja ne bih bio u timu...

– Dakle, vi mislite da je to nagrada za kršenje pravila? – reče jedan ljutiti glas tik iza njih. Hermiona je trupkala nogama uza stepenice, gledajući s neodobravanjem paket u Harijevoj ruci.

– Mislio sam da ne govoriš s nama? – upita Hari.

– Tako je, nemoj ni sada da počinješ – reče Ron – baš nam prija.

Hermiona odmaršira dalje, visoko uzdignutog nosa.

Tog dana Hari je imao velikih problema da se usredsredi na časove. Misli su mu stalno lutale do spavaonice u kojoj je njegova nova metla ležala ispod kreveta, ili su se usmeravale ka terenu za kvidič, gde je trebalo da počne da uči pravila igre te večeri. Kasnije je smazao večeru i ne primećujući šta jede, a onda je jurnuo gore s Ronom da bi napokon odmotali *Nimbus 2000*.

– Auuu – uzdahnu Ron kad se metla otkotrljala po Harijevom prekrivaču.

Čak je i Hari, koji ništa nije znao o različitim vrstama metli, smatrao da je divna. Uglačana i sjajna, s drškom od mahagonija, imala je dug rep od urednih, pravih grančica, a pri vrhu je zlatnim slovima pisalo *Nimbus 2000*.

Nešto pre sedam sati Hari napusti zamak i uputi se ka terenu za kvidič po mraku. Nikada ranije nije bio na tom stadionu. Stotine visokih sedišta dizalo se na tribinama oko uzvišenja, kako bi gledaoci bili dovoljno visoko da vide šta se zbiva. Na oba kraja terena nalazila su se po tri zlatna stuba s obručima na vrhu. Harija su podsećala na male plastične štapiće pomoću kojih deca Normalaca prave mehuriće od sapunice, osim što su bili visoki oko pedeset stopa.

Isuviše željan ponovnog letenja da bi sačekao Drvceta, Hari uzjaha metlu i odrazi se od tla. Kakvo osećanje – provlačio se kroz stative, a onda bi ubrzano proleteo uzduž i popreko iznad terena. *Nimbus 2000* se okretao gde god je hteo, na njegov najmanji dodir.

– Hej, Poteru, silazi ovamo!

Oliver Drvce je upravo stigao. Pod rukom je nosio veliki drveni sanduk. Hari se spusti pored njega.

– Vrlo lepo – reče Drvce, sa sjajem u očima. – Jasno mi je na šta je profesorka Mek Gonagal mislila... stvarno si prirodan talenat. Večeras ću ti samo objasniti pravila, a onda ćeš se priključiti timskim treninzima triput nedeljno.

Otvorio je sanduk. Unutra su bile četiri lopte različitih veličina.

– Pa, evo – reče Drvce. – Dakle, kvidič se vrlo lako kapira, mada ga nije tako lako igrati. U svakom timu ima sedmoro igrača. Trojica se zovu Goniči.

– Tri Goniča – ponovi Hari, dok je Drvce vadio svetlocrvenu loptu veličine fudbalske.

– Ova lopta se zove Kvafl – reče Drvce. – Goniči bacaju jedan drugome Kvafl i pokušavaju da ga ubace kroz jedan od obruča da bi postigli gol. Svaki put kad Kvafl uđe kroz jedan od prstenova tim dobije deset poena. Da li me pratiš?

– Goniči dodaju jedni drugima Kvafl i ubacuju ga kroz obruče da bi postigli

pogodak – odrecitova Hari. – Dakle... to je nešto kao košarka na metlama sa šest obruča, zar ne?

– Šta je to košarka? – upita Drvce radoznalo.

– Nije važno – brzo reče Hari.

– Dalje, tu je još po jedan igrač na svakoj strani koji se zove Čuvar – ja sam Čuvar za Grifindor. Moram da letim između naših gol-obruča i sprečavam igrače iz drugog tima da postignu pogodak.

– Trojica Goniča, jedan Čuvar – ponovi Hari, koji je rešio da sve to zapamti iz cuga. – I svi igraju Kvaflom. OK, shvatio sam. A čemu onda služi ovo? – On pokaza na tri lopte koje su ostale u kutuji.

– Sada ću ti pokazati – reče Drvce. – Uzmi ovo.

On pruži Hariju malu drvenu palicu, nalik onoj za bejzbol.

– Ujedno ću ti pokazati i čemu služe Bladžerke – reče Drvce. – Ove dve su Bladžerke.

On pokaza Hariju dve identične lopte, ziftcrne i nešto manje od crvenog Kvafla. Hari zapazi da one pokušavaju da se izmigolje iz kaiševa koji su ih držali u kutiji.

– Odmakni se – upozori Drvce Harija. On se sagnu i oslobodi jednu od Bladžerki.

Odjednom, crna lopta se podiže visoko u vazduh, a onda polete pravo ka Harijevom licu. Hari je dočeka palicom, da bi je zaustavio pre nego što mu razbije nos, i udarcem je otposla cik-cak kroz vazduh, što dalje od sebe – ona je neko vreme zujala oko njihovih glava, a onda se ustremila na Drvceta, koji skoči na nju i uspe da je prikuje za zemlju.

– Vidiš – reče Drvce sav zadihan, uteravši ratobornu Bladžerku natrag u kutiju, gde ju je ponovo vezao kaiševima. – Bladžerke zuje unaokolo kroz vazduh pokušavajući da zbace igrače s njihovih metli. Zato u svakom timu imamo po dvojicu Jurišnika. U našem timu to su blizanci Vizli – njihov zadatak je da štite svoje igrače od Bladžerki, i pokušaju da ih nabace u pravcu drugog tima. Dakle, misliš li da si sve to shvatio?

– Trojica Goniča gađaju i daju golove Kvaflom; Čuvar pazi na golove, Jurišnici čuvaju svoj tim od Bladžerki – nabroja Hari.

– Vrlo dobro – reče Drvce.

– Ovaj... da li su Bladžerke ikada ubile nekoga? – upita Hari, nadajući se da ne zvuči preterano zainteresovano.

– Ne na Hogvortsu. Imali smo nekoliko razbijenih vilica, ali ništa strašnije od toga. E sad, poslednji član tima je Tragač. To si ti. Ti ne moraš da brineš o Kvaflu, ni o Bladžerkama...

– ... osim ako mi ne rascopaju glavu.

– Ne brini, Vizlijevi su više nego dovoljni da pariraju Bladžerkama – mislim, oni su i sami kao par čovekolikih Bladžerki.

Drvce posegnu u sanduk i izvuče četvrtu, poslednju loptu. U poređenju s Kvaflom

i Bladžerkama bila je sićušna, veličine krupnog oraha. Bila je od sjajnog zlata, s malim i lepršavim srebrnim krilcima.

– *Ovo* je – reče Drvce – Zlatna skrivalica, i to je najvažnija lopta od svih. Nju je teško uhvatiti pošto je brza i jedva se vidi. Tragač ima zadatak da je uhvati. Treba da se probijaš tamo-amo između Goniča, Jurišnika, Bladžerki i Kvafla da bi je uhvatio pre nego što je uhvati Tragač iz protivničkog tima, pošto onaj tim čiji Tragač uhvati Skrivalicu dobija još dodatnih sto pedeset poena, i skoro uvek pobeđuje. Zato Tragače tako često fauliraju. Utakmica kvidiča završava se tek kad je Skrivalica uhvaćena, tako da može da traje čitavu večnost – mislim da je rekord bio tri meseca, morali su stalno da uvode zamene za igrače, kako bi mogli da spavaju na smenu.

– Dakle, to je to... imaš li pitanja?

Hari odmahnu glavom. U redu, shvatio je šta treba da se radi, ali problem će biti da se to izvede.

– Nećemo još da vežbamo sa Skrivalicom – reče Drvce, pažljivo je vraćajući u kutiju. – I suviše je mračno, mogli bismo da je izgubimo. Pokušaj malo s ovim drugim.

On izvadi iz džepa kesu s običnim lopticama za golf, i nekoliko minuta kasnije on i Hari su već bili u vazduhu, Drvce je bacao loptice što dalje može, u svim pravcima, a Hari bi ih hvatao.

Hari nije promašio nijednu, i Drvce je bio oduševljen. Posle pola sata, noć se bila potpuno spustila, pa nisu mogli dalje da nastave igru.

– Ove godine će naše ime biti upisano na trofeju kvidičkog kupa – reče Drvce radosno dok su se čvrstim hodom vraćali ka zamku. – Ne bih se iznenadio ako nadmašiš i Čarlija Vizlija, a on je mogao da igra i za reprezentaciju Engleske, da nije otišao da jurca za zmajevima.

* * *

Možda zbog prezauzetosti, jer je pored svih domaćih zadataka imao i trening tri večeri nedeljno, no kada je shvatio da je na Hogvortsu već dva meseca, Hari nije mogao da poveruje da je prošlo toliko vremena. U zamku se osećao više kao kod kuće no što je ikad to bio u Šimširovoj ulici. A sada kad su savladali osnovno gradivo, i časovi su postajali sve zanimljiviji.

Tog jutra, uoči Noći veštica, probudio ih je primamljiv miris pečenih bundeva koji se širio hodnicima. Štaviše, profesor Flitvik objavi za vreme časova Čini da su, po njegovom mišljenju, već sposobni da pokreću predmete da lete, a to je bilo nešto za čim su svi čeznuli još od kada su videli kako Flitvik tera Nevilovog žapca da leti po učionici. Profesor Flitvik je podelio razred u parove da bi to vežbali. Harijev par bio je Šejmus Finigan (što je bilo olakšanje, jer je Nevil stalno pokušavao da uhvati njegov pogled). Ron je, međutim, trebalo da radi zajedno s Hermionom Grejndžer. Bilo je teško reći koje se od njih dvoje više ljuti zbog toga. Od dana kada je Hariju

stigla metla ona ni sa jednim od njih dvojice nije progovorila ni reč.

– Dakle, ne zaboravite onaj fini pokret ručnog zgloba koji smo vežbali – kreštao je profesor Flitvik, smestivši se, kao i uvek, povrh gomile knjiga. – Zamahnite i zabacite – podsećao ih je – zamahnite i zabacite. Važno je da tačno izgovorite čarobne reči... nikad ne zaboravite čarobnjaka Barufija, koji je rekao „s“ umesto „f“, i našao se na podu s bizonom na grudima!

Zadatak je bio veoma težak. Hari i Šejmus su zamahivali i zabacivali, ali perce koje je trebalo da poleti uvis i dalje je ležalo na klupi. Šejmus je postao toliko nestrpljiv da ga je bocnuo štapom i zapalio – pa je Hari morao da ga ugasi svojim šeširom.

Ni Ron nije imao više sreće za susednim stolom.

– *Vingardium leviosa* – vikao je, mašući svojim dugim rukama poput vetrenjače.

– Pogrešno izgovaraš – začu Hari kako se Hermiona obrecnu na Rona. – Treba reći Vin-*gar*-dium levi-*o*-sa, ono ’gar’ treba lepo naglasiti.

– Probaj onda ti, ako si tako pametna – progunđa Ron.

Hermiona zavrnu rukave svoje odore, zamahnu svojim štapićem i reče: – *Vingardium leviosa!*

Njihovo pero podiže se s klupe i nastavi da lebdi na visini od oko četiri stope iznad njihovih glava.

– Oh, vrlo dobro! – povika profesor Flitvik tapšući. – Gledajte, svi, gospođica Grejndžer je uspela to da uradi!

Kada se čas završio Ron je bio vrlo neraspoložen.

– Nije čudo što je niko ne podnosi – reče on Hariju dok su se probijali kroz prepun hodnik. – Ona je, vala, prava noćna mora.

Neko se sudari s Harijem dok su hitali kroz gužvu. Bila je to Hermiona. Hari primeti izraz na njenom licu – i zapanji se kad vide da je u suzama.

– Mislim da te je čula.

– Pa? – reče Ron, mada mu nije bilo baš prijatno. – Mora da je već primetila da nema nijednog druga niti drugaricu.

Hermiona se nije pojavila na sledećem času, i nisu je videli čitavo popodne. Na povratku u Veliku salu čuli su Parvati Petil kako objašnjava svojoj drugarici Lavander da Hermiona plače u toaletu i traži da je ostave na miru. Ron se još više oneraspoloži, ali kad uđoše u Veliku salu ukrasi za Noć veštica potpuno im skrenuše misli s Hermione.

Duž zidova i tavanice lepršalo je na stotine pravih pravcatih slepih miševa, dok je još hiljadu obletalo stolove u niskim crnim oblacima, zbog čega su plamenovi sveća u bundevama podrhtavali. Jelo se odjednom samo stvori u zlatnim tanjirima, baš kao na prijemnoj svetkovini.

Hari se upravo poslužio krompirićima kad profesor Kvirel ulete trkom u salu, naherenog turbana i užasnutog izraza lica. Svi su piljili u njega dok se približavao

Dambldorovom mestu, gde se sruči na sto i dahćući izgovori: – Trol... u podrumskim tamnicama... mislio sam da biste hteli da znate.

A zatim se onesvesti i sruči na pod.

Začu se gromoglasan žagor. Profesor Dambldor morao je nekoliko puta da baci ljubičaste munje s vrha svog štapića da bi zavladala tišina.

– Asistenti – zagrme on. – Smesta vodite svako svoju kuću natrag u spavaonice!

Persi je bio u svom elementu.

– Za mnom! Držite se zajedno, prvaci! Nema potrebe da se plašite trola ako slušate moja naređenja! Stanite iza mene, smesta. Sklonite se s puta, prolaze prvaci! Izvinite, ja sam asistent!

– Kako je trol mogao da uđe? – upita Hari, dok su se peli stepenicama.

– Ne pitaj mene, oni bi trebalo da su strašno glupi – reče Ron. – Možda ga je Pivs pustio da uđe, ne bi li se našalio sa svima za Noć veštica.

Prođoše kraj raznih grupa koje su žurile u raznim pravcima. Dok su se probijali kroz gomilu zbrkanih haflpafovaca, Hari iznenada zgrabi Rona za ruku.

– Upravo sam se setio – Hermiona.

– Šta s njom?

– Ona nema pojma o trolu.

Ron se ugrize za usnu.

– Pa, dobro onda – prošapta. – Samo da nas Persi ne vidi.

Sagnuvši glave, oni se pridružiše haflpafovcima koji su išli u suprotnom pravcu, spustiše se naniže pustom stranom hodnika i požuriše ka ženskom toaletu. Taman su zamakli iza ćoška kad začuše brze korake iza sebe.

– Persi! – prosikta Ron, povukavši Harija iza velikog kamenog grifona.

Izviriše i videše da to nije Persi, već Snejp. Prošao je hodnikom i iščezao s vidika.

– Šta on to radi? – prošaputa Hari. – Zašto nije dole u podrumu s ostalim nastavnicima?

– Pojma nemam.

Što je moguće tiše, prišunjaše se sledećim hodnikom prateći Snejpove sve tiše korake.

– Zaputio se ka trećem spratu – reče Hari, ali mu Ron zadrža ruku.

– Osećaš li neki miris?

Hari njušnu vazduh i neprijatan smrad zagolica mu nozdrve, mešavina mirisa starih čarapa i javnog toaleta koji niko ne čisti.

A zatim čuše i zvuk – duboko brundanje i trapav hod gigantskih stopala. Ron pokaza rukom: na kraju prolaza na levoj strani, nešto ogromno kretalo se ka njima. Skočiše u senku iz koje su ga posmatrali dok se pomaljalo ispod snopa mesečine.

Prizor je bio stravičan. Stvorenje je bilo visoko četiri metra, koža mu je bila gruba i siva poput granita, njegovo veliko zdepasto telo bilo je nalik kamenoj gromadi s

malom okruglastom glavom nasađenom na vrh, poput kokosovog oraha. Imalo je kratke noge debljine stabala, s ravnim, rožnatim stopalima. Miris koji se od njega širio bio je neverovatan. Nosilo je ogromnu drvenu toljagu, koju je vuklo po podu jer su mu ruke bile predugačke.

Trol se zaustavi pored vrata i proviri unutra. Načulji svoje ogromne uši, napregnu svoj oskudni um, a zatim se polako, pogurivši se, uvuče u prostoriju.

– Ključ je u bravi – promumla Hari. – Mogli bismo da ga zaključamo unutra.

– Dobra ideja – reče Ron nervozno.

Prišunjaše se otvorenim vratima, suvih usta, moleći se da trol ne pođe napolje. Jednim snažnim pokretom Hari zgrabi ključ, zalupi vrata i zaključa ih.

– *To!*

Zajapureni zbog pobede potrčaše nazad prema prolazu, ali kad stigoše do ćoška začuše nešto od čega im srce stade – piskav, užasnut krik – a on je dolazio iz prostorije koju su upravo zaključali.

– O, ne – reče Ron, prebledevši poput Krvavog Barona.

– To je ženski toalet! – prodahta Hari.

– *Hermiona!* – rekoše uglas.

Iako je to bilo poslednje što su želeli da učine, nisu imali izbora: okrenuše se i pojuriše ka vratima, okretoše ključ, načisto uspaničeni – Hari otvori vrata – i uleteše unutra.

Hermiona Grejndžer skupila se uza zid naspram ulaza, i činilo se kao da će se svakog časa onesvestiti. Trol joj se približavao, odvaljujući pri tom lavaboe sa zida.

– Zbuni ga nekako! – Hari očajnički naredi Ronu, zgrabi jednu slavinu s poda i tresnu je o zid, što je jače mogao.

Trol se zaustavi na nekoliko stopa od Hermione. Osvrnu se, teturajući se i glupo trepćući, ne bi li video odakle dopire buka. Njegove sitne zle oči ugledaše Harija. Malo je oklevao, a zatim se ustremi ka njemu, podigavši svoju toljagu iznad glave.

– Ej, pileći mozgu! – vrisnu Ron s druge strane sobe, i baci na njega metalnu cev od slomljenog lavaboa. Činilo se da trol nije ni primetio cev koja ga je pogodila u leđa, ali čuo je taj povik i ponovo zastao, okrećući svoju ružnu njušku ka Ronu, što je Hariju dalo dovoljno vremena da obiđe oko njega.

– Hajde, trči, *trči!* – dreknu Hari na Hermionu pokušavajući da je izgura ka vratima, ali ona je i dalje ležala uza zid usta razjapljenih od straha.

Ta vika i jeka počele su izgleda da izluđuju trola. On ponovo riknu i krenu ka Ronu, koji mu je bio najbliži i nije imao gde da pobegne.

U tom trenutku Hari pokuša nešto što je bilo koliko hrabro toliko i glupo: zalete se i skoči, ščepavši trola otpozadi rukama oko vrata. Trol nije mogao da oseti Harija koji je tu visio, ali čak i trol može da oseti da ste mu zabili dugačak štap u nos, a Hariju je njegov čarobni štapić još uvek bio u ruci kad je skočio – i upao je pravo u jednu od trolovih nozdrva.

Urlajući od bola trol se okrenu i stade da mlatara svojom toljagom, dok se Hari borio za goli život. Svakog časa trol će ga otresti ili ga snažno lupiti tom toljagom.

Hermiona se prestravljena sruči na pod; Ron izvadi svoj vlastiti štapić i, ne znajući šta da uradi, začu sebe kako izgovara prvu čin koja mu je pala na pamet: – *Vingardium leviosa!*

Toljaga se iznenada otrgnu iz trolove ruke, uzdignu se visoko, visoko u vazduh, polako se prevrnu – i pade, uz užasan tresak, na glavu svog vlasnika. Trol se zaljulja u mestu, a onda pade na lice, s tutnjavom od koje se čitava soba zatrese.

Hari se pridiže na noge. Tresao se i borio za vazduh. Ron je i dalje stajao s podignutim štapićem, gledajući šta je uradio.

Hermiona prva prekinu tajac.

– Da li je... mrtav?

– Ne verujem – reče Hari. – Mislim da je samo ošamućen.

Sagnu se i izvuče svoj štapić iz trolovog nosa. Bio je pokriven gustom sivom sluzi, nalik lepku.

– Uh... trolovski slinci.

Obrisa ga o trolove pantalone.

Vrata se naglo otvoriše i sve troje pogledaše u pravcu odakle su dopirali glasni koraci. Nisu bili svesni kakvu su buku napravili, ali mora da je neko dole čuo lomljavu i trolovu riku. Trenutak kasnije profesorka Mek Gonagal ulete u prostoriju, u pratnji Snejpa, s profesorom Kvirelom na samom začelju. Kvirel baci pogled na trola, ispusti užasnut uzdah i brzo sede na klozetsku šolju, držeći se za srce.

Snejp se nagnu iznad trola. Profesorka Mek Gonagal gledala je u Rona i Harija. Hari je nikada nije video tako ljutu. Usne su joj bile bele, i on izgubi svaku nadu da će osvojiti pedeset poena za Grifindor.

– Šta li ste vas dvojica mislili, zaboga? – reče profesorka glasom punim ledenog besa. Hari pogleda u Rona, koji je i dalje stajao ukočen, s pridignutim štapićem. – Imali ste sreće što vas nije ubio. Zašto niste u svojoj spavaonici?

Snejp baci brz i prodoran pogled na Harija. Hari je gledao u pod. Priželjkivao je da Ron već jednom spusti svoj štapić.

Zatim se iz senke začu tanan glasić.

– Molim vas, profesorka Mek Gonagal... oni su mene tražili.

– Gospođice Grejndžer!

Hermiona je napokon nekako uspela da stane na noge.

– Pošla sam da potražim trola jer... jer sam mislila da mogu sama da izađem na kraj s njim... znate, pošto sam čitala sve o njima.

Ron ispusti svoj štapić. Hermiona Grejndžer da bezočno laže jednog od profesora?!

– Da me nisu našli, već bih bila mrtva. Hari mu je zabio svoj štapić u nos, a Ron ga je nokautirao njegovom vlastitom toljagom. Nisu imali vremena nikoga da pozovu.

Kada su stigli ovamo već se spremao da me smoždi.

– Pa... u tom slučaju... – reče profesorka Mek Gonagal, gledajući u sve troje – gospođice Grejndžer, vi budalasta devojko, kako ste smeli i pomisliti da možete sami da obuzdate brdskog trola?

Hermiona pognu glavu. Hari ostade bez reči. Hermiona je bila poslednja osoba od koje bi iko očekivao da uradi nešto protiv pravila, a sada se pretvarala da je upravo to učinila, da bi ih izvukla iz nevolje. To je bilo kao kad bi Snejp počeo da deli bombone.

– Gospođice Grejndžer, zbog ovoga ćemo oduzeti pet poena Grifindoru – reče profesorka Mek Gonagal. – Vrlo ste me razočarali. Ako niste povređeni, bolje pođite smesta u grifindorsku kulu. Učenici upravo završavaju gozbu u svojim kućama.

Hermiona izađe.

Profesorka Mek Gonagal se okrete Hariju i Ronu.

– Pa, još uvek mislim da ste imali sreće, ali retko koji prvak bi mogao da se nosi s odraslim planinskim trolom. Obojica osvajate po pet poena za Grifindor. Obavestiću o tome profesora Dambldora. Možete da idete.

Oni izleteše iz prostorije i ne progovoriše ni reč dok se nisu popeli dva sprata više. Nezavisno od svega drugog, bilo je olakšanje skloniti se od trolovog smrada.

– Trebalo je da dobijemo više od deset poena – progunđa Ron.

– Misliš pet, pošto je oduzela pet od Hermione.

– Lepo od nje što nas je tako izvukla iz nevolje – priznade Ron. – Mada, ipak smo je *spasili*.

– Možda joj ne bi ni trebala pomoć da nismo zaključali tu spodobu s njom – podseti ga Hari.

Došli su do portreta Debele Dame.

– Praseća njuška – rekoše i uđoše.

Dnevni boravak bio je prepun i bučan. Svi su jeli hranu koja im je doneta. Hermiona je, međutim, stajala sama pored vrata, čekajući njih. Nastade vrlo neprijatna pauza. Zatim, ne gledajući se uopšte, sve troje rekoše – Hvala – i pojuriše da uzmu tanjire.

Ali od tog trenutka, Hermiona Grejndžer postala je njihova drugarica. Postoje stvari koje ne možete proživeti s nekim a da ga posle svega ne zavolite. Nokautiranje planinskog trola visokog četiri metra svakako je bila jedna od tih stvari.

11. Kvidič

Čim su zakoračili u novembar, strašno je zahladnelo. Planine oko škole postadoše ledenosive, a jezero je ličilo na hladan čelik. Svakog jutra je zemljište oko škole bilo prekriveno injem. S gornjih prozora moglo se videti kako Hagrid odmrzava metle na terenu za kvidič, ušuškan u dug kaput od krtičjeg krzna, rukavice od zečjeg krzna, i u ogromnim čizmama od dabrove kože.

Počela je sezona kvidiča. U subotu će Hari odigrati prvi meč nakon mnogih nedelja treninga: Grifindor protiv Sliterina. Ako Grifindor pobedi, dospeće na drugo mesto na Školskom šampionatu.

Niko još nije video Harija kako igra, jer je Drvce odlučio da ga, kao njihovo tajno oružje, zadrži, pa može se reći u tajnosti. Ali je vest da će on igrati Tragača ipak procurila, i Hari nije znao koji su gori – oni koji su mu govorili da će biti briljantan, ili oni koji su govorili da će trčati ispod njega sa spremnim dušekom.

Sreća što je Hermiona sada bila Harijeva drugarica. Nije znao kako bi uspeo da uradi silne domaće zadatke bez njene pomoći, uz sve treninge kvidiča u zadnji čas, na koje ga je Drvce terao da ide. Pozajmila mu je i knjigu *Kvidič kroz vekove*, za koju se

ispostavilo da je vrlo zanimljivo štivo.

Hari je naučio da postoji sedamsto načina da se napravi faul u kvidiču, i da su svi bili upotrebljeni tokom Svetskog prvenstva 1473. godine; saznao je da su Tragači obično najmanji i najbrži igrači, i da se uvek njima dešavaju najozbiljnije nezgode u igri kvidiča; da se doduše retko dešavalo da ljudi umru igrajući kvidič, ali da su sudije umele da nestanu i nekoliko meseci kasnije osvanu u pustinji Sahari.

Hermiona je postala malo opuštenija u pogledu kršenja pravila otkako su je Hari i Ron spasili od planinskog trola, i zbog toga je bila mnogo ljubaznija prema njima. Dan pred Harijevu prvu utakmicu kvidiča, njih troje su izašli u sleđeno dvorište zamka za vreme odmora, a ona im je činima dozvala svetloplavu vatru koja se može nositi okolo u tegli od džema. Stajali su oko tegle okrenuti leđima da se zagreju, kad se Snejp zaputio preko dvorišta, i Hari odjednom primeti da Snejp šepa. Hari, Ron i Hermiona se zbiše da ne bi primetio vatru, jer su bili sigurni da im on to ne bi odobrio. Na nesreću, izrazi krivice na njihovim licima privukoše Snejpovu pažnju, te on došepa do njih. Nije primetio vatru, ali činilo se da ionako traži neki razlog da bi im napakostio.

– Šta ti je to, Poteru?

Bio je to *Kvidič kroz vekove*. Hari mu pokaza.

– Knjige iz biblioteke ne smeju se iznositi izvan škole – reče Snejp. – Daj mi to. Pet poena manje za Grifindor.

– Sad je izmislio to pravilo – progunđa Hari ljutito kad je Snejp odšepao dalje. – Pitam se šta li mu je to s nogom?

– Nemam pojma, ali nadam se da ga jako boli – reče Ron ogorčeno.

* * *

U grifindorskom dnevnom boravku bilo je vrlo bučno te večeri. Hari, Ron i Hermiona sedoše zajedno pored prozora. Hermiona je proveravala Harijev i Ronov domaći iz Čini. Nije im nikad dozvoljavala da ga prepišu („Kako ćete onda da naučite?“), ali oni bi, nateravši je da ga pročita, ionako saznali tačne odgovore.

Hari je bio nervozan. Trebala mu je ponovo knjiga *Kvidič kroz vekove* da malo rastereti mozak pred sutrašnji meč. Zašto bi se bojao Snejpa? Ustavši, reče Ronu i Hermioni da će pitati Snejpa da mu vrati knjigu.

– Bolje ti nego ja – odgovoriše mu oboje uglas, ali Hari pomisli da Snejp neće moći da ga odbije ako oko njega budu i drugi nastavnici koji ga mogu čuti.

Pođe do zbornice i zakuca. Nije bilo odgovora. Ponovo zakuca. Ništa.

Možda je Snejp baš tu ostavio knjigu? Vredi pokušati. Gurnu vrata, pomoli glavu unutra – i ugleda užasan prizor.

Snejp i Filč su bili unutra, sami. Snejp je podigao odoru iznad kolena. Jedna noga mu je bila krvava i gadno povređena. Filč mu je dodavao zavoje.

– Prokletinja – govorio je Snejp. – Kako da držim na oku sve tri glave odjednom?

Hari pokuša da polako zatvori vrata ali...

– POTERU!

Snejpovo lice izobličilo se od besa, i on brzo spusti odoru da bi sakrio nogu. Hari proguta knedlu.

– Samo sam hteo da pitam možete li da mi vratite knjigu.

– IZLAZI! *NAPOLJE!*

Hari zbrisa pre nego što je Snejp stigao da oduzme još neki poen od Grifindora. Brzo otrča nazad.

– Jesi li je uzeo? – upita ga Ron kada je stigao. – Šta je bilo?

Tihim šapatom Hari im ispriča šta je video.

– Znate li šta to znači? – završi on kao bez daha. – Pokušao je da u Noći veštica prođe pored troglavog psa! Tamo se bio zaputio kada smo ga videli... namerio se da uzme stvar koju čudovište čuva, šta god to bilo! I kladim se u svoju metlu da je *on* pustio trola u školu kako bi napravio diverziju!

Hermiona razrogači oči.

– Ne... ne bi on to uradio – reče ona. – Znam da nije baš ljubazan, ali ne bi nikada pokušao da ukrade nešto što Dambldor čuva na sigurnom.

– Ma hajde, Hermiona, da li ti stvarno misliš da su svi profesori sveci ili nešto slično? – prosikta Ron. – Slažem se s Harijem. Taj Snejp ni od čega ne preza. Ali šta to pokušava da uzme? Šta čuva taj pas?

Kad je pošao u krevet, Hariju se to pitanje još vrzmalo po glavi. Nevil je glasno hrkao, ali Hari nije mogao da zaspi. Pokušao je da isprazni mozak – bio mu je potreban san, morao je da spava jer za nekoliko sati počinje njegova prva utakmica kvidiča – međutim nije bilo lako zaboraviti izraz na Snejpovom licu u trenutku kad je Hari ugledao njegovu nogu.

* * *

Sledeće jutro osvanu vrlo vedro i hladno. Velika sala bila je puna zanosnog mirisa pečenih kobasica i veselog ćaskanja o uzbudljivoj utakmici kvidiča koju su svi iščekivali.

– Morao bi da pojedeš nešto za doručak.

– Ne mogu ništa.

– Samo malo tosta – navaljivala je Hermiona.

– Nisam gladan.

Hari se osećao užasno. Za samo sat vremena izaći će na teren.

– Hari, trebaće ti snaga – reče Šejmus Finigan. – Protivnički tim najpre napada Tragače.

– Hvala, Šejmuse – reče Hari, gledajući kako Šejmus stavlja kečap na svoje

kobasice.

U jedanaest sati je cela škola bila na tribinama oko terena za kvidič. Mnogi učenici su imali dvoglede. Iako su sedišta bila visoko u vazduhu, ipak je bilo teško videti šta se gore dešava.

Ron i Hermiona se pridružiše Nevilu, Šejmusu i Dinu, navijaču Vest Hema, u najvišem redu. Da bi priredili iznenađenje Hariju, poneli su ogroman transparent napravljen od jednog čaršava koji je Krastica uništio. Na njemu je pisalo *Potera za predsednika*, a Din, koji je lepo crtao, naslikao je ispod toga velikog grifindorskog lava. Zatim Hermiona na to baci jednu varljivu malu čin, tako da se slika presijavala u različitim bojama.

U međuvremenu, u svlačionicama, Hari i ostatak tima oblačili su svoje skerletnocrvene kvidičke dresove (sliterinci će igrati u zelenim).

Drvce se nakašlja ne bi li ih utišao.

– Okej, momci – reče on.

– I devojke – dodade Gonič, Anđelina Džonson.

– I devojke – složi se Drvce. – To je to.

– Veliki meč – reče Fred Vizli.

– Onaj koji smo svi čekali – nastavi Džordž.

– Znamo Oliverov govor napamet – reče Fred Hariju. – Bili smo u timu i prošle godine.

– Ćutite, vas dvojica – reče Drvce. – Ovo je najbolji tim koji je Grifindor imao u poslednjih nekoliko godina. Pobedićemo. Siguran sam u to.

Gledao je u njih kao da će reći: „Inače...“

– U redu. Vreme je. Srećno, svakom od vas.

Hari pođe za Fredom i Džordžom iz svlačionice, nadajući se da ga kolena neće izdati, i izađe na teren praćen bučnim pozdravima navijača.

Sudila je Madam Bućkuriš. Stajala je na sredini terena, čekajući oba tima, s metlom u ruci.

– Dakle, zahtevam lepu, fer borbu, od svih – reče ona kad su se svi igrači okupili oko nje. Hari je zapazio da se posebno obraća kapitenu sliterinaca Markusu Flintu, šestaku. Hariju se činilo da Flint ima možda malo trolovske krvi u sebi. Krajičkom oka spazi visoko uzdignutu parolu *Potera za predsednika*. Srce mu zaigra. Oseti se smelijim.

– Uzjašite svoje metle, moliću lepo.

Hari se pope na svoju *Nimbus 2000*.

Madam Bućkuriš glasno zviznu srebrnom pištaljkom.

Petnaest metli podiže se visoko u vazduh. Igra je počela.

– I Anđelina Džonson iz Grifindora preuzima Kvafl... kakav je sjajan Gonič ta devojka, a uz to i vrlo zgodna...

– DŽORDANE!

– Izvinite, profesorka.

Prijatelj Vizlijevih blizanaca, Li Džordan, komentarisao je meč pod budnim okom profesorke Mek Gonagal.

– I ona uzima zalet duž terena, uredno dodavanje do Alisije Spinet, sjajnog otkrića Olivera Drvceta, prošle godine bila je samo rezerva – lopta ponovo kod Džonsonove i... ne, sliterinci su preuzeli Kvafl, sliterinski kapiten Markus Flint dobija Kvafl i kreće u napad – Flint leti poput orla tamo, na visini... sprema se da postigne pogo... ne, zaustavio ga je odličan potez grifindorskog Čuvara Drvceta, i Grifindor dobija Kvafl... to je Gonič Kejti Bel iz Grifindora, lepo poniranje oko Flinta, pa duž terena i – JAO – to mora da je bolelo, Bladžerka ju je pogodila u potiljak... Kvafl preuzima sliterinac... to je Adrijan Pjusi, koji brzo juri prema gol-stativama, ali blokirala ga je druga Bladžerka, koju je na njega bacio Fred ili Džordž Vizli, ne znam tačno koji... u svakom slučaju sjajan potez grifindorskog Jurišnika, i Kvafl je ponovo kod Džonsonove, polje je čisto pred njom i ona juriša... ozbiljno se zaletela... naglo izbegava Bladžerku u letu... gol-stative su pred njom... hajde, sad, Anđelina... Čuvar Blečli ponire da odbrani... ne uspeva – POGODAK ZA GRIFINDOR!

Hladnim vazduhom prolomiše se oduševljeni povici grifindoraca, kao i uzdasi i jauci sliterinaca.

– Hajde de, miči se, pomer' se već jednom!

– Hagride!

Ron i Hermiona se zbiše da bi kraj sebe napravili mesto Hagridu.

– Gled'o sam iz moje kolibe – reče Hagrid, blago potapšavši dvogled koji mu je visio oko vrata. – Al' nije isto k'o kad si u masi. Još ni traga od Skrivalice, je l'?

– Jok – reče Ron. – Hari dosad nije imao mnogo posla.

– Čuv'o se nevolje, i to je nešto – reče Hagrid, podižući dvogled i žmireći kroz njega ka nebu, ne bi li bolje osmotrio tačkicu koja je predstavljala Harija.

Visoko iznad njih, Hari je jezdio iznad igrača pokušavajući da spazi bilo kakav trag Skrivalice. To je bio deo njegove i Drvcetove taktike.

– Sklanjaj se s puta sve dok ne primetiš Skrivalicu – rekao mu je Drvce. – Nećemo da te napadnu pre vremena.

Kada je Anđelina postigla gol, Hari je izveo nekoliko okreta da bi dao oduška svojim osećanjima. Sada se vratio traganju za Skrivalicom. Jednom je primetio zlatan odsjaj, ali bio je to samo blesak ručnog sata jednog od blizanaca Vizlijevih, a jednom se Bladžerka odlučila da krene na njega, poput pravog topovskog đuleta, ali ju je Hari izbegao a Fred Vizli je oterao dalje od njega.

– Sve u redu, Hari? – stigao je da uzvikne pre nego što je Bladžerku silovito otposlao ka Markusu Flintu.

– Sliterinci u posedu lopte – izveštavao je dalje Li Džordan. – Gonič Pjusi izbegao je dve Bladžerke, dva Vizlija i Goniča Belovu, i hita ka... čekajte... da li je to bila Skrivalica?

Žagor iznenađenja prostrujao je masom kad je Adrijan Pjusi ispustio Kvafl, zagledavši se preko ramena ka zlatnom odblesku koji je prozujao kraj njegovog levog uva.

Hari ju je primetio. U naletu uzbuđenja stade da ponire naniže kroz vazduh, sledeći zlatan trag. Sliterinski Tragač Terens Higs takođe ju je video. Rame uz rame, obojica pohrliše ka Skrivalici, dok su ostali Goniči izgleda zaboravili šta sami treba da čine, te zastadoše, viseći u vazduhu, da bi posmatrali.

Hari je bio brži od Higsa – mogao je da vidi okruglu lopticu, čija su krilca treperila, kako para vazduh iznad njega – i pojača do daske brzinu svoje metle...

BAM! Začuše se ljutiti povici s grifindorske strane stadiona – Markus Flint je namerno blokirao Harija, i Harijeva metla skrenu sa svoje putanje, dok se on jedva držao za nju.

– Faul! – povikaše grifindorci.

Madam Bućkuriš se ljutito obrati Flintu i dosudi slobodan udarac za Grifindor. Ali, u celoj toj pometnji, Zlatna skrivalica je ponovo nestala s vidika.

Dole na tribinama, Din Tomas je urlao:

– Izbacite ga, sudijo! Crveni karton!

– To nije fudbal, Dine – podseti ga Ron. – U kvidiču ne možeš da izbacuješ igrače... i šta je to crveni karton?

Hagrid je, međutim, bio na Dinovoj strani.

– Morali bi da promenu pravila, Flint je mog'o Hariju da izbije sav vazduh!

Liju Džordanu je bilo teško da nepristrasno komentariše.

– Dakle, posle tog očiglednog i odvratnog udarca na kvarno...

– Džordane! – zareža profesorka Mek Gonagal.

– Mislim, posle tog otvorenog i gnusnog faula...

– *Džordane, upozoravam te...*

– U redu, u redu. Flint zamalo da ubije grifindorskog Tragača, što se može svakome desiti, siguran sam, te je, dakle, dodeljen penal za Grifindor, koji izvodi Spinet, koja ga i ubacuje bez problema, i igra se nastavlja. Grifindor i dalje u posedu lopte.

Hari je upravo uspeo vešto da izbegne drugu Bladžerku, koja je opasno prozujala pored njegove glave, kada se desi nešto neočekivano. Njegova metla se iznenada trže. U deliću sekunde učini mu se da će pasti. Čvrsto se pribi uz metlu, držeći je snažno obema rukama i kolenima. Nikad mu se nije desilo ništa slično.

A onda se to ponovi. Činilo se kao da metla hoće da ga zbaci. Međutim, *Nimbus 2000* nije imao običaj da iznenada zbacuje svoje jahače. Hari pokuša da se okrene i pođe ka grifindorskim stativama; mislio je da možda upita Drvceta za tajm-aut... a onda je shvatio da je metla potpuno izmakla njegovoj kontroli. Nije mogao da je okrene. Nije uopšte mogao da je usmerava, išla je cik-cak kroz vazduh praveći svaki čas nagle trzaje koji bi ga skoro zbacili s nje.

Li je i dalje komentarisao.

– Sliterinci ponovo imaju loptu... Flint drži Kvafl... prelazi Spinetovu... prelazi Bel... Bladžerka ga snažno pogađa u lice, nadam se da mu je slomila nos... šalim se, profesorka... pogodak za sliterince... o, ne...

Sliterinci su urlali od oduševljenja. Činilo se da niko nije primetio da se Harijeva metla čudno ponaša. Polako ga je podizala, sve dalje od igre, neprekidno se tresući i lelujajući.

– Ne znam šta to Hari smera – mrmljao je Hagrid. Gledao je kroz dvogled. – Da ne znam za bolje, rek'o bih da gi je izgubijo kontrolu nad metlom... al' to je nemoguće...

Iznenada, ljudi širom tribina počeše da pokazuju gore prema Hariju. Njegova metla je počela da se prevrće, i jedva je uspevao da se održi na njoj. Zatim svim posmatračima zastade dah. Harijeva metla naglo se trznula i Hari spade s nje. Sada je visio u vazduhu, pridržavajući se samo jednom rukom za metlu.

– Da li joj se nešto desilo kada ga je Flint blokirao? – prošaputa Šejmus.

– Neće da bidne – reče Hagrid, drhtavim glasom. – Niš' ne mož' da utiče na metlu izuzev moćne Crne magije... nijedno klinče to ne bi moglo da uradi *Nimbusu dve 'iljadarci*.

Na te reči Hermiona zgrabi Hagridov dvogled, ali umesto da gleda u Harija, poče grozničavo da pregleda gomilu.

– Šta to radiš? – zakuka Ron, pepeljastog lica.

– Znala sam – procedi Hermiona. – Snejp... vidi.

Ron zgrabi dvogled. Snejp je bio na sredini suprotne tribine. Očima je fiksirao Harija i nepekidno mrmljao nešto sebi u bradu.

– On radi nešto... baca kletvu na metlu – reče Hermiona.

– Šta da radimo?

– Prepusti to meni.

Pre nego što je Ron mogao išta da izusti, Hermiona je nestala. Ron okrenu dvogled natrag prema Hariju. Njegova metla je vibrirala tako jako da je bilo skoro nemoguće da duže ostane da visi o njoj. Svi su već bili na nogama, prestravljeno posmatrajući taj prizor, dok su se Vizlijevi podizali uvis ne bi li izvukli Harija na jednu od njihovih metli, ali bez uspeha – svaki put kad bi mu se približili metla bi još više poskočila uvis. Zato se spustiše nešto niže i nastaviše da kruže ispod njega, očito se nadajući da će ga uhvatiti ako slučajno ispadne. Markus Flint je zgrabio Kvafl i pet puta postigao pogodak a da niko to nije ni primetio.

– Hajde, Hermiona – očajno promrmlja Ron.

Hermiona se probila kroz gužvu do tribine gde je Snejp stajao, i sada je trčala kroz red iza njega, nije zastala čak ni da se izvini profesoru Kvirelu u redu ispred nje, kojeg je slučajno gurnula. Stigavši do Snejpa, čučnula je, izvadila štapić i prošaputala nekoliko pažljivo odabranih reči. Iz njenog štapića sevnuše svetloplavi plamenovi ka

porubu Snejpove odore.

Snejpu je trebalo oko pola minuta da shvati da se zapalio. Iznenadni krik pokazao joj je da je dobro obavila posao. Pokupivši vatru s njega u malu teglu koju stavi u džep, ona pojuri natrag kroz red – Snejp nipošto ne sme da sazna šta se desilo.

To je bilo dovoljno. Gore u vazduhu, Hari je iznenada ponovo mogao da se popne na svoju metlu.

– Nevile, sada možeš da gledaš! – reče Ron. Nevil je poslednjih pet minuta jecao glave zagnjurene u Hagridov kaput.

Hari se žurno ustremio ka zemlji, i gomila odjednom vide kako on stavlja ruku na usta, kao da mu je muka – i pada na teren dočekavši se na sve četiri – zakašljao se – i nešto zlatno mu iz usta upade u ruku.

– Uhvatio sam Skrivalicu! – povika on, mašući njome iznad svoje glave, i utakmica se završi u opštem metežu.

– Nije je *uhvatio,* već ju je gotovo *progutao* – još uvek je urlao Flint dvadeset minuta kasnije, ali bilo je svejedno. Hari nije prekršio nijedno pravilo, i Li Džordan je i dalje radosno uzvikivao rezultat: – Grifindor je pobedio sa sto sedamdeset prema šezdeset.

Hari, međutim, ništa od toga nije čuo. U društvu Rona i Hermione oporavljao se u Hagridovoj kolibi, gde su mu spremili šolju jakog čaja.

– To je bio Snejp – objašnjavao je Ron. – Hermiona i ja smo ga videli. Bacao je čini na tvoju metlu, mrmljajući, nije skidao oči s tebe.

– Budalaštine – reče Hagrid, koji nije imao pojma šta se desilo na tribinama preko puta njega. – Zašto bi Snejp uradijo tako nešto?

Hari, Ron i Hermiona se pogledaše, pitajući se da li da mu kažu. Hari odluči da mu otkrije istinu.

– Otkrio sam nešto o njemu – reče on Hagridu. – Pokušao je da prođe pored troglavog psa u Noći veštica. Ovaj ga je ujeo. Mislimo da je pokušavao da ukrade nešto što pas čuva.

Hagrid ispusti čajnik.

– Otkud vi znate za Pufnicu? – upita.

– *Pufnicu?*

– Da... on je moj... kupijo sam ga od jednog Grka kojeg sam sreo u krčmi prošle godine... pozajmio sam ga Dambldoru da bi čuvao...

– Da? – reče Hari znatiželjno.

– Ne, ne pitajte me više ništa – reče oštro Hagrid. – To je najstroža tajna.

– Ali Snejp je pokušao to da *ukrade*.

– Gluposti – ponovo reče Hagrid. – Snejp je nastavnik na Hogvortsu, on ne bi uradijo niš' slično.

– Pa zašto je onda upravo pokušao da ubije Harija? – povika Hermiona.

Popodnevni događaji očito su promenili njeno mišljenje o Snejpu.

– Prepoznajem kletve kada ih vidim, Hagride. Čitala sam sve o njima! Oni koji to rade moraju neprestano da održavaju kontakt očima, a Snejp nije ni trepnuo, videla sam ga!

– Kažem ti, nesi u pravu – reče Hagrid žustro. – Ne znam zašto se Harijeva metla tako ponašala, ali Snejp ne bi pokuš'o da ubije učenika! A sad me čujte, sve troje – mešate se u stvari koje vas se ne tiču. To je opasno. Zaborav'te tog psa i zaborav'te da on neš'o čuva, to se tiče samo profesora Dambldora i Nikolasa Flamela...

– Aha – reče Hari. – Dakle, neko po imenu Nikolas Flamel umešan je u sve to, je li?

Hagrid je bio besan na sebe.

12. Ogledalo Ejnduž

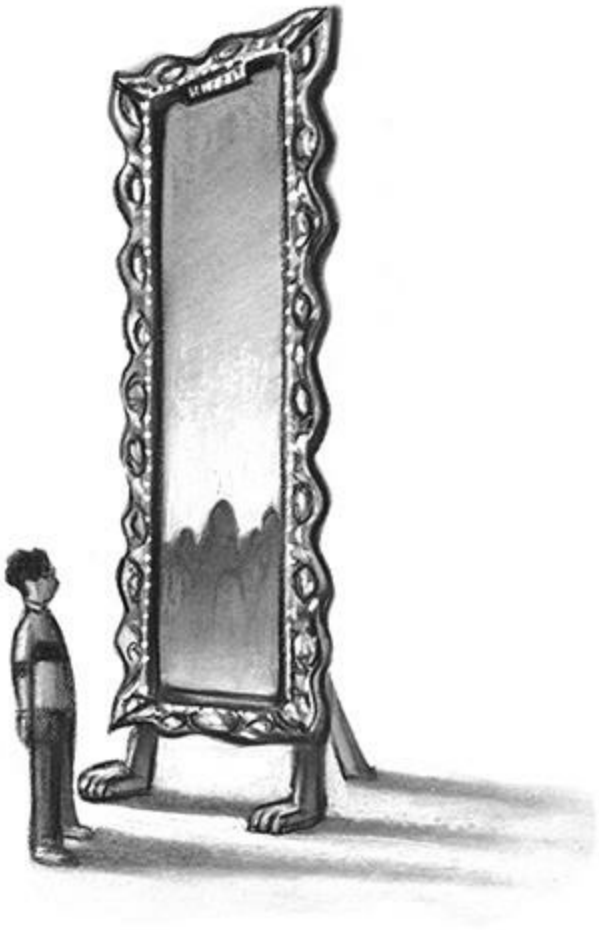

Približavao se Božić. Jednog jutra sredinom decembra Hogvorts je osvanuo pod nekoliko stopa debelim snežnim pokrivačem. Površina jezera se baš dobro zamrzla, a Vizlijevi blizanci bili su kažnjeni zbog toga što su začarali nekoliko grudvi da prate Kvirela i odbijaju se o zadnji deo njegovog turbana. Onih nekoliko sova koje su uspele da se probiju kroz olujno nebo da dostave poštu morale su na oporavak kod Hagrida da bi mogle ponovo da polete.

Svi su jedva čekali početak prazničnog raspusta. Dok je u grifindorskom dnevnom boravku i u Velikoj sali pucketala vatrica, promajni hodnici postali su ledeni, a oštar vetar je tresao prozore u učionicama. Najgore je bilo na Snejpovim časovima u podrumskim tamnicama, gde im se, pred vlastitim očima, dah pretvarao u maglu i svi se, što su više mogli, pribijali uz svoje tople kotlove.

– Baš mi je žao – reče Drako Melfoj na jednom od časova Napitaka – žao mi je svih tih ljudi koji moraju da ostanu na Hogvortsu za Božić jer ih kod kuće ne žele.

Gledao je u Harija dok je to govorio. Kreb i Gojl se zakikotaše. Hari, koji je upravo merio prah od peraja lavlje ribice, nije obraćao pažnju na njih. Nakon

utakmice kvidiča Melfoj je bio neprijatniji nego inače. Razočaran što su sliterinci izgubili, pokušavao je da sve zasmeje dosetkom o tome kako će, umesto Harija, sledeći put Tragač biti žaba širom razjapljenih usta. A onda je shvatio da to nikom nije smešno jer su svi bili impresionirani time što je Hari uspeo da se održi na svojoj pobesneloj metli. Zato je Melfoj, ljubomoran i ljut, ponovo počeo da zadirkuje Harija zbog toga što nema pravu porodicu.

Istina je da Hari nije ni nameravao da ode u Šimširovu ulicu za vreme božićnih praznika. Profesorka Mek Gonagal je prethodne nedelje obišla učenike, napravila spisak svih koji će ostati u školi tokom praznika i Hari se odmah upisao. Nije mu uopšte bilo žao; biće to možda najlepši Božić u njegovom životu. Ron i njegova braća takođe će ostati, pošto gospodin i gospođa Vizli putuju u Rumuniju da posete Čarlija.

Kada su napustili tamnice na kraju časa Napitaka, nađoše se u hodniku zakrčenom ogromnim komadom četinarskog debla. Dva ogromna stopala na dnu i glasno frktanje rekoše im da se iza njega nalazi Hagrid.

– Ćao, Hagride, treba li ti pomoć? – upita ga Ron, promolivši glavu kroz grančice.

– Ne, u redu je, hvala ti, Rone.

– Hoćeš li mi se skloniti s puta? – začu se Melfojev hladan i razvučen glas otpozadi. – Pokušavaš da zaradiš nešto para sa strane, Vizli? Verovatno se nadaš se da ćeš i sâm jednog dana postati čuvar imanja kada napustiš Hogvorts... Hagridova koliba mora da je prava palata u poređenju s onim na šta je tvoja porodica navikla.

Ron nasrnu na Melfoja upravo u trenutku kad se Snejp pojavi na stepeništu.

– VIZLI!

Ron ispusti krajičak Melfojeve odore.

– Isprovocirali su ga, profesore Snejp – reče Hagrid, pomaljajući svoje ogromno lice iza drveta. – Melfoj mu je vređ'o porodicu.

– Bilo kako bilo, tuča je protivna hogvortskim pravilima, Hagride – reče Snejp svilenim glasom. – Pet poena manje za Grifindor, Vizli, i budi srećan da nije više. Gubite se, svi.

Melfoj, Kreb i Gojl grubo se probiše pored stabla, rasturajući iglice na sve strane i podrugljivo se smejuljeći.

– Srediću ga ja – reče Ron, škrgućući zubima ka Melfojevim leđima – kad-tad će mi pasti šaka...

– Mrzim ih obojicu – reče Hari – i Melfoja i Snejpa.

– Ma ajde, razvedri se, već je skoro Božić – reče Hagrid. – Znaš šta, ajde sa mnom da vidite Veliku salu, izgleda bogovski.

I tako Hari, Ron i Hermiona pođoše za Hagridom i njegovim drvetom ka Velikoj sali, u kojoj su profesorka Mek Gonagal i profesor Flitvik pripremali božićne ukrase.

– Ah, Hagride, to poslednje drvo stavi u onaj najudaljeniji kutak, hoćeš li?

Sala je izgledala raskošno. Ukrasne niske grančica imele visile su svuda po zidovima, a okolo je bilo postavljeno barem dvanaestak visokih jelki; na nekima su

svetlucale majušne ledenice, a neke su bleštale sjajem stotina svećica.

– Kol'ko još dana ima do raspusta? – upita Hagrid.

– Samo jedan – reče Hermiona. – A to me je podsetilo... Hari, Rone, imamo još pola sata do ručka, treba da smo u biblioteci.

– Da, u pravu si – reče Ron, odvajajući pogled od profesora Flitvika, koji je svojim čarobnim štapićem izbacivao zlatne balončiće i kačio ih po granama nove jelke.

– Biblioteka? – reče Hagrid, prateći ih iz Sale. – Baš uoči praznika? Al' ste željni znanja, je l' te?

– Ma ne, mi ne učimo – reče mu Hari. – Još otkako si spomenuo Nikolasa Flamela pokušavamo da otkrijemo ko je on.

– Šta *radite?* – Hagrid je bio preneražen. – Čujte 'vamo... rek'o sam vam: okan'te se toga. Ne tiče vas se šta to pašče čuva.

– Samo hoćemo da saznamo ko je Nikolas Flamel, to je sve – reče Hermiona.

– Sem ukoliko nećeš sam da nam kažeš i uštediš nam trud – dodade Hari. – Već smo prelistali na stotine knjiga i nigde ne možemo da ga nađemo... daj nam neki trag... znam da sam negde pročitao njegovo ime...

– Neću niš' da vam kažem – reče Hagrid odsečno.

– Onda ćemo morati sami da otkrijemo – reče Ron, i oni pojuriše prema biblioteci ostavljajući Hagrida neraspoloženog.

I zaista, prelistavali su knjige tražeći Flamelovo ime još otkako se ono slučajno otelo iz usta Hagridu, jer kako inače da otkriju šta to Snejp hoće da ukrade? Problem je bio u tome što nisu znali odakle da počnu, jer nisu znali po čemu se Flamel proslavio da bi ušao u knjigu. Nije ga bilo u *Velikim čarobnjacima XX veka*, niti u *Značajnim čarobnjačkim imenima našeg doba*; izostavljen je i iz *Važnih modernih magičnih otkrića* i *Studije o najnovijim dostignućima u čarobnjaštvu*. A i biblioteka je bila ogromna; desetine hiljada knjiga, hiljade polica, stotine uskih redova.

Hermiona je izvadila spisak oblasti i naslova koje je htela da istraži, dok se Ron šetkao između redova i nasumično ih vadio s polica. Hari je odlutao u Zabranjeni odeljak. Odavno se pitao da li se Flamel možda nalazi tu negde. Na nesreću, za pregledanje zabranjenih knjiga bila je potrebna pismena dozvola nekog od nastavnika, a Hari je znao da je nikada ne bi dobio. U tim knjigama sadržane su moćne crne magije koje se na Hogvortsu nikad nisu predavale, a čitali su ih samo stariji učenici koji su izučavali naprednu Odbranu od Mračnih veština.

– Šta to tražiš, dečače?

– Ništa – reče Hari.

Madam Pins, bibliotekarka, pripreti mu svojom pajalicom.

– Onda izađi. Hajde – briši!

Žaleći što nije bio brži i smislio nekakav izgovor, Hari napusti biblioteku. On, Ron i Hermiona već su se dogovorili da je bolje da ne pitaju Madam Pins gde mogu

da nađu nešto o Flamelu. Bili su sigurni da bi mogla da im to kaže, ali nisu smeli da rizikuju da Snejp sazna šta traže.

Hari je sačekao u hodniku da vidi da li su ono dvoje otkrili nešto, ali nije gajio previše nade. Već nekoliko nedelja su tragali, ali pošto su koristili samo retke trenutke predaha između časova, nije bilo čudno što ništa nisu našli. Zaista im je nedostajalo da jednom mogu lepo natenane da pretražuju knjige, a da im Madam Pins ne stoji za vratom.

Ron i Hermiona mu se pridružiše pet minuta kasnije, odmahujući glavama. Svi zajedno odoše na ručak.

– Nastavićete da tragate dok budem odsutna, zar ne? – reče Hermiona. – I pošaljite mi sovu ako nešto otkrijete.

– A ti bi mogla da pitaš svoje roditelje da li znaju ko je Flamel – reče Ron. – Sasvim je bezbedno da njih pitaš, bez brige.

– Naravno, pogotovu pošto su oboje zubari – reče Hermiona.

* * *

Kada je počeo raspust, Ron i Hari su se previše dobro provodili da bi mnogo razmišljali o Flamelu. Ostali su sami u spavaonici, a dnevni boravak je bio daleko prazniji nego obično, pa su mogli da izaberu najbolje fotelje kraj kamina. Sedeli su satima i jeli sve što su mogli da nabodu na viljušku – hleb, lepinje, slatkiše od belog sleza – kujući planove kako da srede da Melfoja izbace iz škole, što je bila zabavna tema za razgovor, čak i da im to ne pođe za rukom.

Ron je, takođe, počeo da podučava Harija čarobnjačkom šahu. Igrao se na isti način na koji ga igraju Normalci, samo što su figure bile žive, pa je igra umnogome ličila na usmeravanje trupa tokom bitke. Ronov komplet za šah bio je veoma star i izlizan. Kao i sve ostalo što je posedovao, i taj komplet je pripadao najpre nekom drugom u njegovoj porodici – u ovom slučaju njegovom dedi. Međutim, stare figure nisu im nimalo smetale. Ron ih je tako dobro poznavao da mu nije bilo teško da ih natera da rade ono što on hoće.

Hari je igrao s figurama koje mu je pozajmio Šejmus Finigan, i one mu nisu nimalo verovale. Nije bio baš dobar igrač, a one su mu stalno dobacivale različite savete, što ga je zbunjivalo: – Ne šalji me tamo, zar ne vidiš njegovog konja? Pošalji *njega*, *on* je potrošna roba, topovsko meso.

Na Badnje veče Hari je otišao u krevet unapred se radujući sledećem danu, zbog sjajne hrane i zabave, ali nije ni od koga očekivao poklon. Međutim, kada se sledećeg jutra probudio, prvo što je ugledao bila je mala hrpa paketića u podnožju njegovog kreveta.

– Srećan Božić – reče Ron pospano kad se Hari iskobelja iz kreveta i prebaci oko sebe kućni ogrtač.

– I tebi – reče Hari. – Pogledaj ovo! Dobio sam neke poklone!

– A šta si očekivao, rotkve? – upita Ron, okrenuvši se svojoj, znatno većoj gomili poklona.

Hari podiže paket na vrhu. Bio je uvijen u debelu smeđu hartiju, a preko nje je bilo naškrabano: *Hariju, od Hagrida*. Unutra je bila grubo izrezbarena drvena frula. Hagrid ju je očigledno sam izdeljao. Hari dunu u nju – zvučala je pomalo kao huktanje sove.

U drugom, vrlo malom paketiću nalazila se beleška.

Primili smo tvoju poruku i šaljemo ti božićni poklon. Od teče Vernona i tetke Petunije. Za pisamce je selotejpom bio prikačen novčić od pedeset penija.

– Baš srdačno – reče Hari.

Ron je bio fasciniran metalnim novčićem.

– *Uvrnuto!* – reče on. – Kakav oblik! To je *novac*?

– Možeš da ga zadržiš – reče Hari, smejući se Ronovoj sreći. – Ovi su od Hagrida i moje tetke i teče – a od koga su ovi?

– Mislim da znam od koga je taj – reče Ron, malo pocrvenevši, pokazujući na veoma džombast paket. – Od moje mame. Rekao sam joj da ne očekuješ nikakav poklon i... o, ne – zahropta Ron – napravila ti je vizlijevski džemper!

Hari brzo otvori paket, i nađe u njemu debeo, rukom ispleten džemper smaragdnozelene boje, i veliku kutiju domaćih karamela.

– Svake godine nam isplete džempere – reče Ron, odmotavajući svoj paket – a moj je *uvek* tamnocrven.

– Baš lepo od nje – reče Hari, uzevši jednu karamelu, koja je bila vrlo ukusna.

Sledeći poklon za Harija takođe je sadržao slatkiše – bila je to velika kutija puna čokoladnih žabica, od Hermione.

Ostao je još samo jedan paket. Hari ga podiže i odmeri u ruci. Bio je vrlo lagan. On ga odmota.

Nešto tečno i srebrnastosivo skliznu na pod, i ostade da leži u sjajnim naborima. Ron uskliknu.

– Čuo sam za njih – reče tihim glasom, ispustivši kutiju *Berti Botovih bombona svih aroma* koju je dobio od Hermione. – Ako je to ono što mislim da je... oni su veoma retki i *izuzetno* dragoceni.

– Šta je to?

Hari podiže svetlucavu, srebrnastu tkaninu s poda. Delovala je čudno na dodir, kao voda koja je ispletena u tkaninu.

– To je Nevidljivi ogrtač – reče Ron, sa strahopoštovanjem na licu. – Siguran sam da jeste... probaj ga.

Hari prebaci Ogrtač preko ramena i Ron vrisnu.

– *Jeste!* Pogledaj dole!

Hari pogleda u svoja stopala, ali njih nije bilo. On odjuri do ogledala. I stvarno,

odraz njegove glave gledao ga je iz ogledala lebdeći u vazduhu, dok je telo bilo potpuno nevidljivo. On prebaci Ogrtač preko glave, i njegov odraz potpuno nestade.

– Ima i poruka – reče Ron iznenada. – Ispala je neka poruka iz njega!

Hari svuče ogrtač i podiže pismo. Uskim i uvijenim rukopisom, kakav Hari nikada ranije nije video, bile su ispisane sledeće reči:

Tvoj otac je ovo ostavio u mom posedu pre svoje smrti.
Vreme je da ti bude vraćen.
Iskoristi ga na pravi način.
Želim ti veoma srećan Božić.

Nije bilo nikakavog potpisa. Hari je zurio u poruku. Ron se divio ogrtaču.

– *Sve* bih dao da imam nešto ovakvo – reče on. – *Sve.* Šta je bilo?

– Ništa – reče Hari. Osećao se čudno. Ko mu je poslao ogrtač? Da li je on zbilja nekada pripadao njegovom ocu?

Pre nego što je mogao bilo šta da kaže ili pomisli, vrata spavaonice se širom otvoriše, i Fred i Džordž Vizli banuše unutra. Hari brzo skloni ogrtač. Nije još želeo da tu tajnu podeli s bilo kim.

– Srećan Božić!

– Hej, pogledaj – i Hari ima vizlijevski džemper!

Fred i Džordž su nosili plave džempere, jedan je imao veliko žuto F, a drugi veliko Dž.

– Harijev je bolji od naših, dabome – reče Fred, podigavši Harijev džemper. – Ona se očigledno mnogo više trudi ako nisi član porodice.

– Zašto ne obučeš svoj, Rone? – upita ga Džordž. – Hajde, obuci ga, baš su lepi i topli.

– Mrzim bordo – promrmlja Ron mrzovoljno, dok ga je navlačio na glavu.

– Tebi nije ispisala inicijal – primeti Džordž. – Valjda misli da ti nećeš zaboraviti svoje ime. Ali ni mi nismo glupi, znamo da se zovemo Džred i Fordž.

– Kakva je to buka?

Persi Vizli promoli glavu kroz vrata, gledajući s neodobravanjem. Očigledno je i on bio usred otvaranja svojih poklona, jer je i sâm preko ruke nosio vrećast džemper, koji mu Fred odmah istrgnu.

– 'A' kao asistent! Obuci ga, Persi, hajde, svi mi već nosimo svoje, čak je i Hari dobio jedan.

– Ja... ne bih... – reče Persi tupo, dok su mu blizanci silom navlačili džemper preko glave, smaknuvši mu pri tom naočare.

– A ti danas nećeš sedeti s asistentima – reče Džordž. – Božić je dan za porodično okupljanje.

I oni odvukoše Persija iz sobe, ruku džemperom pripojenih uz telo.

* * *

Hari nikad u životu nije uživao u tako bogatoj božićnoj trpezi. Stotine debelih, pečenih ćurki, brda pečenog i kuvanog krompira, poslužavnici puni tanko sečene govođe pršute, duboke zdele pune graška spremljenog na maslacu, srebrne sosijere s gustim sosom i sosom od brusnice, gomila čarobnjačkih praskalica na svakih metar stola, koje nisu ličile ni na jedne koje su Normalci i Darslijevi kupovali, a koje su u sebi imale male plastične igračke i klimave papirne šeširiće. Hari povuče jednu čarobnjačku praskalicu zajedno s Fredom, ali ona nije zapucketala, već se oglasila bučnim praskom nalik na topovsku eksploziju, i sve ih obavila oblakom plavog dima, dok su iznutra, iz dima, izleteli pravi pravcati admiralski šešir i nekoliko živih, belih miševa. Za Visokim stolom, Dambldor je svoj šiljati čarobnjački šešir već bio trampio za ženski šešir s cvećem i veselo se smejuljio šali koju mu je profesor Flitvik upravo pročitao.

Posle ćurke poslužili su flambirane božićne pudinge. Persi umalo nije polomio zub o srebrni sikl koji je bio sakriven u njegovom parčetu pite. Hari je gledao Hagrida koji je postajao sve rumeniji i rumeniji u licu kako je naručivao sve više vina, da bi na kraju poljubio profesorku Mek Gonagal u obraz, a ona se, na Harijevo iznenađenje, samo zakikotala i pocrvenela, dok se vrh njenog šiljatog šešira naherio i srozao.

Kada je konačno napustio sto, Hari je bio sav natovaren stvarčicama koje je izvukao iz praskavih bombona, uključujući i paket svetlucavih nepucajućih balona, pribor za uzgajanje vlastitih veštičjih mladeža i bradavica, a dobio je i svoj vlastiti komplet figura za čarobnjački šah. Beli miševi su već bili nestali, i Hari je imao gadan predosećaj da će svi završiti na božićnoj trpezi Gospođe Noris.

Hari i Vizlijevi proveli su bezbrižno popodne grudvajući se oko zamka. Zatim su se mokri, promrzli i gotovo bez daha vratili do kamina u grifindorskom dnevnom boravku, gde je Hari isprobao svoj novi komplet za šah i spektakularno izgubio partiju od Rona. Imao je utisak da ne bi bio tako strašno potučen da se Persi nije toliko trudio da mu pomogne.

Posle čaja sa sendvičima od ćuretine, čajnim kolačima, krem-štanglicama i božićnom tortom, svi su bili i suviše siti i pospani da bi se bavili nečim ozbiljnijim dok ne dođe vreme za spavanje. Zato su sedeli i posmatrali kako Persi juri Freda i Džordža kroz grifindorsku kulu zato što su mu ukrali njegovu asistentsku značku.

Za Harija je to bio najlepši božićni dan u životu. A ipak, jedna sitnica mu čitavog dana nije davala mira. Tek kada je legao mogao je slobodno da misli na nju: na Nevidljivi ogrtač i onoga ko mu ga je poslao.

Ron, koji se prejeo ćurke i kolača, nije imao takvih briga, te je zaspao čim je navukao zavese svog baldahina. Hari je ležao na samoj ivici kreveta i neprestano izvlačio Ogrtač koji je ležao pod krevetom.

Očevo... ovo je pripadalo njegovom ocu. Pustio je da mu materijal pada preko ruku, mekši od svile, lak kao vazduh.

Iskoristi ga na pravi način, pisalo je u poruci.

Morao je da ga isproba, i to odmah. Zato se polako iskrade iz kreveta i obmota ogrtač oko sebe. Pogledavši nadole, umesto svojih nogu video je samo mesečinu i senke. Bio je to veoma smešan osećaj.

Iskoristi ga na pravi način.

Iznenada, Hari se sasvim razbudi. U ovom Ogrtaču, ceo Hogvorts mu je bio dostupan. Obuze ga čudno uzbuđenje dok je tako stajao u mraku i tišini. Mogao je da ide svuda naokolo u tom ogrtaču a da Filč to nikada ne sazna.

Ron je nešto brundao u snu. Da li da ga probudi? Nešto ga zadrža... bio je to Ogrtač njegovog oca... shvatio je da ovoga puta... prvi put... želi da ga isproba nasamo.

Iskrao se iz spavaonice, sišao niza stepenice, preko dnevnog boravka i uspentrao se kroz rupu u portretu.

– Ko je to tamo? – zakrešta Debela Dama. Hari ne reče ništa. Hitro krenu dalje niz hodnik.

Kuda da ide? Zastade, dok mu je srce brzo udaralo, i razmisli. A onda se seti. Zabranjeni odeljak u biblioteci. Mogao bi da čita do mile volje, sve dok ne otkrije ko je Flamel. On krenu ka biblioteci, čvrsto pripijajući Nevidljivi ogrtač uza sebe u hodu.

Biblioteka je bila u mrklom mraku, i delovala je veoma jezivo. Hari upali lampu da bi osvetlio sebi put između rafova knjiga. Izgledalo je kao da lampa lebdi u vazduhu i, mada je Hari mogao da oseti ruku kojom je držao lampu, od tog prizora su ga podilazili žmarci.

Zabranjeni odeljak bio je na samom kraju biblioteke. Pažljivo prekoračivši konopac koji je odvajao te knjige od ostatka biblioteke, on pridiže lampu kako bi pročitao naslove.

Oni mu nisu bili od pomoći. Oljuštena, izbledela zlatna slova sačinjavala su reči na jezicima koje Hari nije mogao da razume. Neke su čak bile bez naslova. Jedna knjiga imala je na sebi tamnu mrlju koja je užasavajuće ličila na krv. Hariju se kosa diže na glavi. Možda je umišljao, a možda je zaista čuo tihi šapat iz tih knjiga, koje kao da su znale da je on neko ko ne bi smeo tu da bude.

Morao je odnekud da počne. On pažljivo spusti lampu na pod i poče da pretura po najnižoj polici u potrazi za nekom knjigom zanimljivog izgleda. Pažnju mu privuče jedan veliki crno-srebrni tom. Jedva ga izvuče jer je bio vrlo težak i, balansirajući ga na kolenima, otvori.

Istog trenutka prodoran krik od kojeg se ledi krv zapara tišinu – knjiga je vrištala! Hari je brzo zatvori, ali se vrisak i dalje čuo, visok, neprekidan ton koji je parao uši. On se zatetura unazad i obori svoju lampu, koja se istog trena ugasi. Uspaničen, začu

korake kako se približavaju iz hodnika van biblioteke – uteravši knjigu koja je vrištala natrag na policu, on stade da beži. Mimoišao se sa Filčom kod samih vrata; njegove svetle, divlje oči gledale su pravo kroz Harija; on se provuče ispod Filčove isturene ruke i pojuri kroz hodnik dok mu je vrištanje knjige i dalje odzvanjalo u ušima.

Iznenada zastade pred jednim visokim oklopom. Bežeći glavom bez obzira iz biblioteke, nije obratio pažnju kuda ide. Možda je to bilo zbog tame, tek, nije uopšte mogao da prepozna gde se nalazi. Znao je da postoji jedan oklop pored kuhinja, ali Hari mora da je bio bar pet spratova iznad kuhinja.

– Rekli ste da dođem pravo do vas, profesore, ako neko noću luta naokolo, a neko je bio u biblioteci – u Zabranjenom odeljku.

Hari oseti kako mu od užasa sva krv napušta lice. Gde god se on sad nalazio, Filč je očigledno znao prečicu, pošto je njegov mek, unjkav glas bio sve bliži i, na njegov užas, razgovarao je baš sa Snejpom.

– Zabranjeni odeljak? Pa, nisu mogli da odmaknu daleko, uhvatićemo ih.

Hari stade kao ukopan dok su se Filč i Snejp približavali iza ćoška njemu u susret. Nisu ga mogli videti, ali hodnik je bio tako uzan da će udariti u njega ako se još malo približe – Nevidljivi ogrtač nije ga činio manje čvrstim.

On pođe unazad što je tiše mogao. Levo od njega bila su neznatno odškrinuta vrata. Ona su mu bila jedina nada. Hitro skliznu kroz njih, zadržavši dah, pokušavajući da ih ne pomeri i, na svoje veliko olakšanje, uspe da uđe unutra a da ga oni ne primete. Upravo su prolazili i Hari se nasloni uza zid, dišući duboko i osluškujući kako njihovi koraci zamiru. Baš je bilo gusto! Prošlo je nekoliko sekundi pre nego što je primetio u kakvu se to sobu sakrio.

Izgledala je kao učionica koja se ne koristi. Video je tamne obrise klupa i stolica naslaganih duž zidova, a tu je bila i prevrnuta korpa za otpatke – ali preko puta, na zidu, bilo je nešto što nije tu pripadalo, već se činilo da ga je neko tu sklonio da ne smeta.

Bilo je to veličanstveno ogledalo, visoko sve do tavanice, s ukrasnim zlatnim ramom, na dvonožnom stalku. Pri vrhu bio je izrezbaren natpis:

Ejnduž acrs govt ćev ecil ejovt it mejuzakop en.

Panika je popustila, sada kad Filča i Snejpa više nije bilo na vidiku, i Hari se približi ogledalu želeći ponovo da se ogleda a da ne vidi svoj odraz u njemu. A onda zakorači tačno ispred njega.

Morao je da zapuši usta rukama da bi obuzdao krik. Okrenu se. Srce mu je lupalo jače nego kad je ona knjiga zavrištala – jer u ogledalu ne spazi samo sebe, već i gomilu ljudi koji su stajali tik uz njega.

Ali soba je bila prazna. Ubrzano dišući, polako se okrete natrag ka ogledalu.

U njemu je bio on, bled i zaplašen, a oko njega najmanje deset drugih ljudi. Hari pogleda preko ramena no, i dalje, nikoga ne beše pored njega. Ili su možda i oni takođe nevidljivi? Da nije možda u sobi punoj nevidljivih ljudi, a to čarobno ogledalo

može da pokaže njihov odraz bili nevidljivi ili ne?

Ponovo se pogleda u ogledalu. Žena koja je stajala baš iza njegovog odraza smešila se i mahala mu. Hari ispruži ruku i oseti prazan vazduh kraj sebe. Da je zaista tu, on bi je dotakao, jer su njihovi odrazi bili vrlo blizu jedan uz drugi, međutim oseti samo vazduh – i ona i svi ostali postojali su jedino u ogledalu.

Žena je bila vrlo lepa. Imala je tamnocrvenu kosu, a njene oči – oči su joj baš kao moje, pomisli Hari, približivši se ogledalu još više. Svetlozelene – potpuno istog oblika, a onda primeti da ona plače; smeje se i plače istovremeno. Visok, mršav crnokos muškarac koji je stajao kraj nje obgrli je rukom. Nosio je naočari, a kosa mu je bila vrlo neuredna. Štrčala je pozadi, baš kao i Harijeva.

Hari se toliko približi ogledalu da je gotovo dodirivao nosom svoj odraz.

– Mama? – prošaputa on. – Tata?

Oni su ga samo posmatrali sa smeškom. A Hari polako pogleda i ostala lica u ogledalu, i vide slične parove zelenih očiju kao što su njegove, noseve slične njegovom, čak i malog starca koji je imao Harijeva koščata kolena – Hari je zapravo, prvi put u životu, gledao svoju porodicu.

Poterovi su se smešili i mahali mu, dok je Hari čežnjivo gledao u njih, ruku priljubljenih na staklo ogledala, kao da se nada da će propasti kroz njega i dohvatiti ih. Oseti snažan bol koji ga probada, ispunjen koliko radošću toliko i užasnom tugom.

Nije znao koliko dugo je tako stajao. Njihovi odrazi nisu bledeli i on je gledao sve dok ga neka udaljena galama ne prenu. Nije mogao dalje da ostane, morao je da nađe put do kreveta. On jedva skrenu pogled s majčinog lica, prošaputa: – Vratiću se – i žurno izlete iz sobe.

* * *

– Trebalo je da me probudiš – reče Ron iznervirano.

– Možeš da pođeš večeras, ići ću tamo ponovo, hoću da ti pokažem ogledalo.

– Voleo bih da vidim tvoju mamu i tvog tatu – reče Ron željno.

– A ja želim da vidim svu tvoju rodbinu, sve Vizlijeve, moći ćeš da mi pokažeš ostalu tvoju braću i sve druge.

– Ma njih možeš videti u svako doba – reče Ron – samo dođi kod mene kući na leto. Ko zna, možda to ogledalo pokazuje samo mrtve. Ipak, šteta što nisi pronašao ništa o Flamelu. Uzmi malo slanine ili bilo šta, zašto ništa ne jedeš?

Hari nije mogao ništa da okusi. Video je svoje roditelje i opet će ih videti te večeri. Već je skoro zaboravio na Flamela. To mu više nije izgledalo toliko važno. Koga je briga šta čuva troglavi pas? Pa šta i da Snejp to ukrade?

– Je li ti dobro? – upita Ron. – Izgledaš čudno.

* * *

Hari se najviše plašio da možda neće uspeti ponovo da nađe put do sobe s ogledalom. Pošto se i Ron uvukao pod njegov Ogrtač, morali su da hodaju mnogo sporije nego što je on išao prethodne noći. Pokušali su da rekonstruišu Harijevu putanju prilikom povratka iz biblioteke, i lutali su mračnim hodnicima gotovo sat vremena.

– Smrzavam se – reče Ron. – Hajde da batalimo sve i vratimo se nazad.

– *Ne!* – prosikta Hari. – Znam da je ovde negde.

Oni prođoše pored duha visoke veštice koji je klizio u suprotnom pravcu, ali ne videše više nikoga. Baš kad je Ron počeo da zakuka kako su mu noge promrzle, Hari spazi oklop.

– Tu je – baš tu – da!

Gurnuše vrata, i ona se otvoriše. Hari ispusti ogrtač i polete ka ogledalu.

Oni su već bili tamo. Njegova majka i otac nasmešiše se kada ga ugledaše.

– Vidiš? – prošaputa Hari.

– Ne vidim ništa.

– Gledaj! Pogledaj ih sve... tu je čitava gomila...

– Vidim samo tebe.

– Pogledaj kako valja, priđi, stani ovde gde sam ja.

Hari se izmaknu u stranu, ali sada kad je Ron stao pred ogledalo nije više mogao da vidi svoju porodicu, samo Rona u njegovoj šarenoj pidžami.

Ron je, međutim, stajao usredsređen na svoju sliku u ogledalu.

– Pogledaj me! – reče on.

– Vidiš li svoju porodicu oko sebe?

– Ne – sâm sam – ali sam drukčiji – stariji – i ja sam glavešina dečaka!

– *Šta?*

– Ja... nosim značku, istu onakvu kakvu je Bil nosio... i držim Školski pehar i kvidički kup... ja sam kapiten kvidičkog tima!

Ron otrgnu oči s tog veličanstvenog prizora i ushićeno pogleda Harija.

– Misliš li da ovo ogledalo pokazuje budućnost?

– Kako je to moguće? Moja porodica je mrtva... daj da još jednom pogledam...

– Imao si vremena to da radiš cele prošle noći, pusti me još malo.

– Ti samo vidiš sebe kako držiš kvidički trofej, šta je interesantno u tome? Hoću da vidim moje roditelje.

– Ne guraj me...

Iznenadna buka iz hodnika prekinu njihovu raspravu. Nisu bili svesni koliko su glasno razgovarali.

– Brzo!

Ron prebaci Ogrtač preko njih baš kad se svetlucave oči Gospođe Noris pojaviše na vratima. Ron i Hari su stajali mirno, obojica misleći na isto – da li Nevidljivi

ogrtač deluje i kad su mačke u pitanju? Posle trenutka koji je ličio na večnost, ona se okrenu i ode.

– Ovde nije bezbedno – mogla bi otići i dovesti Filča. Kladim se da nas je čula. Hajdemo.

I Ron izgura Harija iz sobe.

* * *

Ni sledećeg jutra sneg se nije istopio.

– Hoćeš li da igramo šah, Hari? – upita Ron.

– Ne.

– Da siđemo i posetimo Hagrida?

– Ne... idi ti...

– Znam šta te muči, Hari, ono ogledalo. Nemoj tamo da ideš noćas.

– Zašto da ne?

– Pojma nemam. Imam loš predosećaj... a ionako si već imao dovoljno bliskih susreta. Filč, Snejp i Gospođa Noris tumaraju naokolo. Pa šta ako ne mogu da te vide? Šta ako nalete na tebe? Šta ako srušiš nešto?

– Zvučiš baš kao Hermiona.

– Ozbiljno ti kažem, Hari, ne idi tamo.

Ali Hari je imao samo jednu stvar na umu, da se ponovo vrati pred to ogledalo, i Ron ga neće sprečiti u tome.

* * *

Te treće večeri našao je put mnogo brže nego prethodnih. Koračao je vrlo brzo, svestan da time pravi veću buku nego što treba, ali nikoga nije sreo.

A tamo su ponovo stajali tata i mama, smešeći mu se, dok mu je jedna od baka radosno klimala glavom. Hari se spusti i sede na pod ispred ogledala. Ništa ga neće sprečiti da tu provede celu noć sa svojom porodicom. Baš ništa.

Osim...

– Dakle... ponovo si tu, Hari?

Hari se sledi. Pogledao je iza sebe. Na jednoj od klupa kraj zida sedeo je Albus Dambldor lično. Mora da je Hari prošao baš pored njega, a nije ga ni primetio, očajnički žureći ka ogledalu.

– Ni-nisam vas video, gospodine.

– Čudno kako ljudi postaju kratkovidi kad postanu nevidljivi – reče Dambldor, i Hariju laknu kada je video da se smeška.

– Dakle – reče Dambldor, skliznuvši s klupe kako bi seo na pod kraj Harija – i ti si, kao i stotine drugih pre tebe, otkrio čari Ogledala Ejnduž.

– Nisam znao da se tako zove, gospodine.

– Ali valjda si već shvatio šta ogledalo pokazuje?

– Ono... pa... pokazuje mi moju porodicu...

– A tvoj prijatelj Ron je u njemu video sebe kao glavešinu dečaka.

– Otkud znate...?

– Meni ne treba Ogrtač da bih postao nevidljiv – reče Dambldor nežno. – Dakle, možeš li da shvatiš šta nam Ogledalo Ejnduž svima pokazuje?

Hari odmahnu glavom.

– Dopusti da ti objasnim. Najsrećniji čovek na planeti mogao bi Ogledalo Ejnduž da koristi kao i svako drugo ogledalo, to jest kad bi se ogledao u njemu, video bi sebe baš takvog kakav jeste. Da li ti je to malo pomoglo.

Hari razmisli. Zatim lagano reče: – Ono nam pokazuje ono što želimo... šta god to želeli...

– Da i ne – reče Dambldor tiho. – Pokazuje nam ni manje ni više nego najdublje, najočajnije žudnje našeg srca. Ti, koji nikada nisi upoznao članove svoje porodice, vidiš ih kako stoje oko tebe. Ronald Vizli, koji je uvek bio u senci svoje braće, vidi sebe samog, kao najboljeg od svih njih. Međutim, ovo ogledalo nam ne pruža ni znanje ni istinu. Ljudi su prosto iščileli pred njim, opčinjeni onim što su u njemu videli, ili bi izgubili razum, ne znajući da li je to što vide stvarno, ili uopšte i moguće.

– Ogledalo će sutra biti preseljeno na novo mesto, Hari, i molim te da ga više ne tražiš. A ako ikada i *naletiš* na njega, sada ćeš biti spreman. Ne valja tavoriti u snovima i zaboraviti živeti, zapamti to. Stoga, zašto ne navučeš taj divljenja vredan Ogrtač i ne pođeš u krevet?

Hari ustade.

– Gospodine... profesore Dambldor? Mogu li nešto da vas pitam?

– Očigledno da možeš, upravo si to uradio – nasmeja se Dambldor. – Ipak, možeš mi postaviti još jedno pitanje.

– Šta vi vidite kad pogledate u Ogledalo?

– Ja? Vidim sebe kako držim par debelih, vunenih dokolenica.

Hari se zapanji.

– Čarapa nikad dosta – reče Dambldor. – Još jedan Božić je došao i prošao, a nisam dobio ni jedan jedini par. Ljudi mi uporno poklanjaju knjige.

Tek kada se ponovo našao u krevetu Hari pomisli kako Dambldor možda nije bio potpuno iskren. Ali to je, pomisli dok je sklanjao Krasticu s jastuka, ipak bilo krajnje lično pitanje.

13. Nikolas Flamel

Dambldor je ubedio Harija da više ne traga za Ogledalom Ejnduž, i do kraja božićnog raspusta Nevidljivi ogrtač je stajao složen na dnu njegovog kovčega. Hari je želeo da zaboravi šta je video u Ogledalu Ejnduž, ali nije mogao. Počele su da ga progone noćne more. Stalno je iznova sanjao kako njegovi roditelji nestaju u blesku zelene munje, dok se kreštavi glas zlurado smeje.

– Vidiš, Dambldor je u pravu, mogao si da poludiš od tog ogledala – reče Ron kada mu je Hari ispričao za svoje snove.

Hermiona, koja se vratila dan pred početak polugodišta, drugačije je gledala na stvar. Bila je rastrzana između užasnutosti od same pomisli da se Hari tri noći uzastopce, umesto da bude u krevetu, smucao po školi („Šta da te je Filč uhvatio!“) i razočaranja što nije otkrio ko je Nikolas Flamel.

Već su bili izgubili nadu da će ikad išta pronaći o Flamelu u bibliotečkim knjigama, mada je Hari i dalje bio siguran da je to ime već negde pročitao. Kad je počelo polugođe vratiše se listanju knjiga za vreme odmora. Hari je imao manje vremena od njih dvoje, pošto su ponovo počeli treninzi kvidiča.

Drvce je forsirao tim više no ikad. Čak ni beskrajna kiša koja je smenila sneg nije mogla da oslabi njegov duh. Vizlijevi su se žalili da Drvce postaje fanatik, ali je Hari bio na Drvcetovoj strani. Ako dobiju sledeći meč protiv Haflpafa, moći će da preuzmu vođstvo u Školskom šampionatu od sliterinaca, prvi put posle sedam godina. Nezavisno od želje za pobedom, Hari je primetio da ga manje muče noćne more kada se izmori napornim treningom.

A onda, za vreme jednog posebno vlažnog i blatnjavog treninga, Drvce objavi timu lošu vest. Upravo se bio naljutio na Vizlijeve, koji su neprekidno naletali jedan na drugog i pravili se da padaju sa svojih metli.

– Prestanite već jednom da se glupirate! – povika on. – Baš zbog takvih stvari možemo da izgubimo meč! Ovoga puta sudiće Snejp, a on će jedva dočekati bilo kakav izgovor da oduzme poene Grifindoru!

Kad je to čuo, Džordž Vizli zbilja pade sa svoje metle.

– *Snejp* sudi? – promumla on ustima punim blata. – Kada je on uopšte sudio utakmicu kvidiča? Neće biti fer prema nama jer pretimo da preuzmemo vođstvo sliterincima.

Ostatak tima prizemlji se pored Džordža, kako bi i oni zanovetali.

– Nisam *ja* kriv – reče Drvce. – Stoga ćemo morati da igramo pošteno, da Snejp ne bi imao izgovor da se okomi na nas.

Što je sasvim u redu, mislio je Hari, ali on je imao još jedan razlog zbog kojeg nije želeo da Snejp bude u blizini dok on igra kvidič...

Ostatak tima je po običaju ostao da ćaska posle treninga, ali Hari pođe pravo u grifindorski dnevni boravak, gde nađe Rona i Hermionu kako igraju šah. Šah je bio jedina stvar u kojoj je Hermiona gubila, a Ron i Hari su mislili da je to dobro za nju.

– Nemoj da mi pričaš ništa narednih nekoliko trenutaka – reče Ron, kad Hari sede pored njega. – Treba da se usredsr... – A onda spazi izraz na Harijevom licu. – Šta ti je? Izgledaš užasno.

Polako, da niko drugi ne čuje, Hari im ispriča o Snejpovoj iznenadnoj zloslutnoj želji da bude kvidički sudija.

– Nemoj da igraš – reče Hermiona kao iz topa.

– Reci da si bolestan – dodade Ron.

– Pravi se da si slomio nogu – predloži Hermiona.

– Ili *stvarno* sebi slomi nogu – reče Ron.

– Ne mogu – odgovori Hari. – Nemamo rezervnog Tragača. Ako ja ne budem u timu, Grifindor neće moći da igra.

U tom trenutku Nevil ulete u dnevni boravak. Kako je uspeo da se uspne kroz rupu iza portreta mogli su samo da nagađaju, pošto su mu noge bile prilepljene Nogovezujućom kletvom. Mora da je skakutao celim putem do Grifindorske kule.

Svi počeše da se smeju izuzev Hermione, koja jurnu ka njemu i izvede kontrakletvu. Nevilove noge se razdvojiše i on, drščući, stade na njih.

– Šta se desilo? – upita ga Hermiona, vodeći ga da sedne kod Harija i Rona.

– Melfoj – reče Nevil drhtavim glasom. – Sreo sam ga ispred biblioteke. Rekao je da je baš tražio nekoga da na njemu isproba tu kletvu.

– Idi kod profesorke Mek Gonagal! – poče da ga nagovara Hermiona. – Prijavi ga!

Nevil odmahnu glavom.

– Ne želim da stvaram sebi još veće probleme – promumla on.

– Moraš da mu se suprotstaviš, Nevile! – reče Ron. – Navikao je da gazi ljude, ali to ne znači da treba da mu se leže pred noge i olakšava stvar.

– Nema potrebe da mi pričaš kako nisam dovoljno hrabar da budem u Grifindoru, Melfoj mi je to već rekao – procedi Nevil.

Hari napipa u džepu čokoladnu žabicu, poslednju od onih koje mu je Hermiona poklonila za Božić. Dade je Nevilu, koji je izgledao kao da će zaplakati.

– Ti vrediš kao dvanaest Melfoja – reče Hari. – Šešir za razvrstavanje te je odabrao za Grifindor, zar ne? A gde je Melfoj? U smrdljivom Sliterinu.

Nevilove usne razvukoše se u slab osmeh dok je odmotavao žabicu.

– Hvala, Hari... mislim da ću da idem u krevet... Hoćeš li sličicu iz čokolade, ti ih skupljaš, zar ne?

Kada je Nevil otišao, Hari pogleda sličicu iz serije Čuveni čarobnjaci.

– Ponovo Dambldor – reče. – On je prvi kojeg sam ikada...

Hari se zabezeknu. Zurio je u poleđinu sličice. Zatim podiže pogled ka Ronu i Hermioni.

– *Našao sam ga!* – prošaputa. – Našao sam Flamela! *Rekao* sam vam da sam već negde video to ime, pročitao sam ga u vozu, dok sam dolazio ovamo – slušajte samo: „Profesor Dambldor, koga mnogi smatraju najvećim čarobnjakom modernog doba, poznat je po tome što je porazio mračnog čarobnjaka Grindelvalda 1945, po otkriću dvanaest načina korišćenja zmajeve krvi *i po svom radu iz oblasti alhemije, zajedno sa svojim partnerom, Nikolasom Flamelom!*“

Hermiona poskoči. Nije bila toliko uzbuđena još od dana kada su dobili ocene za prvi domaći zadatak.

– Ostanite tu! – reče ona, i odjuri uz stepenice do devojačke spavaonice. Hari i Ron nisu stigli ni da razmene zbunjene poglede a ona je već dojurila natrag, noseći u rukama ogromnu staru knjižurinu.

– Nikad nisam ni pomislila da tražim ovde! – prošaputa ona uzbuđeno. – Uzela sam ovo iz biblioteke pre nekoliko nedelja, kao lako štivo pred spavanje.

– *Lako štivo?* – reče Ron, ali mu Hermiona reče da ćuti dok nešto ne pogleda, i stade grozničavo da prevrće strane, mrmljajući sebi u bradu.

Najzad nađe to što je tražila.

– Znala sam! *Znala* sam!

– Smemo li sada da progovorimo? – upita Ron zlovoljno. Hermiona ga je ignorisala.

– Nikolas Flamel – prošaputa ona dramatično – *jedini je poznati tvorac Kamena mudrosti!*

To nije proizvelo efekat kakav je očekivala.

– Čega? – upitaše Hari i Ron.

– Ma, *stvarno,* umete li vas dvojica da čitate? Evo... pročitajte ovo ovde.

Gurnu im knjigu i Hari i Ron pročitaše:

> Drevna nauka alhemije bavila se stvaranjem Kamena mudrosti, legendarne supstance zadivljujuće moći. Kamen može da pretvori bilo koji metal u čisto zlato. Takođe stvara i Eliksir života, koji će onoga ko ga ispije učiniti besmrtnim.
>
> Bilo je mnogo priča tokom vekova o Kamenu mudrosti, ali jedini koji trenutno postoji pripada gospodinu Nikolasu Flamelu, uvaženom alhemičaru i ljubitelju opere. Gdin Flamel, koji je prošle godine proslavio svoj šest stotina šezdeset peti rođendan, živi povučeno u Devonu sa svojom suprugom Perenelom (šest stotina pedeset devet godina).

– Vidite? – reče Hermiona kad su Hari i Ron pročitali tekst. – Taj pas verovatno čuva Flamelov Kamen mudrosti! Kladim se da je ovaj zamolio Dambldora da ga pričuva na sigurnom, pošto su prijatelji, a znao je da neko hoće da ga se dokopa. Zato je hteo da se taj kamen iznese iz Gringotsa!

– Kamen koji stvara zlato i ne dozvoljava vam da umrete! – ponovi Hari. – Nije ni čudo što Snejp hoće da ga se dokopa. *Svako* bi ga poželeo!

– A nije ni čudo što nismo mogli da pronađemo Flamela u *Studiji o najnovijim dostignućima u čarobnjaštvu* – reče Ron. – Nije baš među najnovijim ako ima šeststo šezdeset pet godina, zar ne?

Sledećeg jutra, za vreme časa Odbrane od Mračnih veština, dok su prepisivali različite načine lečenja ujeda vukodlaka, Hari i Ron su bez prestanka raspravljali šta bi sve učinili s Kamenom mudrosti kad bi ga imali. Sve dok Ron nije rekao da bi kupio vlastiti kvidički tim, Hari nije ni pomislio na Snejpa i predstojeći meč.

– Ja ću ipak da igram – reče on Ronu i Hermioni. – Ako ne budem igrao, svi sliterinci će pomisliti da se bojim da se suočim sa Snejpom. Pokazaću im... presešće im kada mi pobedimo.

– Samo da tebi ne presedne ako te budemo skupljali s terena – reče Hermiona.

* * *

Što je dan meča bio bliži, Hari je bivao sve nervozniji, ma šta pričao Ronu i Hermioni. Ni ostatak tima nije bio bezbrižan. Sama pomisao da će preuzeti kup od sliterinaca bila je divna, nikome to nije pošlo za rukom čitavih sedam godina, ali hoće li im to uopšte biti dozvoljeno, s tako pristrasnim sudijom?

Hari nije znao da li mu se to samo čini, ali imao je utisak da ma gde krenuo uvek naleće na Snejpa. Ponekad se čak pitao da li ga to Snejp prati, pokušavajući da ga uhvati samog. Snejp je bio toliko užasan prema Hariju da su se časovi Napitaka pretvorili u neku vrstu nedeljne torture. Možda Snejp nekako zna da su otkrili sve o Kamenu mudrosti? Hari nije shvatao kako je to moguće – a ipak je ponekad imao užasan osećaj da Snejp može da čita tuđe misli.

* * *

Hari je znao, kada su mu Ron i Hermiona sledećeg popodneva poželeli sreću ispred svlačionice, da se oboje pitaju hoće li ga uopšte više videti živog. To nije bilo nimalo utešno. Dok je oblačio kvidičku odoru i uzimao svoj *Nimbus 2000,* Hari jedva da je čuo reč Drvcetovog ohrabrujućeg govora.

Ron i Hermiona, u međuvremenu, nađoše mesto na tribini pored Nevila, koji nije mogao da razume zašto su tako sumorni i zabrinuti, i zašto su oboje na utakmicu poneli svoje čarobne štapiće. Ni Hari nije imao pojma da su Ron i Hermiona tajno vežbali Nogovezujuću kletvu. Palo im je to na pamet kada je Melfoj primenio tu čin na Nevila, i bili su spremni da je primene na Snejpu na najmanji znak da želi da naudi Hariju.

– Dakle, ne zaboravi, kaže se *Lokomotor mortis* – mrmljala je Hermiona, dok je Ron skrivao svoj štapić u rukav.

– *Znam* – prosikta Ron. – Nemoj da zanovetaš.

U svlačionici, Drvce povede Harija u stranu.

– Neću da vršim pritisak na tebe, Poteru, ali sada nam je više no ikad potrebno da što pre uhvatimo Skrivalicu. Privedi igru kraju pre nego što Snejp bude mogao i suviše da favorizuje Haflpaf.

– Cela škola se skupila napolju! – reče Fred Vizli, izvirujući kroz vrata. – Čak je... sveca mu... i Dambldor došao da gleda!

Harijevo srce poskoči.

– *Dambldor?* – reče on, jurnuvši na vrata da bi se uverio. Fred je bio u pravu. Niko drugi nije imao takvu srebrnastu bradu.

Hariju je došlo da se smeje od sreće i olakšanja. Bio je bezbedan. Nema šanse da se Snejp usudi i pokuša da ga povredi dok Dambldor gleda.

Možda je zato Snejp delovao tako ljut kad su timovi umarširali na teren, što je i Ron primetio.

– Nikada nisam video Snejpa tako zlovoljnog – reče on Hermioni. – Gledaj, krenuli su. Jao!

Neko lupi Rona otpozadi po glavi. Bio je to Melfoj.

– Oh, izvini Vizli, nisam te primetio.

Melfoj se iskezi Krebu i Gojlu.

– Pitam se koliko će Poter izdržati na svojoj metli ovog puta? Hoće li neko da se

kladi? Šta ti kažeš, Vizli?

Ron mu ne odgovori; Snejp je upravo dodelio penal za Haflpaf pošto je Džordž Vizli bacio Bladžerku na njega. Hermiona, koja je držala ruke skrštene na krilu, žmireći je pogledom fiksirala Harija, koji je kružio oko terena poput sokola, tražeći Skrivalicu.

– Znaš li kako mislim da biraju ljude za grifindorski tim? – upita Melfoj glasno nekoliko minuta kasnije, dok je Snejp nagrađivao Haflpaf još jednim penalom, očigledno bez ikakvog razloga. – Tu su ljudi na koje se oni sažale. Recimo, tu je Poter, koji nema roditelje, zatim Vizlijevi, koji nemaju para... trebalo bi da si i ti u timu, Longbotome, ti nemaš mozga.

Nevil pocrvene, ali se okrene na svom sedištu i unese se Melfoju u lice.

– Vredim za dvanaestoricu takvih kao što si ti, Melfoje – promuca on.

Melfoj, Kreb i Gojl počeše da urlaju od smeha, ali Ron, koji se još nije usuđivao da skine pogled s igre, reče: – To mu reci, Nevile.

– Longbotome, da je mozak od zlata, bio bi siromašniji od Vizlija, a on ti je baš beda.

Ronovi živci već su bili dovoljno napeti zbog brige za Harija.

– Upozoravam te, Melfoje... još samo jedna reč...

– Rone! – reče Hermiona iznenada. – Hari...!

– Šta? Gde?

Hari je iznenada počeo spektakularno da ponire kroz vazduh, što je izazvalo uzdahe i klicanje gomile. Hermiona je stajala, držeći prste sklopljene na ustima, dok je Hari jurio ka tlu poput metka.

– Imaš sreće, Vizli, Poter je očito spazio neku siću na zemlji – reče Melfoj.

Ronu puče film. Pre nego što je Melfoj shvatio šta se zbiva, Ron je već bio na njemu, i pribijao ga za zemlju. Nevil je oklevao, a onda se uzvera preko naslona svog sedišta da bi mu pomogao.

– Hajde, Hari! – vrisnu Hermiona, popevši se na sedište da bi bolje videla Harija kako juriša pravo na Snejpa – nije čak ni primetila kako se Melfoj i Ron kotrljaju ispod njenog sedišta, niti čula uzvike i huktanje iz gomile pesnica koju su činili Nevil, Kreb i Gojl.

Gore u vazduhu, Snejp se okrete na svojoj metli taman na vreme da vidi kako nešto skerletnocrveno proleće kraj njega, promašivši ga za svega nekoliko centimetara – i sledećeg trenutka Hari prestade da ponire i trijumfalno podigne ruku, čvrsto stežući Skrivalicu u šaci.

Tribinama se prolomi oduševljenje; to je bio rekord, ne pamti se da je neko tako brzo uhvatio Skrivalicu.

– Rone! Rone! Gde si? Igra je završena! Hari je pobedio! Mi smo pobedili! Grifindor vodi! – urlala je Hermiona, skačući po sedištu i grleći Parvati Petil u redu ispred sebe.

Hari skoči s metle, na stopu iznad zemlje. Nije mogao da veruje. Uspeo je – igra je završena; nije trajala ni pet minuta. Dok su grifindorci istrčavali na teren, Hari je video Snejpa kako se prizemljuje u blizini, bledog lica i stisnutih usana – a zatim oseti ruku na ramenu i ugleda Dambldorovo nasmejano lice.

– Lepo si to izveo – reče Dambldor tiho, da ga samo Hari čuje. – Drago mi je što nisi mnogo tugovao za onim ogledalom... našao si sebi drugu zanimaciju... odlično...

Snejp ogorčeno pljunu na zemlju.

* * *

Nešto kasnije, Hari je sâm napustio svlačionicu, da bi odneo svoj *Nimbus 2000* u ostavu za metle. Nikada nije bio srećniji. Sada je zaista učinio nešto čime može da se ponosi – niko više neće moći da kaže da je on samo dečak slavnog imena. Večernji vazduh nikada nije bio opojniji. Šetao je po vlažnoj travi ponovo oživljujući u glavi trenutke od pre sat vremena, što mu je pričinjavalo zadovoljstvo: trenutak kada su grifindorci pojurili da ga podignu i ponesu na svojim ramenima; Ron koji se raduje uprkos žestoko okrvavljenom nosu.

Hari stiže do ostave. Naslonio se na njena drvena vrata i pogledao ka Hogvortsu, čiji su prozori bleštali crvenim odsjajem zalaska sunca. Grifindor je prvi na tabeli. Uspeo je, pokazao je Snejpu...

Mi o Snejpu, a...

Jedna figura s kapuljačom na glavi žustro se sjuri niz ulazne stepenike zamka. Očito ne želeći da je vide, što je moguće brže pojurila je prema Zabranjenoj šumi. Hari, koji je sve to posmatrao, odmah zaboravi na pobedu. Prepoznao je tu figuru po šunjajućem hodu. Šta li se to zbiva – Snejp se iskrada u Šumu dok su svi na večeri?

Hari skoči na svoj *Nimbus 2000* i uzlete. Klizeći nečujno iznad zamka, vide Snejpa kako utrčava u šumu. Pođe za njim.

Drveće je bilo toliko gusto da nije mogao da vidi kuda je Snejp nestao. Kružio je sve niže i niže, dodirujući vrhove drveća, čvrsto stežući metlu sve dok ne začu glasove. On polete ka mestu odakle su dopirali, i nečujno slete na jednu visoku bukvu.

Polako se uspuzao duž jedne grane, čvrsto držeći svoju metlu, i pokušavajući nešto da vidi kroz lišće.

Dole, na jednom senovitom proplanku, stajao je Snejp, ali nije bio sam. S njim je bio i Kvirel. Hari nije mogao da razazna izraz njegovog lica, ali ga je čuo kako zamuckuje gore nego ikad. Hari napregnu uši kako bi čuo o čemu razgovaraju.

– ... n-n-ne znam z-z-zašto si h-h-hteo da se b-b-baš ovde nađemo, Severuse...

– Pa, mislio sam da ovo treba da držimo u tajnosti – reče Snejp ledenim glasom. – Uostalom, učenici ne smeju ništa da znaju o Kamenu mudrosti.

Hari se nagnu napred. Kvirel je nešto mrmljao. Snejp ga prekide.

– Da li si već saznao kako se prolazi pored one Hagridove zveri?

– A-a-ali, Severuse, ja...

– Ne želiš me za neprijatelja, Kvirele – reče Snejp, zakoračivši preteće ka njemu.

– N-n-ne znam o č-č-čemu ti to...

– Znaš savršeno dobro o čemu to govorim.

Sova glasno huknu u blizini, i Hari umalo ne pade s drveta. Povratio je ravnotežu taman na vreme da čuje Snejpa kako kaže – ... taj tvoj hokus-pokus. Čekam.

– A-ali ja n-n-ne znam...

– Vrlo dobro – preseče ga Snejp. – Uskoro ćemo ponovo proćaskati, kad budeš imao vremena da malo razmisliš i odlučiš kome si odan.

On prebaci svoju kapuljaču preko glave i krupnim koracima nestade s proplanka. Mrak je gotovo pao, ali Hari je mogao da vidi Kvirela kako stoji u mestu, kao okamenjen.

* * *

– Hari, gde si *bio?* – ciknu Hermiona.

– Pobedili smo! Ti si pobedio! Pobedili smo! – vikao je Ron tapšući Harija po leđima. – A ja sam napravio Melfoju modricu na oku, Nevil je pokušao da sredi Kreba i Gojla golim rukama! Još uvek je onesvešćen, ali Madam Pomfri kaže da će biti dobro... baš smo pokazali sliterincima! Svi u dnevnom boravku čekaju na tebe, pravimo žurku, Fred i Džordž su ukrali neke kolače i slično iz kuhinje.

– Pustite sad to – reče Hari bez daha. – Hajdemo u neku praznu sobu, čekajte samo da ovo čujete...

Pre nego što je zatvorio vrata za njima, Hari je proverio da slučajno Pivs nije unutra, a onda im ispriča sve što je čuo i video.

– Dakle, bili smo u pravu, reč je o Kamenu mudrosti, a Snejp pokušava da prisili Kvirela da mu pomogne da ga se dočepa. Pitao ga je da li je saznao kako da prođe pored Pufnice, i pomenuo nešto o Kvirelovom ’hokus-pokusu’... pretpostavljam da ima još toga što čuva kamen, osim Pufnice, gomila čini verovatno, a Kvirel bi mogao da izvede neku čin protiv Mračnih veština koja je Snejpu potrebna da se probije do...

– Dakle, misliš da je Kamen siguran dok god se Kvirel odupire Snejpu? – upita Hermiona uspaničeno.

– Znači do idućeg utorka više ga neće biti – reče Ron.

14. Norbert, norveški šiljkoleđi

Međutim, Kvirel je izgleda bio hrabriji nego što su mislili. Sledećih nedelja postajao je sve bleđi i mršaviji, ali još nije izgledalo da je pokleknuo.

Kad god bi prošli hodnikom na trećem spratu, Hari, Ron i Hermiona prislonili bi uši na vrata da provere reži li Pufnica još uvek unutra. Snejp je jezdio naokolo mrzovoljan kao i uvek, što je značilo da je Kamen i dalje bezbedan. Kad god bi prošao pored Kvirela Hari bi mu uputio ohrabrujuć osmeh, a Ron je počeo da prigovara ljudima koji su se smejali Kvirelovom mucanju.

Hermiona je pak imala na umu i nešto više od Kamena mudrosti. Počela je da obnavlja lekcije u skladu s rasporedom časova i da sortira svoje beleške po bojama. Nagovarala je Rona i Harija da učine isto, iako oni nisu mnogo marili za to.

– Hermiona, ima još vremena do ispita.

– Deset nedelja – obrecnu se ona. – To nije večnost, za Nikolasa Flamela to je kao sekunda.

– Ali mi nemamo šest stotina godina – podseti je Ron. – Uostalom, što to uopšte obnavljaš kad već sve znaš!

– Zašto obnavljam gradivo? Jesi li ti lud? Shvataš li da moramo da položimo te ispite da bismo upisali drugu godinu? Oni su vrlo važni, trebalo je da počnem da učim

još pre mesec dana, ne znam šta mi bi...

Na nesreću, nastavnici su mislili isto kao Hermiona. Nagomilali su im toliko domaćih zadataka da uskršnji praznici nisu bili nimalo zabavni, za razliku od božićnih. Bilo je teško opustiti se dok Hermiona tu pored vas recituje dvanaest načina primene zmajeve krvi, ili uvežbava pokrete čarobnim štapićem. Gunđajući i zevajući Hari i Ron su, ipak, najveći deo vremena provodili u biblioteci s njom, pokušavajući da nadoknade sve što treba.

– Nikada ovo neću zapamtiti – ote se Ronu jednog popodneva, i on baci svoje pero na sto, čežnjivo gledajući kroz prozor biblioteke. Bio je to prvi zaista lep dan posle nekoliko meseci. Nebo je bilo vedro, plavo poput nezaboravka, a u vazduhu se osećalo da dolazi leto.

Hari, koji je gledao poglavlje „Jasenak“ u *Hiljadu čarobnih trava i gljiva*, nije digao pogled sve dok nije čuo Rona kako kaže: – Hagride! Otkud ti u biblioteci?

Hagrid se pojavi na vidiku, krijući nešto iza leđa. Nije se uklapao u to mesto u svom kaputu od krtičjeg krzna.

– Niš'a... samo gledam – reče on smutljivim glasom koji ih smesta zaintrigira. – A š'a vi tu skupa radite? – On im iznenada uputi sumnjičav pogled. – Nije valjda da jošte traž'te Nikolasa Flamela?

– O, otkrili smo mi ko je on, još odavno – reče Ron ponosno. – A i *znamo* šta onaj pas čuva, Kamen mud...

– *Psst!* – Hagrid se hitro osvrnu da vidi da li neko sluša. – Nemoj tak' glasno da gi pričaš o tome, koj' ti je andrak?

– Zapravo, hteli smo da te priupitamo nekoliko stvari – reče Hari – o tome šta sve obezbeđuje Kamen osim Pufnice...

– PSSSSSST! – reče Hagrid ponovo. – Čujte... doď'te kasnije do mene, ne obećajem da ću vam reć' sve, al' nemojte okolo da širite priču, učenici niš'a ne smeju da znadu o tome. Misliće da sam vam ja rek'o...

– Dobro onda, vidimo se kasnije – reče Hari.

Hagrid se odgega dalje.

– Šta je to krio iza leđa? – zamišljeno upita Hermiona.

– Misliš da ima nekakve veze s Kamenom?

– Idem da vidim u kom je odeljku bio – reče Ron, kome je bilo dosta učenja. Vrati se minut kasnije s hrpom knjiga u naručju, i nabaca ih na sto.

– *Zmajevi!* – prošaputa on. – Hagrid je tražio knjige o zmajevima! Pogledajte ovo: *Vrste zmajeva u Velikoj Britaniji i Irskoj; Od jaja do pakla: Vodič za čuvare zmajeva.*

– Hagrid je oduvek želeo zmaja. Rekao mi je to kad sam ga prvi put sreo – reče Hari.

– Ali to je protivzakonito – reče Ron. – Uzgajanje zmajeva je zabranjeno zakonom još na konferenciji veštaca 1709. To svi znaju. Teško je sprečiti Normalce da

obraćaju pažnju na nas ako čuvamo zmajeve u dvorištu iza kuće – uostalom, zmajeve ne možete ni ukrotiti, suviše je opasno. Da samo vidite kakve je opekotine Čarli dobio od nekih divljih zmajeva u Rumuniji.

– Ali, valjda u *Britaniji* nema divljih zmajeva? – upita Hari.

– Naravno da ima – reče Ron. – Običnih velških zelenih, kao i hebridskih crnih. Ministarstvo magije ima pune ruke posla da im zametne tragove, kažem vam. Naša sorta stalno baca čini na Normalce koji su ih videli, kako bi ih zaboravili.

– Šta li onda Hagrid smera? – upita se Hermiona.

* * *

Kada su, sat kasnije, zakucali na vrata Hagridove kolibe bili su iznenađeni kad su videli da su sve zavese navučene. Hagrid je povikao: – Ko je? – pre nego što ih je pustio unutra, a onda brzo zatvorio vrata za njima.

Unutra je bilo zagušljivo i vruće. Iako je bio topao dan, na ognjištu se razgorevao plamen. Hagrid im spremi čaj i ponudi ih sendvičima, koje oni odbiše.

– Dakle... 'teli ste neš'o da me pitate...?

– Da – reče Hari. Nije imalo svrhe okolišati. – Pitali smo se da li bi mogao da nam otkriješ još neke mere predostrožnosti kojima se čuva Kamen mudrosti, izuzev Pufnice?

Hagrid se namršti.

– Narafski da ne mogu – reče. – Prvo, ne znajem ni sam. Drugo, vi već znate previše, pa vam ne bih rek'o ni kad bi' znao. Kamen je ovde sas razlogom. Mal' ga nisu ukrali iz Gringotsa... pretpostavljam da ste to već ukapirali, je l'? Kopka me kako ste samo saznali za Pufnicu?

– Ma daj, Hagride, možda ne želiš da nam kažeš, ali ti *znaš*, znaš sve što se događa ovde – reče Hermiona toplim, laskavim glasom. Hagridova brada se zatrese, i učini im se da se on smeška. – Samo smo se pitali *ko* se još pobrinuo za obezbeđenje Kamena – nastavi Hermiona. – Hteli smo da znamo kome Dambldor dovoljno veruje da bi se oslonio na njegovu pomoć, osim tebi.

Na ove poslednje reči Hagrid se isprsi. Hari i Ron se radosno osmehnuše Hermioni.

– Pa, ne bi moglo da škodi ak' bi vam to reknuo... da vidimo... pozajmio je Pufnicu od mene... ondak su neki od nastavnika bacili čini... Profesorka Mladica, profesor Flitvik... profesorka Mek Gonagal... – nabrajao ih je na prste – profesor Kvirel... a i sâm Dambldor, dabome, i on je nešto učinijo. Ček, ček, nekog sam gi zaboravijo. A da, profesora Snejpa.

– *Snejpa?*

– Da... al' nije valjda da još mislite da je on zao? Čujte 'vamo, Snejp je pomogao da se Kamen *zaštiti*, neće valjda sad da ga ukrade.

Hari je znao da Ron i Hermiona misle isto što i on. Ako je Snejp jedan od onih koji su štitili Kamen, mora da mu je bilo lako da otkrije kako ga čuvaju ostali nastavnici. Verovatno je već znao sve – izuzev, izgleda, Kvirelovih čini i kako da prođe pored Pufnice.

– Ti si jedini koji zna kako se prolazi pored Pufnice, zar ne, Hagride – zabrinuto reče Hari. – A ti to nikome ne bi rekao? Čak ni nastavnicima?

– O tome ne zna nijedna duša, osim mene i Dambldora – reče Hagrid gordo.

– Dobro, i to je već nešto – promrmlja Hari ostalima. – Hagride, možemo li da otvorimo neki prozor? Kuvam se.

– Ne možemo, Hari, žao mi je – reče Hagrid. Hari zapazi kako ovaj hitro baci pogled ka ognjištu. I Hari pogleda u tom pravcu.

– Hagride, šta je *to?*

Ali istog trenutka i sâm shvati šta je to. U samom središtu plamena, ispod kotla, bilo je ogromno crno jaje.

– Ah – reče Hagrid, petljajući nervozno prstima po svojoj bradi. – To je... ovaj...

– Odakle ti, Hagride? – upita Ron, naginjući se nad vatru da bolje osmotri jaje. – Mora da te je stajalo čitavo bogatstvo.

– Dobijo sam ga – reče Hagrid. – Sinoć. Bijo sam u selu da popijem pićence, i odigrao partiju karata s nekim nepoznatim tipom. Mislim da mu je bilo drago š'o ga se rešijo, da budem iskren.

– Ali šta ćeš da radiš s njim kada se izlegne? – upita ga Hermiona.

– Pa, malko sam čit'o o tome – reče Hagrid, izvlačeći ogromnu knjigu ispod svog jastuka. – Ovo sam uz'o iz biblijoteke: *Gajenje zmajeva radi zadovoljstva i zarade*. Malko je zastarela, naravski, al' tu sve piše. Držati jaje na vatri, jerbo njihove majke duvaju u njih svojim vrelim dahom, znate, a kad se izlegne hraniti ga mešavinom brendija i pileće krvi, jedna kofa na svakih pola sata. A ovde, vidite, piše kak' da prepoznate različita jaja – ovo što ja imam ovdi vam je norveški šiljkoleđi. Oni su retki, vala.

Izgledao je vrlo zadovoljan sobom, ali Hermiona bogme nije bila.

– Hagride, ti živiš u *drvenoj kući* – reče ona.

Ali, Hagrid je nije slušao. Veselo je pevušio dok je raspirivao vatru.

* * *

Sada su imali još jednu brigu: šta bi se moglo desiti Hagridu ako iko otkrije da krije zabranjenog zmaja u svojoj kolibi.

– Pitam se, kako izgleda imati miran život? – uzdahnu Ron, dok su se svake večeri zaredom borili s dodatnim domaćim zadacima koje su im zadavali. Hermiona je sada počela da sprema redosled obnavljanja lekcija za Rona i Harija. To ih je izluđivalo.

A onda, za vreme jednog doručka, Hedviga donese Hariju još jedno pismo od

Hagrida. Napisao je samo dve reči: *Izleže se.*

Ron je hteo da pobegne s Herbologije i ode pravo u kolibu. Hermiona nije htela ni da čuje.

– Hermiona, koliko puta u životu ćemo imati prilike da vidimo kako se izleže zmaj?

– Imamo časove, upašćemo u nevolju, a to nije ništa u poređenju s onim što će se desiti Hagridu ako neko otkrije šta radi...

– Zaveži! – prošaputa Hari.

Melfoj je stajao samo nekoliko stopa dalje od njih, kao ukopan, i prisluškivao. Koliko je čuo? Hariju se nije dopao izraz na njegovom licu.

Ron i Hermiona su se svađali celim putem dok su išli na Herbologiju, a na kraju Hermiona pristade da zajedno s njima odjuri do Hagridove kolibe za vreme jutarnjeg odmora. Kada se s kule zamka oglasilo zvono koje je označilo kraj časa, njih troje baciše svoje lopatice i pojuriše preko polja do ivice šume. Hagrid ih pozdravi sav zajapuren i uzbuđen.

– Već je skoro izaš'o – reče uvodeći ih unutra.

Jaje je ležalo na stolu. Na njemu su se videle velike pukotine. Nešto se micalo iznutra; iz njega su dopirali čudni pucketavi zvuci.

Sve četvoro su privukli stolice bliže stolu, i posmatrali gotovo ne dišući .

Odjednom, začu se škripa i krckanje, i jaje se otvori. Beba zmaj ispade na sto. Nije bila mnogo lepa; Hari pomisli da izgleda kao iskrivljen crni kišobran. Njegova koščata krila bila su ogromna u poređenju s telom, koje je bilo kost i koža, a imao je ogromnu izduženu njušku sa širokim nozdrvama, rožnate patrljke i buljave narandžaste oči.

On kinu. Iz njegovih čeljusti suknu nekoliko varnica.

– Zar nije *divan?* – promrmlja Hagrid. On ispruži ruku da ga pomazi po glavi. Zmajče pokuša da ga ujede za prste, pokazavši iskežene zube.

– Vid' ga, srce malo, zna on ko mu je mama! – reče Hagrid.

– Hagride – reče Hermiona – koliko brzo rastu norveški šiljkoleđi?

Hagrid je upravo hteo da odgovori kada mu lice odjednom preblede – on skoči na noge i pojuri ka prozoru.

– Šta je bilo?

– Neko je virio kroz pukotinu u zavesama... neko dete... sad beži natrag u školu.

Hari se sjuri na vrata i pogleda. Čak ni s tolikog rastojanja nije mogao da pogreši.

Melfoj je video zmaja.

* * *

Osmejak na Melfojevom licu tokom sledeće nedelje činio je Harija, Rona i Hermionu veoma nervoznim. Najveći deo slobodnog vremena provodili su u

Hagridovoj zamračenoj kolibi pokušavajući da ga urazume.

– Samo ga pusti neka ide – navaljivao je Hari. – Oslobodi ga.

– Ne mogu – govorio je Hagrid. – I suviše je mali, uginuće.

Oni pogledaše u zmajče. Za nedelju dana postalo je triput veće. Iz nozdrva mu je kuljao dim. Hagrid nije imao vremena da obavlja svoje lovočuvarske dužnosti jer je bio prezauzet brigom o zmaju. Svuda po podu bile su prazne boce od viskija i pileće perje.

– Odlučijo sam da ga nazovem Norbert – reče Hagrid, gledajući u zmaja suznim očima. – Sada me zbilja prepoznaje, gledajte. Norberte! Norberte! Gde je mama?

– Potpuno je šenuo – šapnu Ron Hariju na uvo.

– Hagride – reče Hari glasno – ako budeš čekao još koju nedelju, Norbert će biti veliki kao tvoja koliba. Melfoj može svakog časa otići do Dambldora.

Hagrid se ujede za usnu.

– Ja znadem da ne mogu večito da ga čuvam, al' ne mogu tek tako da ga izbacim, prosto ne mogu.

Hari se iznenada okrete Ronu.

– Čarli – reče on.

– Sad si i ti pobrljavio – reče Ron. – Ja sam Ron, sećaš se?

– Ma ne... Čarli, tvoj brat Čarli. U Rumuniji. Proučava zmajeve. Mogli bismo njemu da pošaljemo Norberta. Čarli bi mogao da ga zbrine, a onda da ga vrati u divljinu!

– Sjajno! – reče Ron. – Šta kažeš na to, Hagride?

Napokon se i Hagrid složi da pošalju sovu Čarliju i pitaju ga za to.

* * *

Još jedna nedelja se protegla. U sredu uveče su Hari i Hermiona sedeli sami u dnevnom boravku, dugo pošto su svi već otišli u krevet. Sat na zidu upravo je odsvirao ponoć kad se prolaz kroz rupu u portretu širom otvori. Ron odjednom iskrsnu pred njima, skidajući Harijev Nevidljivi ogrtač. Bio je u Hagridovoj kolibi, pomagao mu da nahrani Norberta, koji je sada već jeo pune sanduke mrtvih pacova.

– Ujeo me! – reče, pokazujući im ruku umotanu u krvlju natopljenu maramicu. – Nedelju dana neću moći ni pero da podignem. Kažem vam, taj zmaj je najužasnija životinja koju sam ikada sreo, ali da čujete Hagrida kako priča o njemu, pomislili biste da je mali pufnasti zeka. Kada me je ujeo, Hagrid je mene izgrdio što sam ga uplašio. A kada sam izašao, pevao mu je uspavanku.

Začu se lupkanje po mračnom prozoru.

– To je Hedviga – reče Hari, požurivši da je pusti unutra. – Nosi Čarlijev odgovor!

Sve troje zbiše glave da bi pročitali poruku.

Dragi Rone,

Kako si? Hvala na pismu – biće mi drago da uzmem norveškog zmaja, ali neće biti lako da ga dovedem ovamo. Mislim da je najbolje da ga pošaljete po nekim mojim prijateljima koji mi dolaze u posetu iduće nedelje. Problem je u tome što niko ne sme da ih vidi kako nose zabranjenog zmaja.

Možete li odvesti zmaja na najvišu kulu u subotu u ponoć? Tamo se mogu naći s vama i odvesti ga dok je još mrak.

Odgovori mi što brže možeš.

Voli te Čarli

Njih troje se pogledaše.

– Imamo Nevidljivi ogrtač – reče Hari. – Neće biti previše teško; mislim da je Ogrtač dovoljno veliki da pokrije nas dvoje i Norberta.

Pravi pokazatelj koliko im je ta nedelja bila gadna bio je to što su se Hermiona i Ron složili s njim. Učinili bi sve da se reše Norberta – i Melfoja.

* * *

Ali, bila je tu jedna začkoljica. Sledećeg jutra Ronova ugrizena ruka natekla je i postala dvostruko veća. Nije znao da li bi bilo bezbedno otići do Madam Pomfri – da li bi ona prepoznala zmajev ujed? Međutim, popodne nije imao izbora. Raseklina je postala zelenkasta. Izgleda da su Norbertovi zubi bili otrovni.

Predveče, Hari i Hermiona požuriše u bolničko krilo i nađoše Rona u krevetu, u užasnom stanju.

– Nije u pitanju samo moja ruka – prošaputa on – mada me boli kao da će da mi otpadne. Melfoj je rekao Madam Pomfri da želi da pozajmi jednu od mojih knjiga samo da bi mogao da uđe i podsmeva mi se. Stalno preti da će joj otkriti šta me je stvarno ujelo – ja sam joj rekao da je pas, ali mislim da mi ne veruje... nije trebalo da ga udarim na utakmici kvidiča, sada mi se sveti zbog toga.

Hari i Hermiona pokušaše da ga smire.

– Sve će biti gotovo u subotu u ponoć – reče Hermiona, ali to nimalo ne umiri Rona. Naprotiv, sedeo je napola uzdignut kad odjednom poče da se preznojava.

– Subota u ponoć! – reče prestravljenim glasom. – O ne... o ne... sad sam se setio... Čarlijevo pismo bilo je u knjizi koju je Melfoj uzeo, znaće da hoćemo da se rešimo Norberta.

Hari i Hermiona nisu imali prilike da odgovore. Madam Pomfri je tog trenutka ušla i oterala ih, rekavši da je Ronu preko potreban san.

* * *

– I suviše je kasno da sada menjamo plan – reče Hari Hermioni. – Nemamo vremena da pošaljemo još jednu sovu Čarliju, a ovo nam je jedina šansa da se rešimo Norberta. Moraćemo da rizikujemo. A *imamo* Nevidljivi ogrtač, Melfoj ne zna za njega.

Kad su krenuli da posete Hagrida, zatekoše Fenga, lovačkog hrta, ispred vrata, a Hagrid otvori prozor da bi popričao s njima.

– Neću da vas pustim unutar – prodahta on. – Norbert je u malko nezgodnom uzrastu... al' mogu da izađem s njim na kraj.

Kad su mu ispričali šta piše u Čarlijevom pismu, oči mu se napuniše suzama, mada je to možda bilo i zbog toga što ga je Norbert upravo ugrizao za nogu.

– Ajoj! Sve je u redu, samo me je potkačijo po čizmi... igra se on malko... ipak je on samo beba...

Ta beba je repom lupala po zidu, od čega su se prozori tresli. Hari i Hermiona odšetaše nazad do zamka, misleći kako subota ne može dovoljno brzo da stigne.

* * *

Da nisu bili toliko zabrinuti kako da izvedu čitavu stvar, bilo bi im žao Hagrida kada je došao trenutak rastanka s Norbertom. Bila je mračna, oblačna noć i malko su zakasnili u dolasku do Hagridove kolibe, jer su morali da sačekaju da im se Pivs skloni sa puta, kako bi prošli kroz Ulaznu dvoranu, u kojoj je on igrao tenis protiv zida.

Hagrid je spakovao Norberta u veliki sanduk, sa svim potrepštinama.

– Ima dovoljno pacova i malko brendija za put – reče Hagrid prigušenim glasom. – A spakov'o sam mu i njegovog plišanog mecu, ak' bude usamljen.

Iz unutrašnjosti kutije začuše se zvuci kidanja, i Hariju se učini da je meca ostao bez glave.

– Pa-pa, Norberte! – jecao je Hagrid, dok su Hari i Hermiona pokrivali sanduk Nevidljivim ogrtačem, a onda se i sami uvukoše ispod njega. – Mamica te nikad neće zaboraviti!

Nikada im neće biti jasno kako su uspeli da prenesu sanduk nazad do zamka. Ponoć se ubrzano približavala, a oni su vukli Norberta uz mermerne stepenice u Ulaznoj dvorani, pa onda duž mračnih hodnika. Jedno stepeništa, pa drugo – nijedna od Harijevih prečica nije im mnogo olakšala posao.

– Još samo malo! – dahtao je Hari kad su stigli u hodnik ispod najviše kule.

A onda ih neko iznenadno kretanje ispred njih natera da gotovo ispuste sanduk. Zaboravljajući da su već nevidljivi, skloniše se u senku, zureći u tamne obrise dveju figura koje su se koškale na svega deset stopa od njih. Iznenada, upali se lampa.

Profesorka Mek Gonagal u kariranoj kućnoj haljini i s mrežicom za kosu držala je

Melfoja za uvo.

– Kazneni časovi! – vikala je ona. – I dvadeset poena manje za Sliterin! Lutaš okolo usred noći, kako se samo *usuđuješ*...

– Ne shvatate, profesorka. Hari Poter dolazi... on ima zmaja!

– Kakve budalaštine! Kako se usuđuješ da pričaš takve laži! Hajde... moraću da popričam s profesorom Snejpom o tebi, Melfoje!

Posle toga, penjanje strmim spiralnim stepeništem bilo je najlakša stvar na svetu. Nisu skidali Ogrtač sve dok nisu zakoračili napolje na hladan noćni vazduh, kada su konačno mogli lakše da dišu. Hermiona zaplesa od radosti.

– Melfoj je dobio kaznenu nastavu! Peva mi se od sreće!

– Bolje nemoj – posavetova je Hari.

Čekali su, cerekajući se zbog Melfoja, dok se Norbert koprcao u svojoj kutiji. Deset minuta kasnije, iz mraka se pojaviše četiri metle i spustiše se pored njih.

Čarlijevi prijatelji bili su vesela družina. Pokazaše im nosila koja su napravili kako bi mogli da lete s Norbertom između sebe. Svi pomogoše da se Norbert bezbedno pričvrsti za njih, a onda se Hermiona i Hari rukovaše sa svima i zahvališe im se od sveg srca.

Najzad, Norbert je krenuo... išao... i *otišao*.

Spustiše se niz spiralne stepenice, vesela srca, sada kad Norbert više nije s njima. Nema više zmaja – Melfoj je kažnjen kaznenom nastavom – ima li ičega što bi moglo da pokvari njihovu sreću?

Odgovor ih je čekao na dnu stepeništa. Kada su zakoračili u hodnik, Filčovo lice iznenada zasija iz tame.

– Vidi, vidi – prošaputa on – *baš* smo u nevolji.

Zaboravili su Nevidljivi ogrtač na vrhu tornja.

15. Zabranjena šuma

Stvari nisu mogle biti gore.

Filč ih odvede do kabineta profesorke Mek Gonagal na prvom spratu, gde su morali da sede i čekaju ne progovorivši ni reč jedno drugom. Hermiona je drhtala. Izgovori, alibiji i sumanute priče motali su se po Harijevoj glavi, svaki neuverljiviji od prethodnog. Ovoga puta nije video načina da se izvuku iz nevolje. Bili su saterani u ćošak. Kako su mogli da budu tako glupi da zaborave Ogrtač. Nije bilo razloga koji bi profesorka Mek Gonagal uvažila kada je reč o skitnji i bekstvu iz kreveta u mrtvo doba noći, još manje jer su išli na najvišu, astronomsku kulu, na koju im je pristup bio zabranjen, izuzev za vreme časova. Ako tome dodaju Norberta i Nevidljivi ogrtač, mogu slobodno da počnu da se pakuju.

Da li je to Hari pomislio kako stvari ne mogu biti gore? Nije bio u pravu. Kada se profesorka Mek Gonagal pojavila, vodila je sa sobom Nevila.

– Hari! – povika Nevil, čim ih spazi. – Pokušavao sam da vas pronađem i upozorim, čuo sam Melfoja kako kaže da ide da vas uhvati, rekao je da imaš zma...

Hari očajnički zatrese glavom da bi ućutkao Nevila, ali profesorka Mek Gonagal

to vide. Izgledalo je kao da će iz nje pokuljati veći plamen nego iz Norberta kad se nadnela nad njih troje.

– Ne bih nikada poverovala da biste vas troje izveli nešto ovako. Gospodin Filč kaže da ste bili gore, u astronomskoj kuli. Sada je jedan sat izjutra. *Objasnite svoje postupke.*

Bio je to prvi put da Hermiona nije mogla da odgovori na neko pitanje nastavnika. Zurila je u svoje papuče, mirna poput kipa.

– Mislim da znam šta se dešava – reče profesorka Mek Gonagal. – Ne treba biti genije da bi se to otkrilo. Napunili ste glavu Draku Melfoju nekakvim budalastim pričama o zmaju, da biste ga izvukli iz kreveta i uvalili u nevolju. Već sam ga uhvatila. Pretpostavljam da mislite da je mnogo smešno to što je i Longbotom čuo za tu priču i poverovao u nju?

Hari uhvati Nevilov pogled i pokuša da mu ćutke objasni da to nije tačno, jer je Nevil izgledao zbunjeno i povređeno. Siroti šeprtljavi Nevil – Hari je znao koliko ga je koštalo da se usudi da pođe kroz mrak za njima, da bi ih upozorio.

– Zgrožena sam – reče profesorka Mek Gonagal. – Četiri učenika izvan svojih kreveta u jednoj noći! Nikada dosad nisam čula za tako nešto! Vi, gospođice Grejndžer, mislila sam da imate više pameti. A vi, gospodine Poter, mislila sam da vam Grifindor više znači. Sve troje ćete morati na kaznenu nastavu, da, vi takođe, gospodine Longbotom, *ništa* vam ne daje za pravo da šetate po školi noću, naročito ovih dana, to je vrlo opasno – a Grifindoru ćemo oduzeti pedeset poena.

– *Pedeset?* – prodahta Hari. Time će izgubiti vođstvo, vođstvo koje je on postigao u poslednjem meču kvidiča.

– Pedeset poena *po osobi* – reče profesorka Mek Gonagal, teško dišući kroz svoj dugi šiljati nos.

– Profesorka, molim vas...

– *Ne možete...*

– Nemojte mi vi govoriti šta mogu a šta ne mogu, Poteru. A sada natrag u krevet, svi. Nikad se nisam više stidela zbog grifindorskih učenika.

Sto pedeset poena izgubljeno. Grifindor će dospeti na poslednje mesto. Za jednu noć su uništili sve šanse Grifindora da osvoji Školski kup. Hari se osećao kao da su mu sve lađe potonule. Kako da to ikada nadoknade?

Hari cele noći nije spavao. Mogao je da čuje Nevila kako satima jeca u jastuk. Hari nije mogao da smisli ništa što bi ga utešilo. Znao je da se Nevil, kao i on, pribojava zore. Šta će biti kad ostali grifindorci saznaju šta su uradili?

Grifindorci koji su prolazili pored ogromnih staklenih satova za zbrajanje poena isprva su mislili da je u pitanju greška. Kako mogu odjednom da imaju sto pedeset poena manje nego juče? A onda krenu priča: Hari Poter, čuveni Hari Poter, junak dva meča kvidiča, izgubio je sve te poene, on i još par glupih prvaka.

Od najpopularnije i najomiljenije osobe u školi, Hari odjednom postade

najomraženiji. Čak se i rejvenklovci i haflpafovci okrenuše protiv njega, jer su svi čeznuli da sliterinci izgube Školski pehar. Kud god bi pošao svi su pokazivali na Harija, i nisu čak ni spuštali glas kad bi ga obasipali uvredama iza njegovih leđa. Sliterinci su ga, s druge strane, tapšali kad bi prošao pored njih, zviždeći i radujući se: – Hvala, Poteru, mnogo ti dugujemo!

Samo je Ron ostao uz njega.

– Sve će oni to zaboraviti kroz nekoliko nedelja. Fred i Džordž su izgubili brdo poena svih ovih godina koliko su ovde, a ljudi ih još uvek vole.

– Ali nikada nisu izgubili sto pedeset poena odjednom, zar ne? – reče Hari očajavajući.

– Pa... nisu – priznade Ron.

Bilo je prekasno da se nadoknadi šteta, ali Hari se zakleo da više neće da se meša u stvari koje ga se ne tiču. Bilo mu je već preko glave šunjanja naokolo i špijuniranja. Toliko se stideo samog sebe da je otišao do Drvceta i ponudio mu da se povuče iz kvidičkog tima.

– *Da se povučeš?* – zagrme Drvce. – Šta time dobijamo? Kako da ponovo osvojimo bilo koji poen ako ne možemo da pobeđujemo u kvidiču?

Ali je i kvidič izgubio svoju draž. Ostatak tima nije govorio s Harijem za vreme treninga, a kada su i govorili o njemu nazivali bi ga samo Tragač.

Hermiona i Nevil su takođe ispaštali. Nisu imali toliko problema kao Hari, jer nisu bili toliko poznati, ali ni sa njima niko nije govorio. Hermiona je prestala da skreće pažnju na sebe u razredu, radila je u tišini, pognute glave.

Hariju je čak bilo gotovo drago što ispiti nisu daleko. Gradivo koje je morao da obnavlja odvraćalo mu je misli od nevolje u koju je zapao. On, Ron i Hermiona povukoše se u samoću, radeći do kasno u noć. Pokušavali su da upamte sastojke složenih napitaka, da nauče čini i vradžbine napamet, da zapamte datume čarobnih otkrića i pobuna goblina...

A onda, nedelju dana pre početka ispita, Harijeva čvrsta odluka da se ne meša ni u šta što ga se ne tiče stavljena je na neočekivanu probu. Vraćajući se sâm iz biblioteke jednog popodneva, čuo je kako neko cvili iz učionice ispred njega. Kada se približio, začuo je Kvirelov glas.

– Ne... ne... ne ponovo, molim te...

Zvučalo je kao da mu neko preti. Hari se približi.

– U redu... u redu – čuo je Kvirela kako jeca.

Sledećeg trenutka Kvirel izlete iz učionice, učvršćujući turban. Bio je bled i izgledalo je kao da će zaplakati. Začas se izgubi; Hari je imao utisak da ga Kvirel nije ni primetio. Sačekao je dok bat njegovih koraka nije zamro, a onda proviri u učionicu. Bila je prazna, ali su vrata na suprotnom kraju bila otškrinuta. Hari je bio na pola puta do njih pre nego što se seti da je obećao sebi da neće zabadati nos u tuđe stvari.

Svejedno, mogao se kladiti u dvanaest Kamenova mudrosti da je Snejp trenutak

ranije napustio sobu, a po onome što je upravo čuo, Snejp je otišao s novim elanom – izgleda da je Kvirel najzad pokleknuo.

Hari se vrati u biblioteku, gde je Hermiona propitivala Rona astronomiju. Hari im ispriča šta je čuo.

– Snejp je, dakle, uspeo! – reče Ron. – Ako mu je Kvirel otkrio kako da razbije njegove čini protiv Mračnih veština...

– Tu je, međutim, još uvek Pufnica – reče Hermiona.

– Možda je Snejp otkrio kako da prođe pored njega a da ne pita Hagrida – reče Ron, pogledavši hiljade knjiga koje su ih okruživale: – Kladim se da tu negde postoji knjiga u kojoj je objašnjeno kako se može proći pored džinovskog, troglavog psa. Dakle, šta da radimo, Hari?

U Ronovim očima ponovo zasja pustolovna iskra, ali Hermiona odgovori pre Harija:

– Idi kod Dambldora. To je odavno trebalo da učinimo. Ako išta pokušamo sami, bićemo sigurno izbačeni.

– Ali nemamo nikakav *dokaz!* – reče Hari. – Kvirel je i suviše preplašen da bi nas podržao. Snejp može da kaže da nema pojma otkud se trol pojavio na Noć veštica, i da on nije bio ni blizu trećeg sprata... šta misliš, kome će poverovati, njemu ili nama? Nije tajna da ga mrzimo. Dambldor će protumačiti da smo to smislili kako bismo mu smestili igru. Filč nam ne bi pomogao ni kad bi mu život od toga zavisio. I suviše je dobar prijatelj sa Snejpom, a što više učenika izbace, to bolje, tako on misli. A i ne zaboravi da ne bi trebalo ništa da znamo ni o Kamenu, ni o Pufnici. Dugo bi nam trebalo da sve to objasnimo.

Hermionu je ubedio, ali ne i Rona.

– Kad bismo samo malo procunjali naokolo...

– Ne – reče Hari odsečno – već smo dosta cunjali naokolo.

On privuče jednu mapu Jupitera pred sebe i poče da uči imena njegovih meseca.

* * *

Sledećeg jutra za vreme doručka, Hari, Hermiona i Nevil dobiše poruke za stolom. Sve su bile iste:

Vaša kaznena nastava počinje večeras u jedanaest časova. Nađite se s gospodinom Filčom u Ulaznoj dvorani.

Profesorka M. Mek Gonagal

Hari je u ljutnji oko izgubljenih poena zaboravio da moraju da idu i na kaznenu nastavu. Očekivao je da će se Hermiona požaliti kako to znači da će izgubiti celu noć za obnavljanje gradiva, ali ona ne reče ni reč. Kao Hari, i ona je verovala da su dobili

šta su zaslužili.

U jedanaest sati te večeri pozdraviše se s Ronom u dnevnom boravku, i pođoše u Ulaznu dvoranu s Nevilom. Filč je već bio tamo – kao i Melfoj. Hari je bio zaboravio da je i Melfoj dobio kaznene časove.

– Pođite za mnom – reče Filč, upalivši fenjer i vodeći ih napolje. – Kladim se da ćete dvaput promisliti pre nego što opet prekršite školska pravila, zar ne? – nastavi on, zagledajući se u njih. – O, da... naporan rad i bol najbolji su učitelji, ako mene pitate... Šteta što su izumrli stari običaji kažnjavanja... da vas okače za ruke da visite nekoliko dana s tavanice. U svojoj kancelariji i dalje držim bukagije, dobro podmazane, za slučaj da ikada zatrebaju... idemo pravo, i nemojte ni da pomislite da pobegnete, teško vama ako to uradite!

Koračali su za njim preko mračnog školskog terena. Nevil je i dalje šmrktao, trudeći se da ne zaplače. Hari se pitao u čemu se sastoji kazna koju su im namenili. Mora da je nešto užasno, ili Filč ne bi bio tako ushićen.

Mesec je bio sjajan, ali su oblaci koji su se navlačili preko njega pravili tminu svuda okolo. Ispred njih, Hari je mogao da razazna osvetljene prozore Hagridove kolibe. A onda se začu udaljen povik.

– Jesi l' to ti, Filč? Požuri, ja bi' da počnem.

Hariju srce zaigra; ako će raditi s Hagridom, to i neće biti tako loše. Mora da mu se na licu videlo olakšanje, pošto Filč reče:

– Verovatno misliš da ćeš uživati s tom volinom? Pa, razmisli ponovo, dečače. Idete pravo u Zabranjenu šumu, i pogrešio bih ako kažem da ćete iz nje svi izaći čitavi.

Na to Nevil prigušeno jauknu, a Melfoj stade kao ukopan u mestu.

– Šuma? – ponovi on, kao da nije čuo, ali nije zvučao onako hladnokrvno kao obično. – Ne možemo tamo noću – tamo ima svačega – čak i vukodlaka, kako sam čuo.

Nevil se uhvati za rukav Harijeve odore i ispusti zvuk kao da se guši.

– To je već tvoja briga – reče Filč ushićenim glasom. – Trebalo je da misliš na vukodlake pre nego što si zapao u nevolju, zar ne?

Hagrid iskrsnu iz mraka i priđe im gegajući se, s Fengom za petama. Nosio je svoj veliki samostrel, a preko ramena mu je visio tobolac sa strelama.

– Bilo je i vreme – reče on. – Čekam, vala, već pola sata. Sve u redu Hari, Hermiona?

– Ne bih bio tako prijateljski raspoložen prema njima, Hagride – reče Filč hladno – oni su, ipak, ovde po kazni.

– Zato kasnite, je l'? – upita Hagrid, narogušivši se na Filča. – Očit'o si im bukvicu, je l' da? Nije tvoje da to radiš. Ti si svoje odradijo, sad i' ja preuzimam.

– Vratiću se po njih u zoru – reče Filč. – Odnosno po ono što ostane od njih – dodade pakosno, a onda se okrenu i pođe ka zamku, dok je svetlost njegove lampe bleskala kroz tminu.

Melfoj se tada okrenu Hagridu.

– Ja ne idem u Šumu – reče on, a Hariju je bilo drago što čuje prizvuk panike u njegovom glasu.

– Ideš, ideš, ak' 'oćeš da ostaneš na Hogvortsu – reče Hagrid žustro. – Zgrešijo si, i sad moraš da platiš ceh.

– Ali ovo je posao za poslugu, a ne za učenike. Mislio sam da ćemo da ispisujemo stvari po hiljadu puta na tabli, ili nešto slično. Kada bi moj otac saznao da ovo radim, on bi...

– ...ti objasnijo da je to običaj u Hogvortsu – zagrme Hagrid. – Ispisivanje po tabli! Kak'a je korist od toga? Radićeš nešto korisno il' ćeš leteti iz škole. Ak' misliš da bi tvoj ćaća više voleo da te izbace, ondak idi u zamak da se pakuješ. Ajde!

Melfoj se ne pomeri. Besno je gledao u Hagrida, a onda spusti pogled.

– Dobro, ondak – reče Hagrid. – A sad me pažljivo čujte jer je ono što ćemo noćas da radimo opasno, a ja neću niš' da rizikujemo. Pođ'te za mnom za trenutak.

Povede ih do same ivice Šume. Visoko podigavši lampu, pokaza im uzan, vijugav puteljak koji se gubio među debelim crnim stablima. Lagan povetarac prođe im kroz kosu dok su gledali ka Šumi.

– Gledajte – reče Hagrid. – Vidite l' one tačke što sijaju po zemlji? Srebrnaste? To je jednorogova krv. Tu je negdi jednorog kog je nešto teško ranilo. Ovo je drugi ove nedelje. Prošle srede sam naiš'o na jednog crknutog. Pokušaćemo da nađemo sirotana, a možda ćemo morat' da mu prekratimo muke.

– A šta ako to što je ranilo jednoroga prvo nađe nas? – upita Melfoj, ne mogavši da obuzda strah u svome glasu.

– Ništa što živi u šumi neće vas povredit' dogod ste sa mnom il' Fengom – reče Hagrid. – I drž'te se staze. Tako, sa' ćemo se podeliti u dve grupe, i slediti trag u raznim pravcima. Svuda ima krvi, mora da još od sinoć tumara okolo.

– Ja hoću s Fengom – reče Melfoj brzo, gledajući u Fengove duge oštre zube.

– U redu, al' te upozoravam, on ti je kukavica – reče Hagrid. – Dakle, ja, Hari i Hermiona ćemo jednim pravcem, a Drako, Nevil i Feng drugim. I ako bilo ko nađe jednoroga, ispaliće zelene varnice uvis, važi? Izvadite svoje štapiće i probajte sad – e, baš tak'e – a ako iko dospe u nevolju, neka pošalje crvene varnice, i svi ćemo doći da gi nađemo. Dakle, budite pažljivi... ajde, idemo.

Šuma je bila crna i tiha. Malo dublje u Šumi staza se razdvajala u dva kraka, stoga Hari, Hagrid i Hermiona krenuše levim, a Melfoj, Nevil i Feng desnim.

Hodali su u tišini, očiju prikovanih za tle. Tu i tamo zrak mesečine bi se probio kroz grane i osvetlio pokoju mrlju srebrnoplave krvi na opalom lišću.

Hari vide da je Hagrid vrlo zabrinut.

– *Da li* možda vukodlak ubija jednoroge? – upita Hari.

– Nije dovoljno brz – reče Hagrid. – Nije lako uhvatit' jednoroga, oni su ti moćna čarobna stvorenja. Nikad ranije nisam video nijednog ranjenog.

Prođoše pored mahovinom obloženog panja. Hari je mogao da čuje šum vode. Mora da je u blizini neki potok. Duž vijugave staze još uvek je tu i tamo bilo tragova jednorogove krvi.

– Jesi l' dobro, Hermiona? – prošaputa Hagrid. – Ne brin' se, nije mogao daleko, ak' je ovol'ko teško ranjen, a onda ćemo moći da – BEŽ'MO IZA ONOG DRVETA!

Hagrid zgrabi Harija i Hermionu i skloni ih sa staze ispod natkriljenog hrasta. Izvuče strelu, ubaci je u samostrel i podiže ga, spreman da okine. Sve troje oslušnuše. Nešto je u blizini gmizalo duž uvelog lišća; zvučalo je kao ogrtač koji se vuče po zemlji. Hagrid je čkiljio niz mračnu stazu, ali posle nekoliko sekundi zvuk se izgubi.

– Znao sam – promrmlja on. – Ovdi ima neš'o š'o ne bi smelo tu da bidne.

– Vukodlak? – zapita Hari.

– Nije to bijo ni vukodlak, a nije bijo ni jednorog – reče Hagrid smrknuto. – U redu, pođ'te za mnom, al' pažljivo.

Hodali su znatno sporije, čuljivši uši na najmanji zvuk. Iznenada, na proplanku ispred njih, nešto se definitivno mrdnulo.

– Ko je tamo? – povika Hagrid. – Pokaž' se... naoružan sam!

A na čistinu izađe – da li to beše čovek ili konj? Do pojasa čovek, s crvenom kosom i bradom, a ispod pojasa imao je sjajno konjsko telo s riđim repom. Hari i Hermiona zinuše na taj prizor.

– A ti si, Ronane – reče Hagrid s olakšanjem. – Ka-ko si?

On zakorači napred i rukova se s kentaurom.

– Dobro ti veče, Hagride – reče Ronan. Imao je dubok setan glas. – Da li si hteo da me upucaš?

– Ne mo'š bit' previše obazriv, Ronane – reče Hagrid, potapšavši svoj samostrel. – Ima nešto zbilja gadno u ovoj šumi. Ovo su Hari Poter i Hermiona Grejndžer. Oni su ti đaci u školi. A ovo je Ronan. On je kentaur.

– Već smo primetili – reče Hermiona tiho.

– Dobro veče – reče Ronan. – Đaci, je li? A da li učite mnogo, tamo u školi?

– Ovaj...

– Pomalo – reče Hermiona stidljivo.

– Pomalo. Pa, i to je nešto – uzdahnu Ronan. Zabaci glavu i zagleda se u nebo. – Mars je večeras vrlo svetao.

– Aha – reče Hagrid, gledajući takođe uvis. – Čuj, drago mi je da smo nabasali na te, Ronane, jerbo ima jedan teško ranjeni jednorog – jesi l' primetio nešto?

Ronan u prvi mah ne odgovori. Gledao je uvis ne trepćući, a onda ponovo uzdahnu.

– Nevini uvek prvi nastradaju – reče. – Tako je bilo tokom minulih vekova, tako je i sada.

– Da – reče Hagrid – ama, jesi l' nešto zapazio, Ronane? Nešto neobično?

– Mars je večeras veoma blistav – ponovi on, dok ga je Hagrid nestrpljivo

posmatrao. – Neuobičajeno blistav.

– Jes' vala, al' mislijo sam na nešto neobično malko bliže nama – reče Hagrid. – Dakle, nisi primetio niš' neobično?

Ronanu je, ponovo, trebalo vremena da odgovori. Najzad reče: – Šuma krije mnoge tajne.

Neko kretanje u drveću iza Ronana natera Hagrida da ponovo podigne samostrel, ali to je bio samo drugi kentaur, crne kose i tela, ali ne tako pitomog izgleda kao Ronan.

– Zdravo, Bejne – reče Hagrid. – Sve u redu?

– Dobro veče, Hagride, nadam se da si dobro?

– Dovoljno dobro. Čuj, sad sam se baš raspitiv'o kod Ronana, da nisi ti možda vid'o nešto čudno ovdi u poslednje vreme? Jer, ima jedan ranjeni jednorog... da li znaš nešto o tome?

Bejn priđe i stade pored Ronana. Pogledao je ka nebu.

– Mars je večeras veoma svetao – reče on kratko.

– Da, već smo čuli – progunđa Hagrid. – Pa, ako iko od vas vidi nešto, nek' mi javi, važi se? Idemo mi ondak.

Hari i Hermiona pođoše za njim sa čistine, gledajući preko ramena ka Ronanu i Bejnu, sve dok im drveće ne zakloni taj prizor.

– Nikad – reče Hagrid razdraženo – ne pokušavaj da izvučeš direktan odgovor od kentaura. Glupi zvezdočatci. Ne zanima ih ništa š'o je bliže od Meseca.

– Ima li *njih* mnogo ovde? – upita Hermiona.

– Oh, nije da ih nema, bo'me... Uglavnom se drže jedni drugih, al' umeju da se pojave i da proćaskaju sa mnom. Dubokoumni su ti oni, vala, ti kentauri... znadu ti oni svakojake stvari... samo ne govore mnogo.

– Misliš da je ono što smo ranije čuli bio kentaur? – upita Hari.

– Da l' ti je to zvučalo kao zvuk kopita? Jok, ako mene pitate, to je ono š'o ubija jednoroge – nisam nikad dosad čuo niš' slično.

Nastavili su da hodaju kroz gusto, mračno drveće. Hari se stalno nervozno osvrtao preko ramena. Imao je strašan osećaj da ih neko posmatra. Bilo mu je drago da je s njima Hagrid sa svojim samostrelom. Upravo su prošli jednu okuku staze kad Hermiona zgrabi Hagrida za ruku.

– Hagride! Gledaj! Crvene varnice, ostali su u nevolji!

– Vas dvoje sačekajte ovdi! – povika Hagrid. – Ostan'te na stazi. Vratiću se po vas!

Čuše ga kako krči put kroz rastinje i stadoše gledajući se, vrlo zaplašeni, sve dok ne utihnuše svi zvuci osim šuštanja lišća oko njih.

– Ne misliš valjda da su povređeni? – šapnu Hermiona.

– Briga me ako Melfoj jeste, ali ako se nešto desilo Nevilu... mi smo krivi što je on ovde.

Minuti su se protezali. Uši su im bile osetljivije no ikad, Hari je osluškivao svaki šum vetra, svako pucketanje grančice. Šta se to zbiva? Gde su ostali?

Najzad, glasno krckanje granja objavi Hagridov povratak. Melfoj, Nevil i Feng išli su za njim. Hagrid je besneo. Izgleda da se Melfoj prišunjao iza Nevila i ščepao ga s leđa, da bi napravio neslanu šalu, a Nevil se uspaničio i ispalio varnice.

– Biće sreća ak' išta uhvatimo, posle buke koju ste vas dvojca napravili. U redu ondak, menjamo grupe – Nevile, ostaješ sa mnom i sas Hermionom, Hari, ti ideš s Fengom i ovim idijotom. Žao mi je – došapnu Hagrid Hariju – al' će mu biti teže da tebe zaplaši, a moramo ovo da uradimo.

Tako se Hari uputi u srce Šume s Melfojem i Fengom. Hodali su gotovo pola sata, sve dok nije postalo skoro nemoguće slediti stazu, pošto su stabla bila i suviše debela. Hariju se učini da tragovi krvi postaju sve veći. Bilo je mrlja po korenju drveća, kao da se siroto stvorenje baš tu u blizini previjalo od bola. Kroz gusto granje drevnog hrasta Hari je mogao da vidi čistinu ispred njih.

– Gledaj... – promrmlja on, podigavši ruku da zaustavi Melfoja.

Nešto svetlobelo ležalo je na zemlji. Priđoše bliže.

Da, bio je to jednorog, i to mrtav. Hari nikad ranije nije video tako divan i tužan prizor. Njegove duge vitke noge bile su ispružene pod čudnim uglom tamo gde je pao, a njegova bisernobela griva rasuta po tamnom lišću.

Hari taman zakorači ka njemu kada ga gmizavi zvuk natera da se sledi u mestu. Žbun na obodu čistine se zanjiha... A onda iz senke izađe zakukuljena figura, vukući se po tlu kao zver koja vreba. Hari, Melfoj i Feng stajali su kao prikovani. Figura pod ogrtačem stiže do jednoroga, spusti glavu do same rane na boku životinje i poče da pije njegovu krv.

– AAAAAAAAAH!

Melfoj ispusti užasan krik i pobeže – a i Feng za njim. Zakukuljena figura podiže glavu i pogleda pravo u Harija – dok mu se jednorogova krv slivala spreda. Podiže se na noge i hitro krenu ka njemu – a on nije mogao ni mrdne od straha.

A zatim mu oštar bol probode glavu, bol kakav nikad ranije nije osetio, kao da mu ožiljak gori – poluzaslepljen, on se otetura unazad. Čuo je kopita iza sebe, u galopu, a onda ga nešto celog preskoči, i baci se na tajanstvenu figuru.

Bol u Harijevoj glavi bio je tako jak da on pokleknu. Trebalo je minut-dva da bi bol prestao. Kada je pogledao naviše, figura je bila nestala. Iznad njega je stajao kentaur, ali to nije bio ni Ronan ni Bejn; ovaj je izgledao mlađi; imao je platinastu kosu i beličasto konjsko telo.

– Jesi li dobro? – upita kentaur, pomažući Hariju da ustane.

– Da... hvala... šta je to bilo?

Kentaur ne odgovori. Imao je neverovatno plave oči, poput bledih safira. Brižno je posmatrao Harija, očiju prikovanih za ožiljak koji je bio modro vidljiv na Harijevom čelu.

– Ti si dečak Poterovih – reče on. – Bolje se vrati do Hagrida. Šuma sada više nije bezbedna... pogotovo ne za tebe. Umeš li da jašeš? Ovako ćeš brže stići.

– Moje ime je Firenzi – dodade on dok se spuštao na prednje noge da bi Hari mogao da mu se popne na leđa.

Odjednom se začu galopiranje i sa druge strane čistine. Ronan i Bejn dođoše, probijajući se kroz granje, zadihani i oznojenih bokova.

– Firenzi! – zagrme Bejn. – Šta to radiš? Nosiš čoveka na leđima! Zar te nije stid? Zar si obična mazga?

– Shvataš li ko je ovo? – odgovori mu Firenzi. – To je dečak Poterovih. Što pre napusti Šumu, to bolje.

– Šta si mu rekao? – zareža Bejn. – Zapamti, Firenzi, zakleli smo se da se nećemo suprotstavljati nebesima. Zar nismo pročitali šta je suđeno u kretanju planeta?

Ronan nervozno lupnu kopitom po tlu.

– Siguran sam da je Firenzi mislio da postupa na najbolji način – reče on svojim sumornim glasom.

Bejn se ljutito ritnu zadnjim kopitama.

– Na najbolji način! Kakve to veze ima s nama? Kentauri brinu samo o onome što je predskazano! Nije naše da jurimo okolo kao magarci za ljudima koji su se izgubili u Šumi!

Firenzi se iznenada besno prope na zadnje noge, tako da je Hari morao da ga zgrabi za leđa da bi se održao na njima.

– Zar ne vidiš tog jednoroga? – riknu Firenzi na Bejna. – Zar ne shvataš zašto je ubijen? Ili te planete nisu uputile u tu tajnu? Ja se odupirem onome što se krije u ovoj Šumi, Bejne, da, pa makar morao da se udružujem s ljudima.

I Firenzi odgalopira dalje; dok se Hari održavao najbolje što je mogao da ne bi pao, Firenzi se stušti između stabala, ostavljajući Ronana i Bejna za njima.

Hari nije imao pojma šta se zbiva.

– Zašto je Bejn tako ljut? – upita on. – Šta je bilo ono od čega si me spasao?

Firenzi uspori u lagan kas, upozori Harija da drži pognutu glavu zbog niskih grana, ali ne odgovori na njegovo pitanje. Dugo su se ćutke probijali kroz drveće, i Hari pomisli da Firenzi ne želi više s njim da govori. Upravo su prolazili prevoj pokriven gustim drvećem, kada se Firenzi iznenada zaustavi.

– Hari Poteru, znaš li za šta se koristi jednorogova krv?

– Ne – reče Hari, zatečen tim čudnim pitanjem. – Na časovima napitaka koristili smo samo njegov rog i dlaku iz repa.

– To je zato što je užasan zločin ubiti jednoroga – reče Firenzi. – Samo onaj ko ništa ne gubi a sve dobija može da počini takav zločin. Krv jednoroga će te držati u životu čak i kada si na pedalj od smrti, ali po strašnu cenu. Kad ubiješ nešto tako čisto i nezaštićeno da bi sebe spasao, od trenutka kada ta krv dotakne tvoje usne imaćeš samo poluživot, proklet život.

Hari je zurio u potiljak Firenzijeve glave, koja se srebrnasto presijavala na mesečini.

– Ali ko bi bio toliko očajan? – glasno se zapita. – Ako ćeš zauvek biti proklet, smrt je bolja, zar ne?

– Jeste – složi se Firenzi – osim ukoliko ti nije potrebno da preživiš tek toliko da bi mogao da popiješ i nešto drugo – nešto što će da ti vrati punu snagu i moć – nešto što znači da nikada ne možeš umreti. Gospodine Poter, znaš li šta je skriveno u školi u ovom trenutku?

– Kamen mudrosti! Naravno... Eliksir života! Ali ne razumem ko...

– Zar ne možeš da se setiš nikoga ko je godinama čekao da povrati snagu, ko se jedva održava u životu, čekajući da mu se ukaže prilika?

Hariju se odjednom učini kao da mu se gvozdena pesnica stegla oko srca. Učini mu se da iznad zanjihanih grana ponovo čuje ono što mu je Hagrid rekao prve noći kada su se sreli: „Neki kažu da je umro. Koještarija, ak' mene pitaš. Ne znajem da l ' je u njemu ostalo i trunke ljudskog š'o bi moglo da umre."

– Hoćeš da kažeš – zaprepašćeno izusti Hari – da je to bio *Vol*...

– Hari! Hari, da li si dobro?

Hermiona je trčala ka njima niz stazu, a Hagrid je zadihan išao za njom.

– Dobro sam – reče Hari, ne primećujući šta govori. – Jednorog je mrtav, Hagride, eno ga tamo iza na čistini.

– Ovde te ostavljam – promrmlja Firenzi kad je Hagrid odjurio da pogleda jednoroga. – Sada si bezbedan.

Hari skliznu s njegovih leđa.

– Srećno, Hari Poteru – reče Firenzi. – I pre se događalo da kretanje planeta pogrešno protumače, čak i kentauri. Nadam se da je ovo jedan od tih slučajeva.

On se okrenu i odjezdi u dubinu šume, ostavljajući za sobom Harija koji je drhtao na vetru.

Ron je zaspao u mračnom dnevnom boravku, čekajući da se oni vrate. Kad ga je Hari grubo prodrmao i razbudio uzviknuo je nešto o faulovima u kvidiču. Već sledećeg trenutka stajao je širom otvorenih očiju dok je Hari njemu i Hermioni pričao šta se desilo u Šumi.

Hari nije mogao da se skrasi. Išao je tamo-amo pored vatre. Još uvek je drhtao.

– Snejp hoće da dâ taj kamen Voldemoru... a Voldemor ga čeka u Šumi... sve ovo vreme mislili smo da Snejp samo želi da se obogati...

– Prestani da izgovaraš to ime! – prestravljeno šapnu Ron, kao da bi ih Voldemor mogao čuti.

Hari ga nije slušao.

– Firenzi me je spasao, a nije trebalo to da uradi... Bejn je bio besan... govorio je da se to kosi s onim što planete predskazuju... Mora da pokazuju da se Voldemor vraća... Bejn misli da je Firenzi trebalo da pusti Voldemora da me ubije...

pretpostavljam da je i to zapisano u zvezdama.

– *Hoćeš li prestati da izgovaraš to ime!* – prosikta Ron.

– Dakle, sada samo treba da čekamo da Snejp ukrade Kamen – grozničavo nastavi Hari – a onda će Voldemor moći da dođe i dokusuri me... Pa, valjda će Bejn biti srećan.

Hermiona je bila veoma zaplašena, ali je htela da ga uteši.

– Hari, svi kažu da je Dambldor jedini koga se Znaš-Već-Ko ikada plašio. Dok je Dambldor u blizini Znaš-Već-Ko te neće ni pipnuti. Uostalom, ko kaže da su kentauri u pravu? To mi zvuči kao proricanje sudbine, a profesorka Mek Gonagal kaže da je to vrlo neprecizna grana magije.

Već je svanulo, a oni su i dalje pričali bez prestanka. Pošli su u krevet iscrpljeni, suvih usta. Ali još nije bio kraj noćnim iznenađenjima.

Kada je Hari podigao svoj čaršav, našao je Nevidljivi ogrtač uredno složen ispod njega. Na njemu je bila prikačena cedulja s porukom:

Za svaki slučaj.

16. Kroz vratanca na podu

U godinama koje će tek uslediti Hari nikako nije mogao da se seti kako je uspeo da položi ispite očekujući da Voldemor svakog trenutka nahrupi kroz vrata. Ipak, dani su promicali i nije bilo sumnje da je Pufnica još uvek živ i zdrav iza zaključanih vrata.

Već su počele vrućine, naročito u velikoj učionici u kojoj su radili pismene zadatke. Za ispite su dobili naročita, nova pera, začarana Protivprepisivačkom čini.

Imali su i praktične ispite. Profesor Flitvik ih je zvao jednog po jednog u učionicu, da vidi mogu li naterati ananas da igra po klupi. Profesorka Mek Gonagal ih je posmatrala kako pretvaraju miša u tabakeru – što lepša tabakera to više poena, ali bi se poeni oduzimali ako je tabakera imala brkove. Snejp ih je sve činio nervoznim dahćući im za vratom dok su pokušavali da se sete kako da sprave Napitak zaborava.

Hari je davao sve od sebe, pokušavajući da se ne obazire na oštar bol u čelu, koji ga je mučio još od događaja u Zabranjenoj šumi. Nevil je mislio da je Hari izgubio živce zbog ispita jer nije mogao da spava, međutim Harija je zapravo stalno budila njegova stara noćna mora, samo gora nego ikad jer je u njoj sada postojala zakukuljena figura s koje je kapala krv.

Da li zbog toga što u Šumi nisu videli ono što je Hari video, ili zbog toga što nisu imali ožiljke na čelu koji bride, tek Ron i Hermiona nisu izgledali toliko zabrinuti zbog Kamena kao što je bio Hari. Pomisao na Voldemora ih je svakako plašila, ali on nije njih posećivao u snovima, a i bili su prezauzeti obnavljanjem gradiva da bi imali vremena da brinu još i o tome šta Snejp ili bilo ko drugi smera.

Poslednji ispit polagali su iz Istorije magije. Još samo jedan sat odgovora na pitanja o ćaknutim matorim čarobnjacima koji su izmislili samomešajuće kotliće i biće slobodni, čitavih bezbrižnih nedelju dana, dok ne stignu rezultati ispita. Kada im je duh profesora Binsa rekao da ostave pera i smotaju pergamente, Hari nije mogao da se ne raduje zajedno s ostalima.

– Bilo je mnogo lakše nego što sam očekivala – reče Hermiona kad su se pridružili gomili koja je hrlila u sunčano dvorište. – Nije ni trebalo da učim o Kodeksu o ponašanju vukodlaka iz 1637, niti o ustanku Elfrika Nestrpljivog.

Hermiona je uvek volela da se naknadno vraća na njihove ispitne zadatke, ali Ron izjavi da mu je muka od toga, tako da su odšetali do jezera i pružili se ispod jednog stabla. Vizlijevi blizanci i Li Džordan golicali su pipke džinovske sipe koja se praćakala po toplom plićaku.

– Nema više obnavljanja – srećno odahnu Ron, pruživši se po travi. – Razvedri se malo, Hari, imamo čitavu nedelju pred sobom pre nego što saznamo koliko smo loše uradili zadatke, ne treba već sada da brineš o tome.

Hari se češkao po čelu.

– Voleo bih da znam šta ovo *znači* – prasnu on ljutito. – Ožiljak me i dalje boli... to mi se i ranije dešavalo, ali nikada tako često kao sada.

– Idi kod Madam Pomfri – predloži Hermiona.

– Nisam bolestan – reče Hari. – Mislim da je to upozorenje... to znači da je opasnost blizu...

Ron nije bio u stanju ni da se uzbudi, toliko mu je bilo vrućina.

– Hari, opusti se, Hermiona je u pravu. Dok god je Dambldor u blizini, Kamen je siguran. Uostalom, nikada nismo imali dokaze da je Snejp otkrio kako da prođe pored Pufnice. Jednom je gotovo ostao bez noge, neće se tako skoro usuditi da opet proba. A pre će Nevil igrati kvidič za reprezentaciju Engleske nego što će Hagrid izneveriti Dambldora.

Hari klimnu glavom, ali nije mogao da se otrese potmulog osećanja da je nešto zaboravio da uradi, nešto važno. Kada je hteo to da objasni, Hermiona reče: – Sve je to zbog ispita. Ja sam se sinoć probudila, i tek kad sam do pola pročitala beleške iz Preobražavanja shvatila sam da smo već završili s tim ispitom.

Hari je, međutim, bio siguran da to neodređeno osećanje nema nikakve veze s učenjem. Posmatrao je sovu koja je lepršala prema školi preko svetloplavog neba, s pismom u kljunu. Hagrid je bio jedini koji mu je pisao pisma. Hagrid nikad ne bi izdao Dambldora. Hagrid nikad nikome ne bi rekao kako da prođe pored Pufnice...

nikada... osim...

Hari iznenada skoči na noge.

– Gde ćeš? – upita Ron pospano.

– Setio sam se nečega – reče Hari. Bio je potpuno bled. – Moramo smesta da vidimo Hagrida.

– Zašto? – upita Hermiona, žureći da održi korak s njim.

– Zar ne misliš da je pomalo čudno – reče Hari – da Hagrid više no išta priželjkuje zmaja, a onda se pojavljuje stranac koji slučajno ima jaje u džepu? Koliko ljudi luta naokolo sa zmajevim jajetom u džepu ako je to protiv čarobnjačkog zakona? Sreća da su naišli baš na Hagrida, zar ne? Zašto to nisam ranije shvatio?

– Na šta ciljaš? – upita Ron, ali mu Hari, koji je već trčao preko dvorišta ka Šumi, ne odgovori.

Hagrid je sedeo u fotelji ispred kuće; nogavice i rukavi bili su mu zavrnuti i čistio je grašak u ogromnu činiju.

– 'Di ste – reče on, osmehnuvši se. – Jeste l' završili s ispitima? Imate l' vremena da neš' popijete?

– Da, molim – reče Ron, ali ga Hari preseče.

– Ne, Hagride, žurimo. Da te pitam nešto. Sećaš li se one noći kada si dobio Norberta? Kako je izgledao onaj stranac s kojim si igrao karte?

– Pojma nemam – reče Hagrid – nije 'teo da skine svoj ogrtač.

Videvši da su sve troje zapanjeni, on podiže obrve.

– To nije niš'a čudno, ima puno neobične fele u *Veprovoj glavi* – to ti je jedna od krčmi dole u selu. Mogao je bit' diler zmajeva, je l' da? Nisam mu uopšte vid'o lice, stalno je držao kapuljaču preko njega.

Hari se sruči pored činije s graškom.

– O čemu ste razgovarali, Hagride? Da li si uopšte spomenuo Hogvorts?

– Moguće – reče Hagrid, namrštivši se, dok je pokušavao da se toga seti. – Da, pit'o me je š'a radim, a ja sam mu objasnijo da sam čuvar lovišta... Pit'o me je o kakvim se sve stvorenjima brinem.. pa sam mu rek'o... i rek'o sam mu da sam oduvek 'teo da imam zmaja.. a onda... ne sećam se baš najbolje, jerbo mi je stalno plaćao piće... Da vidimo... da, ondak je rek'o da ima zmajevo jaje i da bismo mogli da igramo karte, i da mogu da ga dobijem ak' pobedim... al' je 'teo da bude siguran da ću umeti da se brinem o njemu, nije 'teo da ga da tek bilo kom... pa sam mu rek'o: posle Pufnice, sa zmajem će bit' lako...

– A da li je... da li je bio zainteresovan za Pufnicu? – upita Hari trudeći se da mu glas bude miran.

– Pa... naravski... kol'ko često nalećeš na troglavog psa, čak i oko Hogvortsa? Pa sam mu rek'o da je Pufnica prava dobrica ako znadeš kako da ga smiriš, samo mu svirneš malko muzike, i on odma' zaspi...

Hagrid se odjednom prestravi.

– To vam nisam smeo reć'! – povika on. – Zaborav'te da sam vam to rekao! Hej... 'de ste krenuli?

Hari, Ron i Hermiona nisu progovorili ni reči dok naglo ne zakočiše u Ulaznoj dvorani, koja je nakon školskog dvorišta izgledala vrlo hladno i sumorno.

– Moramo da idemo do Dambldora – reče Hari. – Hagrid je tom strancu objasnio kako da prođe pored Pufnice, a pod tim ogrtačem je bio Snejp ili Voldemor... mora da mu je bilo lako da to sazna kada je opio Hagrida. Samo se nadam da će nam Dambldor poverovati. Firenzi bi mogao da potvrdi našu priču, ako ga Bejn ne zaustavi. Gde je Dambldorova kancelarija?

Pogledaše naokolo, nadajući se da će videti neki znak koji bi im pokazao pravi smer. Nikada im niko nije rekao gde Dambldor živi, niti su znali ikoga ko je išao da ga poseti.

– Moraćemo... – poče Hari, ali Dvoranom se odjednom razleže glas:

– Šta vas troje radite unutra?

Bila je to profesorka Mek Gonagal, s velikom hrpom knjiga u rukama.

– Hteli bismo da vidimo profesora Dambldora – reče Hermiona, prilično smelo, po mišljenju Harija i Rona.

– Da vidite profesora Dambldora? – ponovi profesorka Mek Gonagal, kao da je to vrlo sumnjiva stvar. – Zašto?

Hari proguta knedlu – šta sad?

– To je tajna – reče on, ali istog trenutka zažali što je to rekao pošto se profesorkine nozdrve raširiše.

– Profesor Dambldor je otišao pre deset minuta – reče ona hladno. – Dobio je hitnu poruku po sovi, iz Ministarstva magije, i smesta je odleteo za London.

– *Otišao* je? – reče Hari užasnuto. – *Sada?*

– Profesor Dambldor je veliki čarobnjak, Poteru, mnoge stvari iziskuju njegovo vreme...

– Ali ovo je važno.

– To što imate da kažete važnije je od Ministarstva magije, Poteru?

– Čujte – reče Hari, ne hajući više za obazrivost – profesorka... radi se o Kamenu mudrosti...

Profesorka Mek Gonagal je sve očekivala, samo ne to. Knjige koje je nosila popadaše joj iz ruku, ali ih ona ne podiže.

– Otkud vi znate...? – procedi ona.

– Profesorka, mislim... *znam* da Sne... da neko pokušava da ukrade Kamen, i moram da govorim s profesorom Dambldorom...

Ona ga pogleda preneraženo i sumnjičavo istovremeno.

– Profesor Dambldor se vraća sutra – reče najzad. – Ne znam kako ste saznali za Kamen, ali budite sigurni, niko ne može da ga ukrade, i suviše je dobro zaštićen.

– Ali, profesorka...

– Poteru, znam o čemu govorim – odbrusi mu ona. Sagnu se i pokupi knjige koje su joj ispale. – Savetujem vam da se vratite napolje i uživate u sunčanom danu.

Ali je oni ne poslušaše.

– Biće to noćas – reče Hari, kada se uverio da ih profesorka Mek Gonagal ne može čuti. – Snejp će noćas proći kroz vratanca na podu. Ima sve što mu treba, a sada mu ni Dambldor ne stoji na putu. On je poslao tu poruku, i kladim se da će Ministarstvo magije biti u šoku kada se Dambldor pojavi.

– Ali šta mi tu možemo...

Hermiona iznenada ciknu. Hari i Ron se osvrnuše.

Snejp je stajao nedaleko od njih.

– Dobar dan – reče on mirno.

Oni su netremice zurili u njega.

– Ne bi trebalo da ste unutra po ovakvom danu – reče on uz čudan, izvitoperen osmeh.

– Mi smo... – poče Hari, nemajući pojma šta da kaže.

– Trebalo bi da budete malo pažljiviji – reče Snejp. – Ako se budete tako muvali naokolo, neko će pomisliti da nešto smerate. A Grifindor ne može sebi da priušti da izgubi i jedan jedini poen, zar ne?

Hari pocrvene. Okrenuše se da izađu, ali ih Snejp ponovo pozva.

– Upozoren si, Poteru... još jedna noćna skitnja i lično ću se pobrinuti da te izbace. A sada, doviđenja.

I on odjuri u pravcu zbornice.

Kada su već izašli na kamene stepenice, Hari se obrati ostalima:

– U redu, evo šta treba da radimo – prošaputa on užurbano. – Neko od nas treba da pazi na Snejpa: da čeka ispred zbornice i prati ga ako je napusti. Hermiona, ti bi to najbolje izvela.

– Zašto ja?

– To je bar jasno – objasni joj Ron. – Možeš se pretvarati da čekaš profesora Flitvika, znaš. – On nastavi piskavim glasom: „O, profesore Flitvik, tako se sekiram, mislim da sam pogrešila u četrnaestom pitanju pod ’b’...”

– Ma, zaveži – reče Hermiona, ali pristade da pazi na Snejpa.

– A mi bismo mogli da stojimo ispred hodnika na trećem spratu – reče Hari Ronu. – Idemo.

Ali taj deo plana nije se ostvario. Tek što su stigli do vrata koja odvajaju Pufnicu od ostalih delova škole, ponovo naiđe profesorka Mek Gonagal. I ovoga puta se zaista iznervirala.

– Valjda mislite da je s vama dvojicom teže izaći na kraj nego s celim paketom vradžbina! – zagrme ona. – Dosta s tim glupostima! Čujem li samo da ste ponovo privirili ovamo, oduzeću još pedeset poena Grifindoru! Da, Vizli, mojoj vlastitoj kući!

Hari i Ron se vratiše u dnevni boravak. Hari je upravo rekao: – Bar je Hermiona Snejpu za petama – kad se portret Debele Dame širom otvori i Hermiona uđe u dnevni boravak.

– Tako mi je žao, Hari! – zakuka ona. – Snejp je izašao, pitao me šta radim, pa sam mu rekla da čekam Flitvika, i Snejp je otišao da ga nađe, tek sam se sad izvukla iz razgovora s njim. Ne znam gde je Snejp otišao.

– Pa, to je to, dakle, zar ne? – reče Hari.

Drugo dvoje zurilo je u njega. Bio je bled, a oči su mu sijale.

– Izaći ću večeras i pokušati da se prvi domognem Kamena.

– Ti si lud! – reče Ron.

– Ne smeš! – dodade Hermiona. – Posle svega što su Mek Gonagalova i Snejp rekli? Izbaciće te!

– PA ŠTA? – povika Hari. – Zar ne shvatate? Ako se Snejp domogne Kamena, Voldemor se vraća! Zar niste čuli kako je bilo kada je hteo da preuzme vlast? U tom slučaju, više neće ni biti Hogvortsa s kojeg bi mogli da te isključe! Sravniće ga sa zemljom ili ga pretvoriti u školu za Mračne veštine! Gubljenje poena više nije važno, zar ne shvatate? Mislite li da će on ostaviti vas i vaše porodice na miru ako Grifindor osvoji Školski pehar? Elem, ako me uhvate pre nego što se domognem Kamena, pa, moraću da se vratim kod Darslijevih i sačekam da me Voldemor tamo pronađe. Radi se samo o malom odlaganju smrti, pošto nikada neću preći na Mračnu stranu! Idem večeras kroz vratanca na podu, i ma šta rekli nećete me zaustaviti! Setite se da je Voldemor ubio moje roditelje!

Netremice ih je gledao.

– U pravu si, Hari – reče Hermiona tihim glasom.

– Koristiću Nevidljivi ogrtač – reče Hari. – Sreća da sam ga dobio natrag.

– Ali može li on da pokrije sve troje odjednom? – upita Ron.

– Sve... sve troje?

– Ma daj, ne misliš valjda da ćemo te pustiti da ideš sam?

– Naravno da ne – reče Hermiona odsečno. – Kako misliš da stigneš do Kamena bez nas? Bolje da pođem i pročešljam knjige, možda naiđem na nešto što bi nam moglo koristiti...

– Ali, ako nas uhvate, i vas dvoje ćete biti isključeni.

– Ne verujem – reče Hermiona smrknuto. – Flitvik mi je u poverenju rekao da sam na ispitu kod njega dobila sto dvanaest procenata. Posle toga me, vala, neće izbaciti.

* * *

Posle večere njih troje su sedeli nervozno po strani u dnevnom boravku. Niko ih nije dirao; uostalom, niko od grifindoraca nije više imao šta da kaže Hariju. Ovo je bilo prvo veče da ga to nije nimalo pogađalo. Hermiona je prelistavala sve svoje

beleške, u nadi da će u njima naći nešto o činima koje će morati da razbiju na putu do Kamena. Hari i Ron nisu bili mnogo pričljivi. Obojica su mislila na ono što se spremaju da učine.

Soba se polako ispraznila, pošto su ostali odlazili u krevet.

– Bolje donesi Ogrtač – promrmlja Ron kada je Li Džordan konačno izašao, tegleći se i zevajući. Hari potrča uza stepenice u mračnu spavaonicu. Izvadio je Ogrtač, a onda mu pogled pade na sviralu koju mu je Hagrid poklonio za Božić. Stavi je u džep da bi je iskoristio kad dođe do Pufnice – nije mu baš bilo do pevanja.

Strčao je u dnevni boravak.

– Bolje da odmah navučemo Ogrtač, da se uverimo može li sve troje da nas pokrije, jer ako Filč primeti ijedno stopalo kako luta naokolo samo...

– Šta to radite? – reče jedan glas iz ćoška. Nevil se pojavi iza fotelje, čvrsto držeći žapca Trevora, koji je izgledao kao da je upravo ponovo pokušao da pobegne.

– Ništa, Nevile, ništa – reče Hari, brzo sakrivši Ogrtač iza leđa.

Nevil je zurio u njihova zatečena lica.

– Ponovo izlazite – reče on.

– Ne, ne, ne – odgovori mu Hermiona. – Ne idemo nikuda. Zašto ne odeš da legneš, Nevile?

Hari pogleda na stari zidni sat pored vrata. Nisu imali vremena za gubljenje, Snejp je možda svirkom već uspavljivao Pufnicu.

– Ne možete napolje – reče Nevil. – Opet će vas uhvatiti. Grifindor će biti u još većoj nevolji.

– Ne shvataš, Nevile – reče mu Hari – ovo je važno.

Ali Nevil se očigledno čeličio za očajnički potez.

– Neću vam dozvoliti da odete – reče on, požurivši da stane ispred rupe u portretu. – Ja... tući ću se s vama!

– *Nevile* – prasnu Ron – sklanjaj se od te rupe i ne budi idiot...

– Ne zovi me idiotom! – uzvrati Nevil. – Neću dozvoliti da opet prekršite pravila! Uostalom, vi ste mi i rekli da moram da počnem da se suprotstavljam ljudima!

– Da, ali ne *nama* – reče Ron razdražljivo. – Nevile, ne znaš šta radiš.

On pođe korak napred, a Nevil ispusti žapca Trevora, koji se odmah izgubi s vidika.

– Hajde, onda, probajte da me udarite! – reče Nevil, podigavši pesnice. – Spreman sam!

Hari se okrenu Hermioni.

– *Učini nešto* – obrati joj se očajnički.

Hermiona iskorači.

– Nevile – reče ona – stvarno mi je veoma, veoma žao zbog ovoga.

Podiže svoj štapić.

– *Petrifikus totalus!* – povika, uperivši štapić u Nevila.

Nevilove ruke same se spustiše uz njegove bokove. Noge mu se primaknuše jedna uz drugu. Celo telo mu se ukoči, poče da se klati, a zatim pade nauznak licem o pod, krut kao daska.

Hermiona pohita da ga okrene. Nevilove vilice bile su sklopljene tako da nije mogao da govori. Samo su mu oči kolutale, užasnuto ih gledajući.

– Šta si mu to uradila? – prošaputa Hari.

– To je potpuna Svezujuća kletva – reče Hermiona očajno. – O, Nevile, tako mi je žao.

– Morali smo to da uradimo, Nevile, nemamo vremena da ti objašnjavamo – dodade Hari.

– Shvatićeš kasnije, Nevile – reče Ron, dok su ga preskakali i navlačili Nevidljivi ogrtač.

Ali ostaviti Nevila nepokretnog na podu nije im izgledalo kao dobar predznak. Bili su toliko nervozni da im se od svake senke statue pričinjavalo da je Filč, a svaki udaljeni dašak vetra ličio je na Pivsovo kidisanje kroz vazduh.

U podnožju prvog stepeništa spaziše Gospođu Noris kako vreba.

– Hajde da je šutnemo, bar jednom – predloži Ron šapatom, ali Hari odmahnu glavom. Dok su se pažljivo peli pored nje, Gospođa Noris okrene prema njima svoje oči poput sijalica, ali ništa ne učini.

Nikog više nisu sreli sve dok nisu stigli do stepenica na trećem spratu. Tamo se šetkao Pivs, namotavajući tepih kako bi se ljudi spotakli.

– Ko je tamo? – iznenada upita, dok su se peli k njemu. Njegove zle crne oči se suziše. – Znam da ste tu, iako vas ne vidim. Jeste li vampiri, duhovi ili učeničke zverke?

Podiže se i poče da lebdi u vazduhu, žmirkajući ka njima.

– Trebalo bi da pozovem Filča, vala, ako se nešto nevidljivo vrzma naokolo.

Hariju iznenada pade nešto na um.

– Pivse – reče on promuklim šapatom – Krvavi Baron ima vlastite razloge da bude nevidljiv.

Pivs samo što nije propao kroz vazduh od šoka. Na vreme se pribrao i nastavio da lebdi na stopu od stepenica.

– Jako mi je žao, Vaše krvočanstvo, gospodine Barone – reče ulizički. – Moja greška, moja greška... nisam vas video... naravno da nisam, vi ste nevidljivi... oprostite starom Pivsiju na njegovoj šali, gospodine.

– Imam važna posla ovde, Pivse – dahćući reče Hari. – Kloni se ovog mesta noćas.

– Naravno, gospodine, svakako da hoću – reče Pivs, ponovo se dižući u vazduh. – Nadam se da ćete imati uspeha u poslu, Barone, neću vas gnjaviti.

I on odlepršа.

– *Sjajno*, Hari – prošaputa Ron.

Nekoliko sekundi kasnije bili su tu, ispred hodnika na trećem spratu – a vrata su već bila odškrinuta.

– E pa, eto – reče Hari tiho. – Snejp je već prošao pored Pufnice.

Otvorena vrata kao da su sve troje suočila s onim što im predstoji. Ispod Ogrtača, Hari se okrenu ka Ronu i Hermioni.

– Ako hoćete da se vratite, neću se ljutiti – reče on. – Možete i Ogrtač da ponesete, sada mi više ne treba.

– Ne budi glup – reče Ron.

– Idemo i mi – reče Hermiona.

Hari gurnu vrata i otvori ih.

Čim su vrata škripnula, uši im zapara duboko brundanje. Sve tri njuške besno zafrktaše u njihovom pravcu, mada pas nije mogao da ih vidi.

– Šta mu je to pored nogu? – prošaputa Hermiona.

– Liči na harfu – reče Ron. – Mora da ju je Snejp tu ostavio.

– Verovatno se probudi istog trenutka kad prestaneš da sviraš – reče Hari. – Pa, da probamo...

Prinese Hagridovu sviralu usnama i dunu. Nije to bila neka melodija, ali od prvog tona oči zveri počeše da se sklapaju. Hari jedva da je disao. Polako, pseće režanje utihnu – on se zatetura na svojim šapama, a onda pokleknu i najzad se pruži po podu, čvrsto zaspavši.

– Nastavi da sviraš – upozori Ron Harija dok su se izvlačili ispod Ogrtača i šunjali ka vratancima na podu. Mogli su da osete vreo, smrdljiv pseći dah dok su se približavali njegovim džinovskim glavama.

– Mislim da ćemo moći da izvučemo vrata i otvorimo ih – reče Ron, gledajući preko psećih leđa. – Hoćeš li da pođeš prva, Hermiona?

– Ne, neću!

– U redu. Ron stisnu zube i pažljivo kroči preko psećih nogu. Sagnuo se i povukao alku na vratima na podu, koja se pokrenuše i otvoriše.

– Šta vidiš? – upita Hermiona zabrinuto.

– Ništa... sve je crno... nema ničeg po čemu bismo se spustili dole, moraćemo da skočimo.

Hari, koji je još duvao u sviralu, mahnu Ronu da mu skrene pažnju i pokaza na sebe.

– Hoćeš ti da ideš prvi? Siguran si? – upita Ron.– Ne znam koliko je duboko. Daj sviralu Hermioni da bi mogla da ga drži i dalje uspavanog.

Hari joj predade sviralu. Za nekoliko sekundi koliko je trajala tišina, pas zareža i promeškolji se, ali čim je Hermiona počela da svira ponovo pade u dubok san.

Hari se pope preko njega i pogleda naniže kroz vrata na podu. Dno se nije ni naziralo.

On se spusti kroz rupu viseći na vrhovima prstiju. Zatim pogleda u Rona i reče:

– Ako mi se bilo šta desi, nemojte ići za mnom. Idite pravo u sovarnik i pošaljite Hedvigu po Dambldora, važi?

– Važi – reče Ron.

– Vidimo se za koji minut, nadam se...

I Hari se pusti. Hladan, vlažan vazduh preseče ga dok je padao, dole, sve dublje i dublje.

BUP. Uz lak, prigušen i tup udar on se spusti na nešto meko. Ustade i osvrnu se, pokušavajući da privikne oči na tminu. Činilo mu se da sedi na nekoj biljci.

– U redu je! – povika on u pravcu svetlog otvora veličine poštanske marke koji je predstavljao vratanca kroz koja je prošao. – Dno je meko, možete da skočite!

Ron pođe pravo napred. Prizemljio se tik uz Harija.

– Šta je ovo? – odmah upita.

– Ne znam, neka biljka, pretpostavljam da je tu da ublaži pad. Hajde, Hermiona!

Udaljena muzika odmah prestade. Začu se glasan lavež, ali Hermiona je već skočila. Sletela je s Harijeve druge strane.

– Mora da smo miljama ispod škole – reče ona.

– Sreća da je tu ovo rastinje, zbilja – reče Ron.

– *Sreća!* – vrisnu Hermiona. – Pogledajte, obojica!

Ona se izvi pokušavajući da se iščupa i približi vlažnom zidu. Morala je da se bori, jer čim se spustila biljka poče da svija svoje zmijolike pipke oko njenih članaka. Što se tiče Harija i Rona, noge su im već bile čvrsto uvezane u duge puzavice, a da nisu ni primetili.

Hermiona je uspela da se oslobodi pre nego što je biljka čvrsto obmotala. Sada je s užasom posmatrala kako se dvojica dečaka bore da se oslobode rastinja, ali što su više pokušavali da se istrgnu, ono se sve čvršće i čvršće obmotavalo oko njih.

– Ne mrdajte! – naredi im Hermiona. – Znam šta je to... to je Đavolja zamka!

– O, baš mi je drago što znamo kako se zove, to je od velike pomoći – prosikta Ron, naginjući se unazad, da bi sprečio rastinje da mu se omota oko vrata.

– Umukni, pokušavam da se setim kako da je uništim! – reče Hermiona.

– Pa, požuri, ne mogu da dišem – zavapi Hari otimajući se, dok mu se rastinje stezalo oko grudi.

– Đavolja zamka, Đavolja zamka... šta je profesorka Mladica rekla? Ona voli mrak i vlagu...

– Pa, upali onda vatru! – zakrklja Hari.

– Da... svakako... ali nema nijednog drvceta! – povika Hermiona, kršeći ruke bespomoćno.

– JESI LI TI POLUDELA? – zaurla Ron. – JESI LI VEŠTICA, ILI NISI?

– A, da – reče Hermiona, i izvuče čarobni štapić, mahnu njime, promrmlja nešto i baci na rastinje zrak istih plavih plamenova koje je onomad na stadionu bacila na Snejpa. Za nekoliko sekundi, dečaci osetiše kako stisak puzavice popušta dok se ona

trza, pokušavajući da izbegne svetlost i toplotu. Migoljeći se i tresući, rastinje stade da se odmotava s njihovih tela dok se konačno ne oslobodiše.

– Sreća naša da si pažljivo slušala na Herbologiji, Hermiona – reče Hari kad joj se pridružio uza zid, brišući znoj s lica.

– Da – reče Ron – sva je sreća što i Hari ne gubi glavu u trenutku krize. 'Nema nijednog drvceta', *ma šta mi reče!*

– Ovuda – reče Hari, pokazujući na kameni puteljak koji je bio i jedini put odatle.

Osim vlastitih koraka, mogli su čuti i nežan šum vode, koji je dopirao kroz zidove. Puteljak se spuštao naniže, i Hari se seti Gringotsa. Dok mu je srce neugodno lupalo, seti se zmajeva koji, navodno, čuvaju blago u čarobnjačkoj banci. Šta ako sretnu zmaja, i to odraslog – a jedva su izašli na kraj s Norbertom...

– Čujete li nešto? – prošaputa Ron.

Hari oslušnu. Ispred njih se čulo nežno zveckanje i lepetanje.

– Misliš da je neki duh?

– Ne znam... meni zvuči kao neka krila.

– Ima svetla tamo napred... vidim da se nešto kreće.

Stigoše do kraja puteljka i pred sobom ugledaše sjajno osvetljenu prostoriju, s visokim lučnim svodom. Bila je puna malih ptica koje su se presijavale poput dragulja, lepršale i ponirale svuda po sobi. Na suprotnoj strani prostorije bila su teška drvena vrata.

– Misliš li da će nas napasti ako pođemo kroz sobu? – upita Ron.

– Verovatno – reče Hari. – Ne deluju baš opako, ali pretpostvaljam, ako bi se sve stuštile odjednom... Pa dobro, nema nam druge... trčaću.

On duboko uzdahnu, pokri lice rukama i protrča kroz sobu. Očekivao je svakog časa da se oštri kljunovi i kandže zariju u njega, ali ne desi se ništa. Stiže do vrata netaknut. Povuče kvaku, ali vrata su bila zaključana.

Drugo dvoje pođoše za njim. Snažno su udarali i drmusali vrata, ali ona nisu htela da se otvore, čak ni kada je Hermiona pokušala da izvede svoju *Alohomora* čin.

– Šta sad? – upita Ron.

– Te ptice... nisu one tu samo za ukras – reče Hermiona.

Gledali su ptice kako kruže visoko po vazduhu, svetlucajući... *svetlucajući?*

– To nisu ptice! – iznenada reče Hari. – To su *ključevi!* Krilati ključevi... pažljivo pogledajte. To znači... – osvrtao se oko sebe po sobi dok su drugo dvoje žmirkali ka jatu ključeva. – Pa da, gledajte! Metle! Moramo da uhvatimo ključ od ovih vrata!

– Ali, ima ih na *stotine!*

Ron ispita bravu na vratima:

– Tražimo jedan veliki, starinski – verovatno srebrni, kakva je i kvaka.

Svako od njih ščepa po jednu metlu i otisnu se uvis, ustremivši se pravo u oblak ključeva. Pokušavali su da ih uhvate, ali su se začarani ključevi izmicali i proletali mimo njih tako brzo da je bilo gotovo nemoguće uhvatiti bilo koji.

Nije, međutim, Hari uzalud bio najmlađi Tragač u ovom veku. Imao je dara za opažanje stvari koje drugi ljudi ne vide. Posle jednominutnog talasanja kroz kovitlac perja duginih boja, primetio je ogroman srebrni ključ malo povijenog krila, kao da je već bio grubo gurnut u ključaonicu.

– To je taj! – reče on pozivajući ostale. – Taj veliki... tamo... ne, ovamo... sa svetloplavim krilima... perje je skroz očerupano s jedne strane.

Ron brzo pojuri u pravcu koji je Hari pokazao, udari u tavanicu i umalo ne pade sa svoje metle.

– Moraćemo da ga opkolimo! – viknu Hari, ne odvajajući pogled od ključa s povređenim krilom. – Rone, ti pođi na njega odozgo, ti Hermiona ostani ispod i ne daj mu da pobegne dole – a ja ću pokušati da ga uhvatim. U redu, SADA!

Ron zaroni kroz vazduh, Hermiona pohrli nagore, ali ključ je uspeo da im umakne; pojuri prema zidu, ali se Hari sagnu napred i uz škripu i buku prikova ga rukom za kameni zid. Visokim svodom sobe odjeknuše Ronovi i Hermionini radosni uzvici.

Brzo se spustiše na pod i Hari pohita ka vratima, dok mu se ključ otimao iz ruke. Uglavi ga u bravu i okrenu – uspelo je. U trenutku kada se brava uz škljocanje otvorila ključ ponovo uzlete, delujući kao prebijen posle dva hvatanja.

– Spremni? – upita Hari ostale, s rukom na kvaki. Klimnuše mu glavom. On povuče vrata i širom ih otvori.

Sledeća soba bila je tako mračna da nisu videli ništa. Ali kad su zakoračili unutra, svetlost iznenada preplavi sobu i otkri zapanjujuć prizor.

Stajali su na ivici velike šahovske table, iza crnih figura koje su bile više od njih i isklesane od nečeg što je ličilo na crni kamen. S druge strane, licem ka njima, bile su bele figure. Hari, Ron i Hermiona lako zadrhtaše – visoke bele figure nisu imale lica.

– Šta sada da radimo? – šapatom upita Hari.

– Pa to je jasno, zar ne? – reče Ron. – Moramo da igramo da bismo se probili kroz sobu.

Iza belih figura videla su se druga vrata.

– Kako? – reče Hermiona nervozno.

– Mislim – primeti Ron – da treba da budemo figure.

On odšeta do figure crnog konja i ispruži ruku da ga opipa. Odjednom, kamen ožive. Konj zagreba kopitom po tlu, a jahač okrenu svoju glavu pod šlemom da bi s visine osmotrio Rona.

– Da li... ovaj... moramo li da vam se pridružimo da bismo prešli na drugu stranu?

Crni konjanik klimnu glavom. Ron se okrenu svojim pratiocima.

– Ovo zahteva razmišljanje... – reče on. – Pretpostavljam da treba da zauzmemo mesta tri crne figure...

Hari i Hermiona ostadoše nepomični, puštajući Rona da razmisli. Najzad on reče: – Čujte, nemojte sad da se uvredite, ali niko od vas dvoje nije toliko dobar u šahu...

– Ne vređamo se – reče Hari brzo. – Samo nam reci šta da radimo.

– Pa, Hari, stani na mesto lovca, a ti, Hermiona, stani pored njega umesto onog topa.

– Šta ćeš ti da uradiš?

– Ja ću biti vitez na konju – reče Ron.

Figure su izgleda osluškivale, pošto na te reči konj, lovac i top okrenuše leđa belim figurama i odšetaše s table, ostavljajući prazna polja koja zauzeše Hari, Ron i Hermiona.

– U šahu, beli uvek vuku prvi potez – reče Ron, pogledavši na šahovska polja. – Da... pogledajte...

Beli pion se pomerio napred dva polja.

Ron poče da usmerava crne figure. One su bez pogovora odlazile gde god bi ih poslao. Hariju klecnuše kolena. Šta ako izgube?

– Hari... pomeri se dijagonalno četiri polja udesno.

Ali, pravi šok za njih bio je kada su im uzeli drugog lovca. Bela kraljica udari lovca o pod, a onda ga odvuče s table, gde je ostao da leži nepomično, licem nadole.

– Moralo je tako da bude – reče Ron, delujući potreseno. – Sada imaš slobodan prostor da uzmeš tog lovca; hajde, Hermiona.

Svaki put kada bi izgubili neku od svojih figura, beli su bili nemilosrdni. Uskoro se duž zida nalazila gomila mlitavih crnih figura. Dva puta je Ron u zadnji čas primetio da su Hari i Hermiona u opasnosti. On sâm šetao je po tabli i eliminisao bezmalo onoliko belih figura koliko su izgubili crnih.

– Već smo skoro stigli – iznenada promrmlja. – Da razmislim... da razmislim...

Bela kraljica okrenu svoje prazno lice ka njemu.

– Da... – reče Ron prigušeno – to je jedini način... moraju mene da uzmu.

– NE! – vrisnuše Hari i Hermiona.

– To je šah! – obrecnu se Ron. – Nešto se mora žrtvovati! Krenuću korak napred, i ona će me uzeti – što tebi omogućava da matiraš kralja, Hari!

– Ali...

– Želiš li da zaustaviš Snejpa ili ne?

– Rone...

– Čuj, ako ne požuriš, on će se dokopati Kamena!

Hari nije znao šta da mu odgovori.

– Spremni? – pozva ih Ron, bledog, ali odlučnog lica. – Evo, idem... ali nemojte da se vrzmate okolo kad pobedite.

On zakorači napred i bela kraljica skoči na njega. Snažno udari Rona po glavi svojom kamenom rukom i tresnu ga o pod – Hermiona vrisnu, ali ostade na svom polju – bela kraljica odvuče ga u stranu. Činilo se da ga je nokautirala.

Drhteći, Hari se pomeri tri mesta ulevo.

Beli kralj skide krunu i baci je pred Harijeve noge. Pobedili su. Šahovske figure se razdvojiše i nakloniše, oslobodivši im put ka vratima. Bacivši poslednji očajan

pogled na Rona, Hari i Hermiona prođoše kroz vrata i nađoše se u novom prolazu.

– Šta ako je...?

– Biće on u redu – reče Hari, pokušavajući sebe da ubedi u to. – Šta misliš, šta je sledeće?

– Imali smo Đavolju zamku od Mladice... Flitvik mora da je bacio čini na ključeve... Mek Gonagalova je preobrazila figure i oživela ih – ostaju, dakle, Kvirelove čini i Snejpove...

Stigoše do sledećih vrata.

– Može? – šapnu Hari.

– Samo napred.

Hari ih gurnu i otvori.

Nozdrve im ispuni odvratan miris, nateravši ih da stave ogrtače preko noseva. Dok su im oči suzile, na podu ispred sebe primetiše trola, čak većeg od onog kog su bili napali, onesvešćenog, s krvavom čvorugom na glavi.

– Drago mi je što nismo morali da se borimo i protiv njega – prošaputa Hari dok su pažljivo preskakali jednu od njegovih pozamašnih nogu. – Hajdemo, ne mogu da dišem.

On povuče sledeća vrata, ali nisu se usuđivali da pogledaju šta sledi – međutim, unutra nije bilo ničeg strašnog, samo tabla sa sedam različito oblikovanih boca poređanih uspravno u nizu.

– To je Snejpovo – reče Hari. – Šta da radimo?

Pređoše preko praga i iznenada iza njih, kraj vrata kroz koja su ušli, buknu plamen. Ali ne običan plamen, već ljubičast. Istovremeno, po vratima koja su vodila dalje liznuše crni plamenovi. Bili su uhvaćeni u zamku.

– Gledaj! – Hermiona ščepa svitak papira koji je ležao pored boca. Hari pogleda preko njenog ramena pokušavajući da pročita šta piše na njemu.

Pred vama opasnost vreba, sigurnost za vama ostaje,
Dve od nas će vam pomoći, koja god vam zapala.
Jedna od nas sedam napred će vas poslati,
Preostala će onog ko je ispije krak unazad vratiti,
Dve od nas sadrže samo vino od koprive,
Tri od nas su ubice, koje vrebaju skrivene.
Birajte, da ne ostanete ovde za sva vremena,
Kao pomoć u izboru, dajemo vam četiri putokaza:
Prvo, ma koliko vešto otrov pokušavao da se skrije,
Uvek ćete ga naći levo od vina od koprive;
Drugo, različiti napici stoje na oba kraja,
Al' u onima u sredini nećete naći ništa što valja,
Treće, različite su veličine, jasno je k'o dan,

Ali, ni džin ni patuljak nije smrtonosan,
Četvrto, druga sleva i druga zdesna blizanci su pravi,
Koliko god se činili različitim u vašoj glavi.

Hermioni se ote glasan uzdah i Hari, zapanjen, vide kako se ona smeje, što bi njemu poslednje palo na pamet.

– *Genijalno* – reče Hermiona. – To nije magija... to je logika... zagonetka. Mnogi najveći čarobnjaci ne poseduju ni trunku logike, i ostali bi ovde zarobljeni zauvek.

– Ali i mi ćemo, zar ne?

– Naravno da ne – reče Hermiona. – Sve što nam treba zapisano je na ovom papiru. Sedam boca: tri su otrovne, dve su vino, jedna će nas sigurno odvesti kroz crnu vatru, a jedna će nas vratiti kroz ljubičastu.

– Ali kako ćemo znati koju da ispijemo?

– Daj mi minut.

Hermiona pročita napisano nekoliko puta. Zatim prošeta duž reda boca i vrati se nazad, mrmljajući nešto u sebi, pokazujući na boce. Najzad, pljesnu rukama.

– Uspela sam – reče. – Najmanja boca će nas provesti kroz crne plamenove... do Kamena.

Hari pogleda u malenu bočicu.

– Ovde ima samo za jednog od nas – reče. – Jedva jedan gutljaj.

Pogledaše se.

– Koja će te vratiti kroz ljubičaste plamenove?

Hermiona pokaza na okruglastu bocu na desnom kraju niza.

– Ispij to – reče Hari. – Nema rasprave... idi nazad po Rona... uzmite metle iz sobe s letećim ključevima, one će vas provesti kroz vratanca na podu i bezbedno pored Pufnice... idite pravo do sovarnika i pošaljite Hedvigu po Dambldora, potreban nam je. Možda ću uspeti da zadržim Snejpa neko vreme, ali nisam mu stvarno dorastao.

– Ali, Hari... šta ako je Znaš-Već-Ko s njim?

– Pa... jednom sam već imao sreće, zar ne? – reče Hari, pokazujući na svoj ožiljak. – Možda mi se ponovo posreći.

Hermionine usne zadrhtaše i ona mu se iznenada baci oko vrata.

– *Hermiona!*

– Hari... ti si veliki čarobnjak, znaš.

– Nisam tako dobar kao ti – reče Hari, vidno postiđen, kada se odmakla.

– Ja! – reče Hermiona. – Knjige! I pamet! Ima važnijih stvari... kao što su prijateljstvo i hrabrost i... o, Hari... molim te, *pazi se!*

– Ti prva ispij – reče Hari. – Sigurna si da znaš šta je šta, zar ne?

– Potpuno – reče Hermiona. Ona otpi velik gutljaj iz okrugle flaše na kraju niza i strese se.

– Nije otrov? – upita Hari brižno.

– Ne... ali je kao led.

– Brzo, idi, pre nego što prestane da deluje.

– Srećno... čuvaj se...

– IDI!

Hermiona se okrenu i prođe pravo kroz ljubičastu vatru.

Hari duboko udahnu i podiže najmanju bočicu. Okrete se licem ka crnim plamenovima.

– Evo me, stižem – reče i ispi bočicu u jednom gutljaju.

I zbilja, učini mu se kao da mu je led prostrujao telom. Spustio je bočicu i pošao napred; pripremio se, video kako crni plamenovi liže po njegovom telu, ali nije ih osećao... za trenutak nije video ništa osim mračne vatre... a onda se već našao na drugoj strani, u poslednjoj dvorani.

Neko je već bio tamo... ali, to nije bio Snejp. Nije bio čak ni Voldemor.

17. Čovek s dva lica

Bio je to Kvirel.

– *Vi!* – zaprepasti se Hari.

Kvirel se nasmeši. Više nije imao tikove.

– Ja – reče on mirno. – Pitao sam se hoću li te sresti ovde, Poteru.

– Ali, mislio sam – Snejp...

– Severus? – Kvirel se nasmeja, ali to nije zvučalo kao njegov uobičajeni treperavi sopran, već hladno i oštro. – Da, Severus baš liči na takvog tipa, zar ne? Baš je bilo korisno imati njega da jezdi naokolo kao ogroman šišmiš. Pored njega, ko bi posumnjao na s-s-sirotog mu-mu-mucavog p-profesora Kvirela?

Hari nije mogao da veruje. To nije mogla biti istina, nikako.

– Ali Snejp je pokušao da me ubije!

– Ne, ne, ne. *Ja* sam pokušao da te ubijem. Tvoja prijateljica, gospođica Grejndžer, slučajno me je oborila dok je jurila da baci plamenove na Snejpa za vreme one utakmice kvidiča. Prekinula je moj kontakt očima s tobom. Još nekoliko sekundi i bio bih te zbacio s metle. Uspeo bih i ranije samo da Snejp nije mrmljao protivkletvu,

pokušavajući da te spasi.

– Snejp je pokušavao da me *spasi?*

– Naravno – reče Kvirel hladno. – Šta misliš, zašto je hteo da sudi na sledećoj utakmici? Da bi bio siguran da neću ponovo pokušati isto. Smešno, zbilja... nije morao da se trudi. Ne bih mogao ništa da uradim dok te Dambldor posmatra. Svi drugi nastavnici mislili su da Snejp pokušava da spreči Grifindor da pobedi, i *zbilja* je postao nepopularan... a sve je to bilo samo gubljenje vremena, pošto ću te, posle svega toga, večeras najzad ubiti.

Kvirel pucnu prstima. Konopci se stvoriše niotkuda i čvrsto se obmotaše oko Harija.

– Isuviše si radoznao da bih ti poštedeo život, Poteru. Jurcaš tamo-amo po školi za Noć veštica, možda si me čak i video kako idem da osmotrim šta to čuva Kamen.

– *Vi* ste pustili trola unutra?

– Naravno. Imam poseban talenat za trolove... mora da si video šta sam uradio onome u sobi kroz koju si prošao? Nažalost, dok su svi trčali naokolo jureći za njim, Snejp, koji je već sumnjao na mene, pošao je pravo na treći sprat da bi me sprečio... i ne samo da moj trol nije uspeo tebe da prebije na smrt, već ni onaj troglavi pas nije uspeo da propisno odgrize Snejpu nogu.

– A sada budi miran, Poteru. Moram da ispitam ovo interesantno ogledalo.

Tek tada Hari shvati šta je to iza Kvirela. Bilo je to Ogledalo Ejnduž.

– Ovo ogledalo je ključ za pronalaženje Kamena – promrmlja Kvirel, opipavajući ram. – Samo bi Dambldor mogao da smisli nešto ovako... ali on je u Londonu... biću već daleko dok se on vrati...

Hariju nije padalo na pamet ništa bolje nego da navede Kvirela da priča što više i odvrati mu pažnju od Ogledala.

– Video sam vas i Snejpa u Zabranjenoj šumi... – izlete mu iz usta.

– Da – reče Kvirel odsutno, šetkajući se oko Ogledala da vidi šta je iza njega. – Tada me je već prokljuvio, i pokušavao da sazna koliko sam daleko dogurao. Sumnjao je u mene sve vreme. Pokušavao je da me zaplaši... kao da je to uopšte moguće, dok god je Lord Voldemor na mojoj strani...

Kvirel ponovo izađe iza Ogledala i željno se zagleda u njega.

– Vidim Kamen... predajem ga mom gospodaru... ali gde je?

Hari je pokušavao da se oslobodi konopaca kojima je bio vezan, ali nije mogao. *Mora* da zadrži Kvirela, da mu ne dozvoli da se potpuno posveti Ogledalu.

– Ali, uvek mi se činilo da me Snejp baš mrzi.

– O, mrzi te on – reče Kvirel ležerno – i te kako. Išao je na Hogvorts s tvojim ocem, zar ne znaš? Mrzeli su se. Ali nikada nije želeo da te vidi *mrtvog*.

– Ali čuo sam vas pre neki dan kako jecate... mislio sam da vam Snejp preti...

Po prvi put grč straha prelete Kvirelovim licem.

– Ponekad mi – reče on – teško pada da sledim uputstva svog gospodara.... On je

veliki čarobnjak, a ja sam slab...

– Hoćete da kažete da je bio tamo u učionici s vama? – zaprepasti se Hari.

– On je uz mene gde god da pođem – reče Kvirel mirno. – Sreo sam ga dok sam putovao po svetu. Bio sam budalast momak pun smešnih ideja o dobru i zlu. Lord Voldemor mi je pokazao da sam u zabludi. Ne postoje dobro i zlo, samo moć i oni koji su isuviše slabi da bi je prigrabili... Od tada ga verno služim, mada sam ga mnogo puta izneverio. Morao je da bude strog oprema meni. Kvirel iznenada zadrhta: – On ne oprašta lako greške. Kada nisam uspeo da ukradem Kamen iz Gringotsa, bio je strašno nezadovoljan. Kaznio me je... odlučio je da pažljivije motri na mene...

Kvirelov glas utihnu. Hari se seti svog puta do Dijagon-aleje. Kako je mogao da bude tako glup? *Video je* Kvirela tog dana, i rukovao se s njim u *Probušenom kotlu*.

Kvirel opsova sebi u bradu.

– Ne razumem... da li je Kamen *unutar* Ogledala? Treba li da ga razbijem?

Hariju je mozak grčevito radio.

U ovom trenutku više od ičega na svetu, pomisli on*, želim da nađem kamen pre nego što to Kvirelu pođe za rukom. Dakle, ako pogledam u Ogledalo, trebalo bi da vidim sebe kako ga pronalazim – što znači da ću videti i gde je sakriven! Ali kako da se pogledam a da Kvirel ne pogodi šta smeram?*

Pokušao je da se pomeri skroz nalevo, kako bi stao ispred ogledala a da ga Kvirel ne primeti, no konopci oko njegovih članaka bili su i suviše čvrsti: spotakao se i pao. Kvirel nije obraćao pažnju na njega. I dalje je pričao sam sa sobom.

– Šta ovo ogledalo radi? Kako funkcioniše? Pomozi mi, gospodaru!

I na Harijev užas, jedan glas mu odgovori, a činilo se da glas dopire iz samog Kvirela.

– Iskoristi dečaka... iskoristi dečaka...

Kvirel se okrenu ka Hariju:

– Da... Poteru... dođi ovamo.

Pljesnu jedanput rukama i konopci oko Harija spadoše. Hari se polako uspravi.

– Dođi ovamo – ponovi Kvirel. – Pogledaj u Ogledalo i reci mi šta vidiš.

Hari pođe ka njemu.

Moram da lažem, pomisli u očajanju, *moram da pogledam i da ga slažem, to je sve.*

Kvirel se privi uz njega. Hari oseti neobičan miris koji se širio izgleda iz Kvirelovog turbana. On sklopi oči, zakorači ka ogledalu i ponovo ih otvori.

Video je svoj odraz, isprva bled i zaplašen. Ali, trenutak kasnije, odraz mu se nasmeši. Stavi ruku u džep i izvuče krvavocrveni kamen. Namignu mu i vrati kamen nazad u džep... dok je to radio, Hari oseti kako nešto teško uistinu upada u njegov džep. Hari se nekako – na neki čudnovat način – *domogao Kamena!*

– Pa – reče Kvirel nestrpljivo. – Šta vidiš?

Hari skupi hrabrost.

– Vidim sebe kako se rukujem s Dambldorom – smesta izmisli. – Ja... osvojio sam Školski pehar za Grifindor.

Kvirel ponovo opsova.

– Skloni mi se s puta – reče. Kad se Hari pomeri u stranu, oseti Kamen mudrosti uz nogu. Sme li pokušati da pobegne?

Ali samo što je načinio nekoliko koraka, piskavi glas ponovo progovori, iako Kvirel nije pomerao usta.

– Laže.. laže...

– Poteru, vraćaj se ovamo! – povika Kvirel. – Reci mi istinu! Šta si zapravo video?

Piskavi glas se ponovo oglasi.

– Pusti me da ja govorim s njim... licem u lice...

– Gospodaru, vi niste dovoljno jaki!

– Imam dovoljno snage... za ovo...

Hariju se činilo kao da ga je Đavolja zamka prikovala u mestu. Nije mogao da pomeri nijedan mišić. Kao okamenjen, gledao je kako mu Kvirel prilazi i počinje da odmotava svoj turban. Šta se to zbiva? Turban spade. Kvirelova glava je bez njega izgledala čudnovato mala. Zatim se polako okrete u mestu.

Hari bi vrisnuo, ali nije mogao da pusti ni glasa. Tamo gde je trebalo da bude Kvirelov potiljak nalazilo se lice, najužasnije koje je Hari ikada video. Bilo je belo kao kreda, s iskolačenim crvenim očima i prorezima umesto nozdrva, poput zmijskih.

– Hari Poteru... – prošaputa ono.

Hari pokuša da pođe unazad, ali noge nisu htele ni da mu se mrdnu.

– Vidiš li u šta sam se pretvorio? – reče lice. – Sama senka i dim... Imam oblik samo kada delim telo s nekim drugim... ali, uvek bi se našli oni koji su voljni da me drže u srcu i duši... Jednorogova krv me je ojačala tokom proteklih nedelja... video si vernog Kvirela kako je pije umesto mene u Zabranjenoj šumi... a kada se domognem Eliksira života, biću u stanju da stvorim svoje vlastito telo... Stoga... zašto mi ne daš taj Kamen koji ti je u džepu?

Dakle, on zna. Harijeve noge iznenada se povratiše. On se zatetura unazad.

– Ne budi lud – iskezi mu se lice. – Bolje spasi vlastiti život i pridruži mi se... ili ćeš skončati kao tvoji roditelji... umrli su preklinjući me za milost...

– LAŽOVE! – iznenada povika Hari.

Kvirel mu se približavao unatraške, tako da ga je Voldemor i dalje gledao. Đavolsko lice se smejalo.

– Kako je to dirljivo... – prosikta ono. – Uvek cenim hrabrost... Da, dečače, tvoji roditelji su bili hrabri... Ubio sam najpre tvog oca, koji se junački borio... Ali, tvoja majka nije morala da umre... Pokušavala je da te zaštiti... Sada mi daj Kamen, osim ukoliko ne želiš da njena žrtva bude uzaludna.

– NIKADA!

Hari pojuri ka plamenim vratima, ali Voldemor kriknu:

– UHVATI GA!

I već sledećeg trenutka Hari oseti Kvirelovu ruku na svom članku. Odjednom, oštar bol pržio je Harijev ožiljak, osećao je da će mu glava pući nadvoje; on zaurla, boreći se svim silama, i na njegovo iznenađenje, Kvirel ga pusti. Bol u glavi uminu – on se mahnito osvrnu oko sebe, gledajući gde je Kvirel nestao, i spazi ga kako se previja od bola, gledajući svoje prste, koji su mu oticali na oči.

– Drži ga! DRŽI GA! – zaurla Voldemor ponovo, i Kvirel se obruši na Harija, sruši ga na tlo, i baci se na njega stežući ga obema rukama oko vrata – Hari je bio skoro zaslepljen od bola u ožiljku, ali ipak je mogao da vidi kako Kvirel zavija u agoniji.

– Gospodaru, ne mogu ga zadržati – moje ruke – moje ruke!

A Kvirel, mada je i dalje kolenima držao Harija prikovanog za tle, ispusti dečakov vrat i zagleda se izbezumljeno u vlastite dlanove – a Hari vide da oni izgledaju kao ispečeni, crveni i sjajni.

– Onda ga ubij, budalo, i završi s njim! – kreštao je Voldemor.

Kvirel podiže ruku da izvede smrtonosnu kletvu, ali Hari instinktivno zgrabi Kvirela za lice i...

– AAARGGH!

Kvirel skliznu s njega, lica takođe ispečenog, i Hari shvati: Kvirel nije mogao da dodirne njegovu kožu a da ga ne zaboli – jedina Harijeva šansa bila je da drži Kvirela, zadajući mu bol dovoljno jak da ga spreči da izrekne kletvu.

Hari skoči na noge, uhvati Kvirela za ruku i zakači se za njega što je jače mogao. Kvirel je vrištao i pokušavao da zbaci Harija – bol u Harijevoj glavi postajao je sve jači – nije video ništa – mogao je samo da čuje Kvirelove užasne krike i Voldemorovo vrištanje: – UBIJ GA! UBIJ GA! – i druge glasove, možda u Harijevoj glavi, koji su vikali: – Hari! Hari!

On oseti kako se Kvirelova ruka otima iz njegovog zagrljaja, znajući da je sve izgubljeno, i poče da pada u tminu, dole... dole... dole...

* * *

Nešto zlatno svetlucalo je baš iznad njega. Skrivalica! Pokušao je da je uhvati, ali su mu ruke bile suviše teške.

On trepnu. To uopšte nije bila Skrivalica. Bile su to naočare. Baš čudno.

On ponovo trepnu. Pred očima mu se pojavi nasmejano lice Albusa Dambldora.

– Dobar dan, Hari – reče Dambldor.

Hari je zurio u njega. Zatim se seti. – Gospodine! Kamen! To je bio Kvirel! On se dokopao Kamena! Brzo, gospodine...

– Smiri se, dragi dečače, nisi u toku – reče Dambldor. – Kamen nije kod Kvirela.

– Pa gde je onda? Gospodine, ja...

– Hari, molim te, opusti se, inače će me Madam Pomfri izbaciti.

Hari proguta knedlu i pogleda oko sebe. Shvati da je verovatno u bolničkom krilu. Ležao je u krevetu s belim lanenim čaršavima, a pored njega je bio sto, na kome je stajalo maltene pola tone slatkiša.

– Znakovi pažnje od tvojih prijatelja i obožavalaca – reče Dambldor, sijajući od zadovoljstva. – To što se desilo dole u podrumima između tebe i profesora Kvirela je potpuna tajna, i stoga, naravno, cela škola zna za to. Verujem da su tvoji prijatelji, gospoda Fred i Džordž, bili ti koji su smatrali da je dobra ideja da ti pošalju dasku od klozetske šolje. Bez sumnje su mislili da će te to zabaviti. Madam Pomfri je, međutim, zaključila da to baš i nije higijenski, pa ju je zaplenila.

– Koliko sam već ovde?

– Tri dana. Gospodinu Ronaldu Vizliju i gospođici Grejndžer će laknuti što si došao k sebi, bili su krajnje zabrinuti.

– Ali, gospodine, Kamen...

– Vidim da ti ne mogu odvratiti misli. Pa dobro, Kamen. Profesor Kvirel nije uspeo da ti ga uzme. Stigao sam na vreme da ga u tome sprečim, mada si se ti i sam vrlo dobro nosio s njim, moram priznati.

– Stigli ste tamo? Dobili ste Hermioninu sovu?

– Mora da smo se mimoišli nasred puta. Čim sam stigao u London shvatio sam da treba da budem baš na mestu koje sam upravo napustio. Stigao sam na vreme da zbacim Kvirela s tebe...

– To ste bili *vi*.

– Bojao sam se da ću možda stići prekasno.

– Skoro da jeste. Ne bih mogao dugo da ga držim dalje od Kamena...

– Ne od Kamena, dečače, već od tebe – napor koji si ispoljio samo što te nije ubio. U jednom užasnom trenutku uplašio sam se da je i uspeo. Što se tiče Kamena, on je uništen.

– Uništen? – reče Hari tupo. – Ali vaš prijatelj... Nikolas Flamel...

– Oh, ti znaš za Nikolasa? – reče Dambldor, zvučeći krajnje zadovoljno. – *Baš* si temeljno sve proučio, je li? Pa, Nikolas i ja smo malo proćaskali, i složili se da je tako najbolje za sve.

– Ali to znači da će on i njegova žena umreti, zar ne?

– Oni imaju dovoljno zaliha Eliksira da sve svoje poslove dovedu u red... a onda, da, oni će umreti.

Dambldor se nasmeja videvši čuđenje na Harijevom licu.

– Nekome ko je mlad kao ti, to sigurno izgleda neverovatno, ali Nikolasu i Pereneli to liči na odlazak u krevet posle vrlo, vrlo dugog dana. Uostalom, za dobro usklađen um smrt je samo sledeća velika pustolovina. Znaš, Kamen i nije baš tako sjajna stvar. Onoliko para i života koliko poželiš! Te dve stvari bi većina ljudi

izabrala pre svih drugih – ali nevolja je u tome što ljudi umeju da izaberu upravo one stvari koje su za njih najgore.

Hari je ležao bez reči. Dambldor stade da pevuši i nasmeši se pogledavši u tavanicu.

– Gospodine? – reče Hari. – Nešto sam razmišljao... gospodine... čak iako Kamena više nema, Vol... ovaj, Znate-Već-Ko...

– Zovi ga Voldemor, Hari. Uvek zovi stvari njihovim pravim imenom. Strah od imena povećava strah od same stvari.

– Da, gospodine. Pa, Voldemor će pokušati da pronađe neki drugi način da se vrati, zar ne? Mislim, on nije mrtav, zar ne?

– Ne, Hari, nije. Još uvek je tamo negde, možda traži neko drugo telo u kom će se nastaniti... pošto nije potpuno živ, ne može biti ni ubijen. Pustio je Kvirela da umre; on ima podjednako malo milosti prema svojim sledbenicima kao i prema svojim neprijateljima. Uostalom, iako si ti možda samo odložio njegov povratak u punu snagu i moć, možda će neko drugi biti spreman da sledeći put povede odlučnu bitku s njim – i ako se njegov povratak bude stalno odlagao, pa, možda on nikada neće ni uspeti da se dokopa moći.

Hari klimnu glavom, ali se odmah zaustavi jer je pokret glavom izazivao bol. Onda reče:

– Gospodine, ima još stvari koje bih želeo da znam, ako mi možete reći... stvari o kojima bih želeo da saznam istinu...

– Istinu – uzdahnu Dambldor. – To je divna i strašna stvar, i zato s njom treba biti oprezan. Ipak, odgovoriću na tvoja pitanja, osim ako nemam dobar razlog da to ne učinim, a u tom slučaju te molim da mi oprostiš. Naravno, neću te lagati.

– Pa... Voldemor je rekao da je ubio moju majku samo zato što je pokušala da ga spreči da ubije mene. Ali, zašto je on uopšte želeo mene da ubije?

Dambldor ovoga puta vrlo duboko uzdahnu.

– Avaj, ne mogu ti odgovoriti na prvu stvar koju me pitaš. Ne danas. Ne sada. Saznaćeš, jednoga dana... zasad izbij to sebi iz glave, Hari. Kada budeš stariji... Znam da ti je mrsko to da čuješ... ali, kad budeš spreman, saznaćeš.

Hari je znao da nema svrhe da se raspravlja.

– A zašto Kvirel nije smeo da me takne?

– Tvoja majka je umrla da bi te spasila. Ako ima nešto što Voldemor ne može da shvati, to je ljubav. Nije shvatio da ljubav, tako silna poput majčinske, ostavlja sopstveni beleg na osobi. Ne ožiljak, ne vidljiv znak... biti voljen, čak i kada osoba koja nas voli nestane, pruža zauvek neku zaštitu. To je nešto što ti uđe pod kožu. Zato Kvirel, pun mržnje, pohlepe i ambicije, deleći svoju dušu s Voldemorom nije mogao da te dodirne. Dodirnuti osobu obeleženu nečim toliko dobrim za njega je predstavljalo agoniju.

Dambldor se iznenada zainteresova za ptičicu koja je stajala na prozoru, što je

Hariju dalo vremena da čaršavom obriše oči. Kada je ponovo bio u stanju da govori, Hari reče: – A Nevidljivi ogrtač... znate li ko mi ga je poslao?

– Ah, da... tvoj otac ga je igrom slučaja ostavio u mom posedu, i mislio sam da bi ti se svideo. Dambldoru se zacakliše oči. – Korisne stvarčice... dok je bio ovde, tvoj otac ga je uglavnom oblačio da bi se šunjao po kuhinji da ukrade još hrane.

– Ima još nešto...

– Reci slobodno.

– Kvirel je rekao da je Snejp...

– *Profesor* Snejp, Hari.

– Da, on... Kvirel je rekao da me Snejp mrzi jer je mrzeo mog oca. Da li je to istina?

– Pa, pre bi se reklo da su jedan drugog prezirali. Slično kao ti i gospodin Melfoj. A onda je tvoj otac učinio nešto što Snejp nikada nije mogao da mu oprosti.

– Šta?

– Spasao mu je život.

– *Molim?*

– Da... – reče Dambldor sneno. – Čudno je to kako ljudski um funkcioniše, zar ne? Profesor Snejp nije mogao da podnese da bude dužnik tvoga oca... Verujem da je cele godine činio sve da te zaštiti jer je mislio da će s time on i tvoj otac biti kvit. Onda bi ponovo mogao na miru da mrzi uspomenu na tvog oca...

Hari pokuša malo da razmisli o tome, ali poče da mu biva tako teško u glavi da odustade.

– Samo još jedna stvar, gospodine...

– Samo jedna?

– Kako sam izvukao Kamen iz Ogledala?

– A, da, drago mi je što si me to pitao. To je bila jedna od mojih sjajnijih ideja, a među nama govoreći, to i te kako znači. Vidiš, samo onaj ko je želeo da *nađe* kamen – nađe, ali ne i da ga iskoristi – mogao je da ga dobije, inače bi samo video sebe kako pravi zlato ili ispija Eliksir života. Moj mozak ponekad ume i mene samog da iznenadi... A sad, dosta s pitanjima. Predlažem da se poslužiš ovim slatkišima. O! *Berti Botove bombone svih aroma*! Imao sam tu nesreću, kada sam bio mali, da naletim na jednu s ukusom povraćke, i od tada nisam u stanju da u njima uživam – ali, mislim da nema takve opasnosti ako uzmem ovu finu karamelu, zar ne?

Nasmeja se i ubaci u usta zlatnobraon dražeju. Zatim se zagrcnu i reče: – Avaj! Vosak iz ušiju!

* * *

Madam Pomfri, bolničarka, bila je fina žena, ali vrlo stroga.

– Samo pet minuta – preklinjao je Hari.

– Apsolutno ne može.

– Pustili ste profesora Dambldora...

– Pa naravno, on je direktor, to je nešto drugo. Potreban ti je *odmor*.

– Odmaram se, vidite, ležim mirno i sve tako. O, molim vas, Madam Pomfri...

– Pa, dobro onda – reče ona. – Ali, *samo* pet minuta.

I ona pusti Hermionu i Rona da uđu.

– *Hari!*

Hermiona je bila spremna da mu se ponovo obesi oko vrata, ali je Hariju bilo drago što se obuzdala pošto ga je glava još uvek bolela.

– O, Hari, mislili smo da ćeš... Dambldor se baš zabrinuo...

– Cela škola priča o tome – reče Ron. – Šta se *zapravo* desilo?

To je bila jedna od retkih prilika u kojima je istinita priča čudnija i uzbudljivija od najneverovatnijih glasina. Hari im sve ispriča: o Kvirelu, o Ogledalu, o Kamenu i Voldemoru. Ron i Hermiona bili su zahvalni slušaoci: uvek bi se zaprepastili na pravom mestu, a kada im Hari reče šta se nalazilo ispod Kvirelovog turbana, Hermiona glasno kriknu.

– Dakle, Kamena više nema? – upita Ron. – Flamel će prosto naprosto morati da *umre?*

– To sam i ja rekao, ali Dambldor misli da – kako ono beše? – da je ’za dobro usklađen um smrt samo sledeća velika pustolovina’.

– Uvek sam govorio da je on potpuno šenuo – reče Ron, očito impresioniran ludilom svog junaka.

– A šta se desilo s vama dvoma? – upita Hari.

– Pa, ja sam se vratila – reče Hermiona. – Osvestila sam Rona... to je malo duže potrajalo... I baš smo se bili uputili ka sovarniku da bismo stupili u kontakt s Dambldorom kad ga sretosmo u Ulaznoj dvorani. Već je sve znao... samo je rekao: „Hari je krenuo za njim, zar ne?“ I odjurio na treći sprat.

– Misliš da je hteo da ti to izvedeš? – upita Ron. – Pošto ti je poslao očev Nevidljivi ogrtač i sve ostalo?

– *Stvarno!* – prasnu Hermiona – Ako je to učinio... hoću da kažem... to je strašno... mogli su da te ubiju.

– Ne, nije strašno – reče Hari zamišljeno. – On je čudan čovek, Dambldor, mislim da je on samo hteo da mi pruži šansu. Mislim da on manje-više zna sve što se ovde dešava, i pretpostavljam da je savršeno dobro znao da nešto pokušavamo. Ali umesto da nas zaustavi, naučio nas je dovoljno da možemo sami sebi da pomognemo. Mislim da me nije slučajno pustio da saznam kakvo dejstvo ima Ogledalo. Kao da je mislio da imam pravo da se suočim s Voldemorom, ako budem kadar...

– Da, Dambldor je ćaknut, nego šta – reče Ron ponosno. – Čuj, moraš da se oporaviš do sutrašnje gozbe povodom završetka školske godine. Svi poeni su sabrani, Sliterin je pobedio, naravno... propustio si zadnji meč kvidiča, Rejvenklo nas je

naprosto pregazio, pošto tebe nije bilo – ali hrana će biti izvrsna.

U tom trenutku Madam Pomfri upade unutra.

– Ostali ste skoro petnaest minuta, sad NAPOLJE! – reče odlučno.

* * *

Pošto se dobro naspavao, Hari se sledećeg jutra osećao gotovo normalno.

– Hoću da idem na gozbu – reče on madam Pomfri, dok je slagala njegove silne kutije sa slatkišima. – Mogu li?

– Profesor Dambldor kaže da treba da te pustimo da ideš – reče ona kiselo, kao da, po njenom mišljenju, profesor Dambldor ne shvata koliko su gozbe rizične. – A imaš još jednog posetioca.

– O, dobro – reče Hari. – Ko je to?

Nije još to ni izgovorio kad se Hagrid probi kroz vrata. Po običaju, kad god bi se našao unutra delovao je kao da je i suviše veliki da bi bio stvaran. Sede pored Harija, pogleda ga i briznu u plač.

– Sve je – to – moja – prokleta – greška! – jecao je, s rukama na licu. – Rek'o sam tom zlom skotu kak' da prođe pored Pufnice! Ja sam mu rek'o! Samo to nije znao, a ja sam mu rek'o! Mog'o si da umreš! Sve zbog jednog zmajevog jajeta! Nikad više nećem da pijem! Trebalo bi da me izbace i nateraju da živim k'o Normalac!

– Hagride! – reče Hari, zgranut što vidi Hagrida kako drhti od tuge i kajanja, dok su mu velike suze kapale po bradi. – Hagride, on bi to već nekako saznao, govorimo o Voldemoru, on bi to saznao i da mu ti nisi rekao.

– Mog'o si da umreš! – jecao je Hagrid. – I nemo' da izgovaraš to ime!

– VOLDEMOR! – razdra se Hari, a Hagrid je bio tako prenerażen da odmah prestade da plače. – Sreo sam ga i zvaću ga njegovim pravim imenom. Molim te, Hagride, razvedri se, spasili smo Kamen, njega više nema, ne može da ga upotrebi. Hajde, uzmi čokoladnu žabicu, imam ih na tone...

Hagrid obrisa nos rukom i reče: – Sad si me podsetijo. Imam poklonče za tebe.

– Nadam se da nije sendvič od hermelina – reče Hari zabrinuto, a Hagrid se, najzad, blago zakikota.

– Jok. Dambldor mi je juče dadnuo slobodan dan da gi napravim. Bolje bi mu bilo da me je otpustijo... al' ipak, eve ti ga na...

Dade mu nešto što je ličilo na lepu knjigu u kožnom povezu. Hari je radoznalo otvori. Bila je puna čarobnjačkih fotografija. Sa svake stranice smešili su mu se i mahali mama i tata.

– Posl'o sam sove svim školskim drugarima tvojih roditelja, moleći ih za fotografije. Znao sam da nemaš nijednu... Da l' ti se sviđaju?

Hari nije bio u stanju da progovori, ali je Hagridu sve bilo jasno.

* * *

Hari se te večeri sam zaputio na gozbu povodom završetka školske godine. Madam Pomfri ga je zadržala, brinući se, insistirajući da ga još jednom pregleda, tako da je Velika sala bila već dupke puna kada je sišao. Bila je okićena zelenim i srebrnim bojama Sliterina, u čast sliterinaca koji su osvojili Školski pehar sedmu godinu zaredom. Ogromna zastava sa sliterinskom zmijom pokrivala je zid iza Visokog stola.

Kada je Hari ušetao, zavlada iznenadan tajac, a zatim svi počeše odjednom da govore uglas. On skliznu na mesto između Rona i Hermione za grifindorskim stolom, i pokuša da ne obraća pažnju na ljude koji su ustajali da bi ga osmotrili.

Na sreću, nekoliko trenutaka kasnije stiže i Dambldor. Žamor odmah prestade.

– Još jedna godina je za nama! – reče Dambldor veselo. – I sada moram malo da vas davim svojim staračkim blebetanjem, pre nego što pređemo na izvrsnu gozbu. A kakva je to samo godina bila! Nadam se da su vam glave malo punije nego što su bile... imate celo leto da ih fino ispraznite pre nego što počne iduća školska godina...

– Sada, koliko sam razumeo, treba da dodelimo Školski pehar, i stanje je sledeće: na četvrtom mestu je Grifindor, s tri stotine dvanaest poena; na trećem Haflpaf, s tri stotine pedeset dva; Rejvenklo ima četiri stotine i dvadeset šest, a Sliterin četiri stotine sedamdeset dva.

Bura oduševljenja i lupnjava nogama o pod prolomi se za sliterinskim stolom. Hari je mogao da vidi Draka Melfoja kako udara svojim peharom o sto. Bio je to mučan prizor.

– Da, da, svaka čast, sliterinci – reče Dambldor. – Ipak, moraju se uzeti u obzir i nedavni događaji.

U prostoriji zavlada tajac. Sliterinski osmesi malo splasnuše.

– Dakle – reče Dambldor. – Imam nekoliko novoosvojenih poena da razdelim. Da vidimo. Da...

– Najpre – gospodinu Ronaldu Vizliju...

Ron skroz pocrvene u licu; ličio je na rotkvu s opekotinama od sunca.

– ... za najbolje odigranu partiju šaha koju je Hogvorts video u poslednjih nekoliko decenija, dodeljujem Grifindoru pedeset poena.

Grifindorski povici umalo probiše začaranu tavanicu; zvezde iznad njihovih glava zasvetlucaše. Moglo se čuti kako Persi objašnjava drugim asistentima:

– To je moj brat, znate! Moj najmlađi brat! Prošao je kroz džinovske figure za šah profesorke Mek Gonagal!

A onda se svi ponovo utišaše.

– Drugo... gospođici Hermioni Grejndžer... za primenu hladne logike pred licem vatre... dodeljujem kući Grifindor još pedeset poena.

Hermiona pokri lice rukama; Hari je osnovano sumnjao da je briznula u plač. Grifindorci duž stola bili su van sebe – već su dobili sto poena.

– Treće... gospodinu Hariju Poteru... – reče Dambldor. U sobi zavlada mrtva tišina... – Za neverovatnu smelost i izuzetnu hrabrost, dodeljujem kući Grifindor šezdeset poena.

Prolomi se zaglušujuća buka. Oni koji su još bili u stanju da sabiraju, dok su istovremeno urlali na sav glas, znali su da Grifindor sada ima ukupno četiri stotine sedamdeset dva poena, tačno onoliko koliko ima i Sliterin. Trka za Školski pehar bila je nerešena – samo da je Dambldor dao Hariju još jedan poen.

Dambldor podiže ruku. U sobi postepeno zavlada tišina.

– Postoje razne vrste hrabrosti – reče Dambldor, smešeći se. – Potrebna je velika hrabrost da se suprotstavimo neprijateljima, ali ista tolika da se suprotstavimo sopstvenim prijateljima. Stoga dodeljujem deset poena Nevilu Longbotomu.

Neko ko se zadesio ispred Velike sale mogao je pomisliti da je unutra nešto eksplodiralo, toliko je gromka bila graja koja je izbila za grifindorskim stolom. Hari, Ron i Hermiona ustali su da bi vrištali i radovali se, dok je Nevil, beo od zaprepašćenja, nestao ispod gomile ljudi koji su ga grlili. Nikad ranije nije dobio ni jedan jedini poen za Grifindor. Hari je, i dalje vičući, gurkao Rona u rebra i pokazivao na Melfoja, koji ne bi bio više zbunjen ni užasnut ni da su na njega bacili punu Svezujuću kletvu.

– Što znači – povika Dambldor, nadjačavajući buru aplauza, pošto su čak i Rejvenklo i Haflpaf proslavljali pad Sliterina – da treba malo da promenimo dekoraciju.

On pljesnu rukama. U istom trenutku, zelene ukrasne trake postadoše skerletne, a srebrne – zlatne; ogromna sliterinska zmija iščeze i divovski grifindorski lav zauze njeno mesto. Snejp se rukovao s profesorkom Mek Gonagal, s užasno usiljenim osmehom na licu. Uhvati Harijev pogled, i Hari u tom trenutku oseti da se Snejpova osećanja prema njemu nisu nimalo promenila. To Harija nije brinulo. Činilo mu se da će se iduće godine život vratiti u normalu, to jest onoliko koliko je za život na Hogvortsu uopšte moguće da bude normalan.

Bilo je to najlepše veče u Harijevom životu, bolje od pobede u kvidiču, bolje od Božića, ili one večeri kada je nokautirao planinskog trola... nikada, nikada neće zaboraviti ovo veče.

* * *

Hari je skoro zaboravio da tek predstoje rezultati ispita, ali stigoše i oni. Na svoje veliko iznenađenje, i on i Ron su prošli s dobrim ocenama; Hermiona je, naravno, bila najbolja. Čak se i Nevil provukao, njegova dobra ocena iz Herbologije nadoknadila je lošu iz Napitaka. Nadali su se da će Gojl, koji je bio glup skoro onoliko koliko je bio zao, biti izbačen, ali je i on prošao razred. To je bila sramota ali, kako reče Ron, ne možeš imati sve u životu.

I odjednom, ormani behu prazni, kovčezi spakovani, a Nevilovog žapca pronađoše kako čuči u ćošku klozeta; svim učenicima su podeljene cedulje na kojima ih upozoravaju da ne koriste magiju za vreme raspusta („Svake godine se nadam da će zaboraviti da nam ih podele“, tužno je primetio Fred Vizli); Hagrid se pojavi da ihodvede do flote čamaca koji su plovili preko jezera; ukrcali su se u *Hogvorts ekspres*; pričali su i smejali se dok je pejzaž postajao sve zeleniji i uredniji; jeli su *Berti Botove bombone svih aroma* dok su jurili pored normalskih gradova; skidali su čarobnjačke odežde i oblačili jakne i kaputе, i najzad se zaustaviše na peronu devet i tri četvrtine na stanici Kings kros.

Trebalo im je dosta vremena da se iskrcaju s perona. Stari suvonjavi čuvar stajao je pored šaltera za cepanje karata, propuštajući ih u grupicama od po dvoje-troje, da ne bi privukli pažnju ukoliko bi svi skupa istrčali iz čvrstog zida, i uznemirili Normalce.

– Morate doći kod mene na leto – reče Ron – oboje... poslaću vam sovu.

– Hvala – reče Hari. – Biće mi potrebno nešto čemu ću moći da se radujem.

Dok su kretali pravo prema kapiji koja vodi u svet Normalaca, učenici su se gurali. Neki su ih pozdravljali:

– Ćao, Hari!

– Vidimo se, Poteru!

– Još uvek si čuven – reče Ron, cerekajući se.

– Ne tamo gde ja idem, uveravam te – reče Hari.

On, Ron i Hermiona zajedno prođoše kroz prolaz.

– Eno ga, mama, eno ga, vidi!

Bila je to Džini Vizli, Ronova mlađa sestra, ali nije pokazivala na Rona.

– Hari Poter! – ciknu ona. – Vidi mama! Mogu da mu vidim....

– Ćuti, Džini, nije pristojno upirati prstom.

Gospođa Vizli im se nasmeši.

– Naporna godina? – upita.

– Veoma – reče Hari. – Hvala na karamelama i džemperu, gospođo Vizli.

– Oh, nije to ništa, dušo.

– Spreman si, je li?

Bio je to teča Vernon, i dalje modar u licu, i dalje brkat, i dalje besan zbog Harijeve drskosti da nosi tu sovu u kavezu nasred stanice prepune normalnih ljudi. Iza njega su stajali tetka Petunija i Dadli, užasnuti već samom Harijevom pojavom.

– Vi mora da ste Harijeva porodica! – reče gospođa Vizli.

– Moglo bi se tako reći – odvrati teča Vernon. – Požuri dečko, nemamo čitav dan na raspolaganju. – I on se udalji.

Hari ostade još koji tren, da bi se oprostio s Ronom i Hermionom.

– Vidimo se na leto, onda.

– Nadam se da ćeš... ovaj... lepo provesti raspust – reče Hermiona nesigurno,

gledajući ka teči Vernonu, šokirana kako neko može da bude tako neprijatan.

– Oh, naravno da hoću – reče Hari, i svi se iznenadiše zbog pakosnog osmeha koji poče da mu se širi preko lica. – Darslijevi *ne znaju* da mi nije dozvoljeno da koristim magiju kod kuće. Mislim da ću se sjajno zabavljati s Dadlijem ovog leta...

- KRAJ -

Table of Contents

1. Dečak koji je preživeo
2. Staklo koje nestaje
3. Pisma niotkoga
4. Čuvar ključeva
5. Dijagon-aleja
6. Polazak s perona devet i tri četvrtine
7. Šešir za razvrstavanje
8. Majstor napitaka
9. Ponoćni dvoboj
10. Noć veštica
11. Kvidič
12. Ogledalo Ejnduž
13. Nikolas Flamel
14. Norbert, norveški šiljkoleđi
15. Zabranjena šuma
16. Kroz vratanca na podu
17. Čovek s dva lica

Table of Contents

1. Dečak koji je preživeo 5
2. Staklo koje nestaje 15
3. Pisma niotkoga 23
4. Čuvar ključeva 33
5. Dijagon-aleja 42
6. Polazak s perona devet i tri četvrtine 59
7. Šešir za razvrstavanje 74
8. Majstor napitaka 86
9. Ponoćni dvoboj 94
10. Noć veštica 106
11. Kvidič 116
12. Ogledalo Ejnduž 125
13. Nikolas Flamel 138
14. Norbert, norveški šiljkoleđi 146
15. Zabranjena šuma 155
16. Kroz vratanca na podu 167
17. Čovek s dva lica 183